



# DRAGE MAGI

SKYGGERNE  
VOKSER

*J.C. SPRINGBOURNE*

*Drage*

*Magi*

**2**

Skyggerne Vokser

Af J.C. SpringBourne

© Copyright 2023 - af Jesper Skjærbæk

ISBN: 9798371713698

#DrageMagi

Version 1.1

@JesperSB

Bagside:

En Pirat hær var ved at angrib dem, men det var ikke den rigtige krig. Den gamle troldmand, vidste at det som skete på overfladen, indimellem skjuler det som sker nede under.

Men derfor skulle denne krig stadig stoppes.

En stemme talte til hende. Stemmen lød som hendes gamle bedste mor, varm og kærlig: 'Tiden er ved at løb ud. Find troen før det er for sent.'

Der var et lille jordskælv, og en dyb rumlen under jorden. Lyset i kirken gik ud.

Der var mørkt i den lille kirke. Gulv brædderne under kirken begyndte at lyse hvidgulligt, og bevæge sig. Hun hørte en stemme inde i hendes hjerne: "Sjæle. Jeg må have Sjæle."

En fugtig, varm tentakel greb fat i hendes fod, og hun prøvede at vride sig fri. Hun så på det som holdt hendes fod, og det var en varm, blød og rød tentakel. Hun kunne se den røde farve på den, hvor den greb fat om hendes fod.

Hun kæmpede for at får fat i hendes stav, og komme fri af tentaklen.

Denne bog er lavet til selv-læsning fra 12 år og op efter. Nogle intelligente børn kan læse den allerede fra de er 10 år gammel.

Denne bog er bygget op efter reglerne fra Dungeons and Dragons, også kaldt D&D. Det er et bræt spil du kan spille med dine venner.

Forsiden er skabt med Midjourney AI.

### Verdens Kortet:



## Indholdsfortegnelse

0: Intro.....	7
1: Den Gamle Tro .....	10
2: Den Gamle Trolldmand.....	17
3: Ridderne.....	21
5: Thug Boldir.....	26
6: Ind I Skoven.....	31
7: Elver Riget.....	37
8: Elver Prinsesse.....	42
9: Morbror.....	48
10: Elver Kirken.....	54
11: Paladin.....	59
12: Portalen .....	64
13: Konsulen.....	69
14: Elvernes Portal.....	74
15: Den Gamle Kirke.....	80
16: Den Sorte Kirke.....	85
17: Kongen.....	89

18: Dværge Krigen.....	95
19: Kongens Døtre.....	101
20: Ned I Dybet.....	105
21: Skjule Stedet.....	110
22: Beholder, Andet Forsøg.....	116
23: Beholder, Igen, Igen.....	122
24: Tilbage til Kagdarahl.....	127
25: Guld til at Dele.....	133
26: Magikernes Krig .....	138
27: Den Gamle Portal .....	142
28: Dæmonen.....	147
29: Slaget i Biblioteket.....	152
30: Magikernes Krig, Del to.....	158
31: Vejen Tilbage.....	163
32: Hjemme Igen.....	168
33: Præst .....	172
34: Epilog.....	176

## **o: Intro**

Zest var glad for at være en smuk pige. Mange piger var jaloux over hendes slanke krop og lange, lyse hår. Dette år havde hun lagt mærke til, at de ældre drenge begyndte at flirte med hende. Hendes bryster var også blevet lidt større.

Men det blev for meget ind imellem, og det var derfor, hun elskede at spille computer spil. I denne verden kunne hun være, hvad hun havde lyst til at være....

Hun lagde sig på hendes seng, og trak VR-brillerne ned over hendes øjne. Spillet startede og hun kunne være, hvem hun havde lyst til at være.

### **Velkommen til Drage Magi 2.**

I en fjern galakse, på den yderste lille arm af stjernerne, var der en lille Gul Dværg stjerne kaldt Arka. Rundt om stjernen fandtes der flere forskellige planeter. På planeten Erde levede Elver, Orker, og Mennesker, sammen med alle de mindre racer.

Landet kaldtes Asu. Byen Isca Dumnoniorum lå på højsletten. Mod nord var der en stor sump, bag den isfjeldet. Mod Vest var der et farligt vand, som kaldtes Det Mørke Dyb. Mod syd lå den ældgamle Elver skov, og mod vest var der en bjergkæde.

Der var krig i verden. En pirat hær var gået i land i den nærtliggende sump. Kongen havde kaldt på frivillige til hans hær. Henrik som gerne ville være Ridder, var for ung. Sirak som var ork, og mest var sværd kæmper, måtte ikke deltage. Zest som var gammel nok, fordi hun var den ældste, var ikke til krig. Hun spillede elver kriger, og i spillet var hun en og tyve år. (Hun var lige fyldt fjorten i virkeligheden, og var den ældste af vennerne.)

Sam spillede en Kender, og var måske en NPC, fordi de andre kendte ikke spilleren bag. Kender gik aldrig i krig, de var alt for glad for eventyr, til at lærer at føre krig.

Rune var troldmandens lærling, og havde lært fire besværgelser. De to mindste besværgelser, kaldet CanTrip, var lighter (lille flamme) og mini-illusion (lyd eller lille ting). Lys besværgelsen, som nu holdt måske ti minutter, og magiske missiler, som var nogle små lyn, som kunne kastes hårdt.

Han havde lavet sjov med at lave en guld mønt, med den lille illusion. Det var kun et billede, så du kunne ikke give den til nogle.

Vennerne mødtes i kroen 'Den Gyldne Gås'. Henrik havde prøvet at få en mission, hvor de skulle hjælpe hæren, men de var ikke gode nok til de missioner. De sad ved et bord i den overfyldte kro og talte om krigen.



Kongens hær, var placeret på højsletten mellem byen og sumpen.

De brugte kroen som kommando post, og alle værelser var udlejet til officerer. Henrik kiggede på to soldater i deres simple uniformer: "Det er kun de lave officerer, som er her. De store bor inden i byen."

Sam havde fået et stol med en træ blok på, så han kunne nå hele vejen op til bordet. Kroen serveret til alle racer, så det var normalt at nogle fik en ekstra træ-blok. Der var en anden type, som passede til dværge eller voksne orker.

Han kiggede på de soldater, som gik rundt i kroen: "Så vi er ikke gode nok til at drage i krig.? Så hvad er denne mission så.?"

Zest nikkede og forklarede: "Vi skal aflevere en besked til Elver kongen."

Henrik rykkede lidt frem på hans stol: "Skal vi til Elver riget.?"

Zest nikkede: "Dette er en Elver race mission, som vi kun kan få, fordi jeg er elver."

Sirak satte hans krus med mjød fra sig: "Ja. Jeg har lavet et par missioner, kun for orker."

Han kiggede på Rune: "Håndbold blev aflyst, på grund af vandskade. Og du var til skak."

De andre rundt om bordet nikkede. De havde alle lavede side missioner, sådan for sjov. Zest spurte: "Så skal vi tage missionen.? Jeg har ikke accepteret den endnu."

De nikkede alle til hendes spørgsmål. Elver riget skulle være det smukkeste sted i spillet.

# 1: Den Gamle Tro

Zest var fanget mellem to verdener. På den ene side var hun en Elver, hvis mor var en fremragende væver og kunne lave meget smukt tøj. På den anden side var hun en fighter, som havde venner, der tog ud på eventyr.

Hendes mor havde sendt hende til marked med noget at det tøj, som var blevet bestilt. Det var noget at det billige tøj, som hendes mor fik lavet af hendes første års elever.

Morens motto var; 'Du skal lave hundred normale kjoler, før du kan skabe smukke kjoler.'

Så hendes elever lavede meget tøj, som ikke var specielt smukt, men billigt. Det var så du trænede til at kende de store væve, og de forskellige sy teknikker.

Zest havde elskede at lave kjoler, imens hun voksede op, men et eller andet kaldte hende til eventyrens liv.

Hun gik ned af håndværker gaden, med fire kjoler på en pind over hendes skulder. Den ene var smuk, selv om den var lavet af en elev. Det skete af eleverne fik lavet smukke kjoler, selv om de var nye ved vævene. Nogle havde bare talent eller held for at lave kjoler.

Zest havde talent med kaste-knive og stav kamp. Hun havde brugt Runes vandrestav under en af kampene inde i bjerget, for tre måneder siden, og den føltes bare rigtig.

Da hun kom hjem, købte hun en vandrestav og lærte at kæmpe med den. At den så også virkede godt, når du skal bære kjoler til marked, det var bare et plus.

Hun gik hen til portalen ved Runes hus, fordi det var den nemmeste at gå igennem. Når man skulle ud, så kunne man nemt bruge den, fordi der var færre vagter. Vagterne stod på ydre siden, fordi der jo var en krig, tæt på byen.

Der var en dreng, som havde fået jobbet med at åbne portalen på indersiden af by-muren. Zest smilede til ham, og han åbnede portalen. De kendte hinanden, som alle de unge folk kender hinanden i en by.

Hun smilte og sagde: "Tak for det."

Han nikkede til hende: "Det er gratis for Runes venner."

Hun gik igennem portalen, og var på marked. Stien mellem boderne var ikke særlig fyldt, så tidligt på dagen.

Hun gik ned gennem den og fandt boden med tøj. Det var en af de fattige gamle koner, som drev boden. Hun smilte da hun så Zest, som kom gående med kjolerne på pinden.

Hun spurte Zest: "Er det en ny elver opfindelse, til at bære tøj.?"

Zest tog vandrestaven ned fra hendes skulder, og smilte: "Næh. Jeg er bare begyndt at bære stav. Det er bedre end et sværd."

De begyndte at kigge på kjolerne. Hendes mor havde fået penge for dem, så Zest skulle bare aflevere dem.

Zest viste den smukkeste af kjolerne frem, og den gamle kone spurte lidt nervøst: "Og prisen er den samme.? Den er smuk nok til at blive gift i."

Zest smilte lidt forlenende: "En af mors elever, Teia, har virkeligt talent, for kjoler."

Den gamle kone smilte til Zest, og nikkede mod soldaterne: "Der er mange, som skal giftes."

Hun kiggede mod soldater lejren, som lå lige bag kroen 'Den Gyldne Gås'. Hun sagde: "I krigs tider, er der mange som ønsker en at holde om. Min mand er borte, men jeg kender folks behov."

Zest nikkede: "Vi elver er først klar til at gifte os, når vi er omkring hundred... og der er lidt tid endnu for mig. Jeg er kun en og tyve."

Den gamle dame stod og kiggede på tøjet: "Det er ikke altid noget man vælger."

Hun vendte sig mod fattigmands kirken, som lå tæt på portalen, som Zest var kommet ud af. Den gamle kone sagde: "Der er også mange som søger håb, i kirken."

De sagde farvel og Zest tog hendes vandrestav og gik hen mod portalen. Hun gik hen til den lille plads foran portalen. Der stod fire vagter, og snakkede på pladsen. Hun kiggede hen mod portalen, men ...

Et eller andet drev hende mod kirken.

Hun vidste at det var her, Rune havde lært at læse, og hun havde været inde i den et par gange.

Der var en enkel barnestemme, som sang i kirken. Det lød smukt. Ikke så smukt, som når elverne sang i fuldmånens skær, men smukt for et menneske.

Kirken havde tynde sorte vægge og et lavt tag. Dobbelt dørene var brede i denne ende, og du kunne komme og gå, som du ønskede. Der sad måske tyve i kirken.

Zest gik tættere på og kiggede lidt nærmere på dem, som sad derinde. Der var måske ti ældre mennesker, og resten var soldater. Der var også en enkelt katte-menneske derinde. De sad alle sammen og bad til deres forskellige guder.

Hun havde elskede historier om guderne, da hun var barn. Det var derfor at hun var blevet kriger og eventyrer, fordi hun ville møde guderne.

Der stod en enkelt soldat ved døren. Han kiggede på hende, og vrængede ansigtet: "En Elver. Her for at lave grin med vores simple gud.?"

Hun kiggede på ham. Han havde et langt spyd, som betød at han var fodsoldat. Hun rystede på hovedet: "Min ven kom her og lærte at læse. Jeg har besøgt denne kirke mange gange."

Han spyttede på jorden: "Guderne har forladt os. Det er kun fjolser som tror på dem."

Soldaten tog bedre fat i spyddet, og gik væk fra kirken. Barnet var færdig med at synge, og magien forsvandt.

Andagten var over, og de forskellige gik ud af kirken. Først kom soldaterne, som håbede at få gudernes velsignelse før kampen. Så kom de gamle mennesker, som håbede at beskytte deres elskede, ved at bede til guderne. Katte-mennesket var næst-sidste, og gik ud med den specielle glidende gang som de gik med.

Hun blev stående og ventede til alle var gået. Drengen som havde sunget, var den næst-sidste ude af kirken. Der var kun præsten tilbage.

Han bar en simpel sort kutte. Tyk fordi der var ikke råd til varme i kirken om vinteren. Slidt fordi der var ikke penge til nyt tøj.

Det eneste som var lidt af værdi var hans hellige bog, og det simple træ-tegn på bag væggen. Tegnet så ud som en elver havde skåret det.

Han smilede til hende: "Runes Elver veninde. Hvad bringer dig til marked.?"

Hun sagde: "Mor bad mig aflevere nogle kjoler. Er guderne forsvundet.?"

Han kiggede på hende og så på kirken. Han inviterede hende indenfor. Da de havde gået halvvejs inde sagde han: "Ja. Jeg troede elverne vidste det.?"

Zest rystede på hovedet: "Næh. Ikke mig. Min mor, hun er ikke troende, som så..."

Zest satte sig på den forreste bænk: "Vi har ikke en elver kirke her i byen. Men hvor gik guderne hen.?"

Præsten smilte, rystede på hovedet. Han gik op bag bogen, som lå på det lille bord ved alteret:

"Jeg ved det ikke. Men de historier jeg læste, var..."

Han fandt en side i bogen og læste højt:

"Barnet var dødt, og der var ingen hjælp at hente. Kongen var sur, fordi ingen præster ville hjælpe ham. Hver gang en præst fejlede, blev han dræbt."

Præsten slog om på næste side: "Langsomt blev alle præster og alle som kunne tale med guderne dræbt, eller de flygtede væk."

Zest rejste sig: "Men hvis du ved sandheden, hvorfor så...?"

Hun pegede rundt på kirken.

Han smilte og nikkede: "Hvis jeg kan hjælpe folk, med at give dem lidt håb..."

Hun nikkede. I det mindste misbrugte han ikke religionen for hans egen skyld. Han prøvede bare at hjælpe. Hun takkede ham, og han spurgte: "Kan du holde skansen.? Jeg skal tisse."

Hun nikkede og han gik ud af kirken.

Zest sad og tænkte over det. Der var også altid et eller andet hult ved elvernes religiøse ceremonier. Som om det ikke var en fest for noget levende, men mere som en begravelse. Som om de bare gentog den samme tekst, men ikke følte det.

Der kom nogle ind i kirken, og Zest sagde, uden at vende sig: "Præsten kommer om et øjeblik."

Dørene blev lukket, og der var et hvidt, varmt lys i kirken. Det var som om Runes lys var blevet kastede, men med kærlighed.

Hun vendte sig mod dørene, men der var ikke andre end hende i kirken.

En stemme talte til hende. Stemmen lød som hendes gamle bedste mor, varm og kærlig: 'Tiden er ved at løb ud. Find troen før det er for sent.'

Der var et lille jordskælv, og en dyb rumlen under jorden. Lyset i kirken gik ud.

Der var mørkt i den lille kirke. Gulvbrædderne under kirken begyndte at lyse hvidgulligt, og bevæge sig. Hun hørte en stemme inde i hendes hjerne: "Sjæle. Jeg må have Sjæle."

En fugtig, varm tentakel greb fat i hendes fod, og hun prøvede at vride sig fri. Hun så på det som holdt hendes fod, og det var en varm, blød og slimet tentakel. Hun så den røde, pulserende farve, hvor den greb fat om hendes fod.

Hun kæmpede for at få fat i hendes stav, og komme fri af tentaklen.

En hånd tog fat i hendes skulder: "Zest. Sover du.?"

Hun skulle til at slå fra sig med staven, da hun genkendte præsten. Zest vågnede op igen. Præsten sagde: "Faldt du i søvn.?"

Hun blinkede med hendes øjne. Hun kunne stadig mærke hånden, som havde grebet hendes fod. Hun nikkede, og gik ud af kirken.

Fra et eller andet sted, kom hendes bedstemors stemme tilbage.

***"Find troen, før det er for sent."***



## 2: Den Gamle Troldmand

Rune og Esther, troldmandens kone, sad ved bordet. Runes mor kom med de nybagte boller. Hans mor var blevet hustjener, for de to gamle mennesker i huset.

Deres værelse var en hel del bedre, end den hytte de havde boet i. Hytten, han voksede op i, var så lille, at der kun var én seng, og om vinteren var der meget koldt.

Det værelse de havde i huset var dejligt. Det havde sten vægge og et lille vindue ud mod baggården. Når det ikke var dækket af træ-skodder, så kunne man høre larmen fra byen. Men når det blev vinter, så ville det være dejligt varmt. På bagsiden af væggen var køkken ovnen, så de havde indlagt varme.

Hans mor var glad for at have et arbejde, igen, og hun og Esther var blevet veninder.

Den gamle Troldmand kom ind fra gaden. Han havde været hos konsulen. Konsulen var den højeste embedsmand i byen.

Kongen havde givet konsulen, magten over hæren. Men det var stadig en general, som styret slagets gang. Kongen var klog nok til at vide, at politiker og soldater har hver deres område.

Troldmanden smilte lidt, og tog hans hat af og lagde den fra sig. Hans stav fulgte troligt efter ham, da han gik hen til bordet. Han hostede lidt, da han satte sig.

Runes mor satte en tallerken med en ny smurt bolle foran ham. Han nikkede til hende: "Tak."

Han kiggede på bollen og glemte noget. Så tog han en bid af under bollen, imens han kiggede på dem som sad ved bordet. Hans blik kom til Rune og sagde: "Så du har accepteret en mission til elver riget.?"

Rune nikkede, selv om han ikke havde sagt det til hans mester: "Ja. Zest skal der hen og aflevere en besked."

Mester Egeknogt spiste under bollen, og tænkte lidt: "Så kan jeg også sende en besked til min ven."

Han tog over bollen og kiggede på den: "Han er også en form for Troldmand."

Rune kiggede på de to kvinder og så på hans mester: "Mester.? Hvad er forskellen mellem trolddom og magi.?"

Den gamle troldmand hostede lidt. Hans hoste var blevet værre over den sidste måned. Han tyggede af munden, og kiggede på hans kone: "Elskede. Kan du lave boller uden en opskrift.?"

Hun nikkede og sagde: "Ja, manse. Jeg har lavet dem mange gange. Min mor lærte mig det."

Troldmanden kiggede på Rune: "Kunne du lave boller uden en opskrift.?"

Rune rystede på hovedet. Han havde mange gange 'hjulpet' hans mor, men aldrig gjort det selv.

Troldmanden sagde: "Men du kunne lave dem, hvis du havde en opskrift.?"

Rune rynkede på panden: "Ja. Det ville nok gå dårligt, de første par gange, men ja..."

Troldmanden smilte og nikkede: "Det er forskellen. Magiker følger en opskrift, men Troldmænd..."

Han pegede på Rune og sig selv: "Vi kan gøre det uden opskriften. Efter lidt træning."

Han hostede igen, og Runes mor kom med et krus med vand. Han drak lidt: "Fordelen med trolddom, er at du kan ændre ting..."

Han drak lidt mere: "Eller, det er nemmere at ændre ting."

Troldmanden lavede den samme illusion som Rune kunne. Han lavede en guld mønt, som han havde lært Rune: "Du kan lave ting, som du har set."

Han lavede den om til en fugl, som sad og baskede med vingerne: "Hvis du har set det, kan du lave det."

Fuglen havde ingen lyd, men den så levende ud: "Men du kan også lave ting, som du aldrig har set."

Han lavede fuglen om til en lille rød drage. Dragen var samme størrelse som fuglen, fordi det var en lille besværgelse eller et CanTrip.

Han opløste illusionen: "Men den troldmand du skal møde, er en mester i at forvandle sig."

Esther og troldmanden delte et blik, før han tog endnu en bid af bollen.

Rune rejste sig og hjalp med at tage ud af bordet: "Zest sagde noget om, at nogle kan skifte til en ulv eller bjørn."

Troldmanden nikkede: "Nogle har det som en medfødt evne."

Esther kiggede på troldmanden: "Manse. Du skal hvile dig, hvis I skal lave magi senere."

Han kiggede på hende: "Ja. Du har ret."

Han rejste sig noget besværet fra stolen og gik hen til sofaen. Han sov middagslur, fra tid til anden. Han satte sig på sofaen og hans kone kom med et tæppe. Han sagde: "Øv dig i at ændre illusionen fra mønt til fugl."

Han lagde sig ned: "Eller hvis du er virkelig modig... til et menneske, eller en drage."

### 3: Ridderne

Sirak og Henrik havde gået rundt mellem soldaterne i lejren. De havde talt om at blive normale soldater, men Henrik havde altid drømt om at være ridder.

Han havde stadig ikke fundet ud af, om hans far havde været ridder før hans død. Han havde spurt nogle af ridder tjenerne, men de kunne ikke hjælpe ham.

Der var lidt uro i lejren, fordi der var kort tid til at første slag skulle stå. Ridderne gik rundt i deres skinnende plade brynjer, og deres heste var blevet gjort klar.

Henrik havde stået og kiggede på ridderne, når de gjorde sig klar til at kæmpe. Tre-fire gange havde de øvede sig i at ride en gruppe ridder ved hinandens side.

Fire ridder på heste, som kom ridende i fuld galop, og så sænkede de deres lanser. Det var bare for sejt. Selv Sirak som ikke var meget for at ride, kunne se at det var sejt. Sirak tog fat i Henriks skuldre: "Skal du se, hvad jeg har lavet?"

Henrik kiggede på ham: "Hvor henne.?"

Sirak trak en sabel frem, og viste den: "Jeg forklaret Min mester det... men først da jeg fandt en pirats våben, forstod han hvad jeg mente."

Henrik nikkede: "Måske skulle den først blive frigivet."

Sirak legede lidt med den..

De gik og kiggede på de forskellige ting i lejren. En gruppe af fodfolk gik forbi dem. De havde korte buer, og dolke. Henrik kiggede på dem: "Det kunne være os, men vi skal til Elver kongens hof."

Sirak nikkede og fulgt gruppen med øjnene: "Og jeg er ork. Vi kan ikke blive soldater."

Sam dukkede ud af et telt: "Hej venner. Hvor skal vi hen.?"

Sirak svarede: "Til elver byen.?"

Sam smilte: "Jeg mente, sådan lige nu.?"

De begyndte at gå hen mod kamp pladsen.

Der var grupper som skulle kæmpe, og der var tilskuere. Selv i slag er der turister. Sam pegede på nogle damer i fint tøj: "Du kan også spille Adels kvinde i spillet. Men det er så kedeligt. Undgå drama og mord i kongens hof."

Han grinte og fakede et stort gab: "Som om jeg gider sidde til ti store middage, når jeg kan løb rundt her i mudderet."

Sirak fulgt efter en gruppe af damer, som skulle kigge på: "Spillet vælger den karakter som passer bedst til din andre spil."

Henrik kiggede på Sam: "Er du en gammel dame, som elsker the-selskaber i den virkelige verden.?"

Sam grinte: "Jeg deler VR med nogle andre. Jeg tror det er deres indstillinger."

Sirak grinte at ham: "Eller du er skabs Homo.?"

Sam prøvede at ramme Siraks hoved, men ramte hans skulder: "Næste spil vil jeg være to meter høj."

De kom hen til pladsen og fandt nogle ståpladser. Sam kunne ikke kigge over andre, så de fik pladser forrest.

Han sagde: "Der er nogle fordele ved at være en meter høj."

Sirak grinte: "Og det er svært at ramme dig."

Henrik tilføjede: "Og du kan købe børnetøj."

Sam vente sig mod Henrik: "Og jeg er placeret i perfekt højde for visse ting."

Han ramte Henrik i skridtet, med en løs hånd. Sirak stoppede Henrik, ved at hviske højt til ham: "Skabs Homo."

En fanfare kom fra soldater lejren, og de stoppede med at drille hinanden.

Der kom en gruppe af pirater ud af sumpen. De var ikke i en pæn orden eller klædt i det samme tøj. De lignede hvad de var, en gruppe pirater på land.

Kongens hær formede sig i tre simple grupper. Først var de mange fod folk med spyd, så kom en mindre gruppe bueskytter, og sidst var ridderne på deres heste.

Fodfolkene formede et geled, med tre rækker. De sænkede deres spyd og blev en næsten umulig væg at komme igennem.

Piraterne prøvede at komme hen til og rundt om fodfolkene. Men bag fodfolkene stod bueskytterne og på kommando affyrede de flere gange pile over hoved på fodfolkene.

Piraterne blev slået tilbage, og begyndte at trække sig tilbage mod sumpen.

En af lederne fra fodfolkene, stoppede bueskytterne, så ridderne også kunne få mulighed for at angribe.

Ridderne formede en række og begyndte at galoppere mod piraterne. De pirater som ikke var kommet ind i sumpen, blev spiddet af riddernes lanser.

Der var nogle af tilskuer, som klappede i hænderne, da piraterne blev nedslagtede.

Henrik kiggede på gruppen, som han stod i. Folk var ophidset og heppede på ridderne. Han sagde til Sirak: "Det er forkert."

Sirak kiggede med lidt forundring på Henrik: "Hvad mener du.? De slog piraterne tilbage."

Henrik rystede på hovedet: "Der er da ikke meget ære i den kamp."

Han gik væk fra kampen. Sirak og Sam fulgt efter ham. Sirak kiggede stadig på kampen, over hans skulder: "Men de nedkæmpede da fjenden.?"

Henrik rystede på hoved, og gik hen mod porten i by-muren: "Men ridderne skulle ikke gøre det."

Sam rystede på hans hoved: "Men de vandt.?"



Henrik nåede porten: "Men, mange af de pirater var våbenløse. Du angriber ikke en våbenløs modstander. Ikke med ære."

Sirak nikkede: "Du har ret. Måske er det ikke pænt, men det er krig."

Sam gik bagerst: "Måske skal du finde en ridder mission. Så Du kan teste om du kan blive en ridder.?"

Henrik trak vejret dybt: "Ja, måske. Jeg ved det ikke."

## 5: Thug Boldir

Det var overskyet og lidt regnvejr den morgen, da gruppen samlede sig hos Rune i Troldmandens hus. Rune havde fået en ny lang rød kåbe, igen fordi den var på tilbud.

Zest havde fortalt de andre, om hendes mærkelig oplevelse. Rune som var eksperten på fattigmands kirken sagde: "Der er kun jord under de brædder. Jeg så efter, da en dværg gik igennem en af de rådne planker."

Sirak spurte Rune: "Jeg har aldrig været derinde. Tror du Orker er velkommende.?"

Esther som gik og ryddede lidt op sagde: "Ja. Han går op i at hjælpe. Ikke hvilken en race du kommer fra."

De gange Sirak havde overnattede, havde hun klaget lidt over hans stødtænder. Hvis han ikke sov på ryggen, flænsede de hans pude.

Sam havde fået en stol, men han stod på den fordi ellers kunne han ikke se over kanten. Troldmanden gik forbi ham, og klappede på dolken han bar: "Det er da en fin dolk du har der."

Sam tog den frem og viste den. Det var den, som de havde haft med til goblinernes rige. På en eller anden måde havde Sam fået den med hjem. Han forklaret: "Goblin kongen tabte den, da Henrik slog ham ihjel. Og så tog jeg den."

Rune nikkede: "Hvorfor bliver man grøn, når man bliver ramt med den.?"

Troldmanden fik Henriks stol, og satte sig: "Den har en besværgelse, som fanger livskraft."

Han tog dolken og viste at ædelstenen havde et skær i det halv mørke rum. Han pegede på væggen og sagde et kommando ord. En kort flamme skød ud fra dolken. Flammen nåede kun omkring en meter, men den lyste hele rummet op, i et enkelt sekund.

Han smilte og gav den tilbage til Sam: "Du hørte kommando ordet.? Ikke sige det medmindre der er plads til at bruge den."

Sam holdt dolken, nikkede og smilte med hele hans ansigt. De var ved at være klar og solen begyndt at stige op, oven over skyerne.

De gik hen til portalen for at undgå så mange folk, selv her tidligt om morgenen, og på en regnvejrs dag.

De skulle rejse til Thug Boldir, og overnatte hos Siraks onkel. Så videre langs skoven af en mindre vej til Kna Nalore, som var en fisker by mod syd. Zest var ikke specifik med detaljerne, fordi de var hemmelig for ikke-elver.

De kunne rejse i ro og fred til Thug Boldir, fordi der var soldater som holdt vagt på vejen. Cirka hver times vandring var der en lille gruppe soldater.

Piraterne i sumpen var svære at bekæmpe, fordi jorden derinde ikke var i stand til at bære ridderne på deres heste.

De kom til krydset uden for Thug Boldir, efter fire timers vandring. Der var et læ-skur og en lille kro. Men de skulle besøge Siraks onkel. Det var stadig overskyet, men regnen var stoppede.

Sirak havde som normalt en bunke breve til hans onkler. Sam og Henrik gik forrest ind i byen. Der var mange soldater, men vennerne lignede ikke pirater.

De kom ind i byen, og gik til Siraks onkel. De havde alle mødt ham før, så de fik den normale varme ork velkomst. Alle fik et knus, fra de kvindelige orker, som var stærkere end de fleste mennesker.

De havde tre børn, som løb og legede i baglokalet. De lege ridder og gobliner. Henrik gik derind og han havde en mistanke, om at Sirak havde fortalt historier.

Den ældste af drengene, havde lige fået nogle små stødtænder, og han nåede næsten op til Henriks skulder. Han spurte Henrik: "Så er det rigtigt, at orker ikke kan blive ridder.?"

Henrik nikkede, men så rystede han på hovedet: "Jeg ved det ikke. Jeg troede, jeg vidste hvad det mente at være ridder, men nu er jeg ikke så sikker."

Rune kom ind i lokalet, og den mindste af orkerne, som var en pige, spurte ham: "Er du en troldmand.?"

Rune havde den røde kåbe på og nikkede: "Ja. Jeg kan magi."

Alle tre unger stoppede hvad de gjorde og kiggede på Rune. Den som havde talt med Henrik sagde: "Vis os noget."

Rune fandt en stol og satte sig. Han stillede hans vandrestav fra sig, og sagde: "Dette er kun en illusion."

Sam kiggede også ind i baglokalet. Han satte sig ved siden af Rune: "Lav guld mønten."

Rune lukkede øjnene og formede tegnet i hovedet. Han sagde kommando ordet, og åbnede øjnene igen. Der var en guld mønt i hans hånd.

Ork børnene blev vilde. Den mellemste sagde: "Kan du trylle mønter frem.?"

Rune rystede på hovedet: "Det er kun en illusion. Den forsvinder igen."

Sam sagde: "Og den mangler lidt dybde."

Rune kiggede på Sam, som altid havde ret, især når det kom til guldmønter. Rune havde prøvet at gøre illusionen bedre, men han manglede noget.

Pigen sagde: "Kan jeg røre ved mønten.?"

Rune rystede på hovedet: "Nej. Den er ikke virkelig."

Den ældste prøvede at tag mønten, men da han tog hånden væk, lå mønten stadig det samme sted. Sam prøvede at forklarer: "Det er som en tegning. Hvis du tegner et hus, så bliver det ikke til et rigtigt hus."

Den ældre nikkede: "Det er stadig kun en tegning. Jeg forstår. Ikke rigtigt magi."

Rune nikkede, men den mindste af orkerne spurte ham: "Kan du lave den om til andre ting.? Jeg vil gerne ride på en enhjørning."

Rune kiggede på Henrik, som smilte: "Prøv..."

Rune skiftede billedet i hans hoved, men det blev til en mellem ting mellem en hest og en guldmønt.

Han afsluttede magien, så den ikke længere eksisterede: "Jeg har kun lige lært denne besværgelse."

Sam sagde: "Næste gang skal du ladede som du jonglere med den. Måske giver det bedre detaljer."

De gik i seng efter et stort ork måltid, hvor de hver skulle fortælle en historie. Børnene fik lov at fortælle om deres leg.

De fire venner sov i ekstra rummet ud mod gaden, og Sirak sov sammen med hans familie, i det store sove rummet.

Sam lagde sig på hans tæppe: "Hvordan de undgå at skære hinanden med de stødtænder... Det er dagens spørgsmål."

Solen var gået ned, bag ved skyerne og de kunne se ud i byen, igennem det lille vindue. Det var ved at blive vinter, på mere end en måde.

## 6: Ind I Skoven

De forlod Thug Boldir, og Siraks familie den næste morgen. Sirak havde fået to stegt lår ben med fra en røget ko. De havde også udvekslet breve frem og tilbage. Hans onkel havde spurt om de kom til Kna Nalore. Zest rystede på hovedet.

Vejen gik gennem nogle marker og kvæg hegn. Efter to timer svingede de til højre, og fulgt skoven. Himlen forblev overskyet, men i det mindste regnede det ikke.

Skoven var bare en skov, her på udkanten. Man kunne gå ind i den, og måske en kilometer ind i den uden problemer... Men der var få veje ind i skoven, fordi der var få som kom ud igen.

Der var lidt blade fra nogle af de største træer, som lå på jorden. Træerne her var måske ti meter høje, grønne med brun-grå bark og med store blade.

Længere inde var der gigantiske fyrtræer som havde mørke-grønne nåle, der skar huden til blods, og som holdt hele vinteren. Og planter groede vildt og nogle af dem spiste mennesker. Eller sådan var deres godnat historier.

Vejen, som de gik ned af, var en simpel grøn jord vej, og ikke brolagt som kongens veje. Her var der mudder huller og græs som voksede i sporet. Nogle steder gik sporet op over små bakker og rundt om søer.

Elverne havde sat sig imod at der blev anlagt en brolagt vej oppe af deres skov. Kongen havde godtaget deres ønske. Du kunne komme til Kna Nalore på brolagte veje. Det tog måske ti timer mere i vandre tid, hvis du var ung og frisk.

De gik af sporet og Zest blev ved med at kigge ind i skoven: "Vi burde kunne finde stien."

Henrik gik ved hendes side. Sam holdte øje med hvad Zest kiggede efter. Bagerst gik Sirak og Rune og snakkede.

Rune havde hans illusion i gang. Han havde lavet en guld mønt, og prøvede at kaste den op i luften, så det så naturligt ud.

Sam kiggede på den: "Det er bedre, men du mangler lidt lyd."

Rune nikkede og afsluttede magien: "Det er en simpel illusion. Enten billede eller lyd."

Sirak gik og svingede med hans sable: "Hvis du havde en rigtigt guld mønt, at samligne med så kunne du træne det."

Sam fandt en guld mønt frem, og kastede den til Rune: "Jeg skal have den tilbage."

Zest stoppede og de andre stoppede også. Hun gik ind i skoven, og kiggede på jorden. Efter et minut rystede hun på hovedet, kom ud og gik videre langs kanten af skoven.

Henrik rystede på hoved til de andre: "Vi forsætter."

Rune prøvede at jonglere med guld mønten, men han tabte den.



Sirak samlede den op, og skulle til at give den til Rune: "Det er da kongens egen mønt.?"

Rune tog og kiggede på den: "Jeps. Hans hoved er på den. Hvor fik du den henne.?"

Henrik stoppede og ventede på drengene: "Han har sikker stjålet den."

Sam rystede på hovedet: "Næh. Jeg fandt den i et telt. De havde ikke lukket telt-flappen, og der lå flere i denne åbne kiste."

Sirak nikkede til Henrik, og smilte: "Jeps. Stjålet, fra en ridder."

Henrik tog den fra Rune: "Jeg forstår ikke hvorfor jeg følges med jer.? I stjæler, lyver og laver trolddom. Alle ting som er imod Kodeksen."

Zest stoppede og vinkede til dem: "Når I er færdig med at slås, så ...."

Hun pegede på et buskads. Sam tog mønten fra Henrik: "Jeg lyver ikke."

Sirak tjattede Henrik på skulderen: "Og jeg stjæler aldrig."

Rune skubbede Henrik, hen mod skoven, hvor Zest stod: "Men jeg ville lave trolddom, hvis jeg vidste hvordan."

Zest sagde: "Sam er ærlig, Sirak er glad og positiv, og Rune er magtfuld... Alle de ting du mangler."

Hun gik forrest ind i skoven: "Og hvis du tænker på at sige noget negativt om elver.. Så glem det, ellers kommer du aldrig ud af skoven igen."

Sam gik efter hende: "Jeg tager ting fra onde mennesker. Ting falder ned i mine lommer, fordi jeg er lav... Men jeg stjæler aldrig."

De havde gået en time ind i skoven, da Sirak påpegede: "Dette er femte gang vi er drejet til højre. Det var det Sam lærte os, for at komme ud af en labyrint..."

Sam som gik lige bag Zest: "Jeps. Hold til højre, så kommer du ud... Eller finder nogle monster."

Rune gik bagerst: "Det sidste monster var da meget venligt."

Sirak gik foran ham: "Min far troede ikke at jeg havde mødt to minotaurer på mit første rigtige eventyr."

Henrik gik i midten: "Dæmp jer lidt. Alle elver i skoven, ved at vi er på vej."

Zest stoppede gruppen: "Vi går som i en labyrint, fordi ... Vi er i en. Denne her er bare lavet af træer og planter."

Sam kiggede med forundring på skoven: "En levende labyrint."

Henrik nikkede: "Jeg så en fælde for et minut siden. Så derfor træder jeg, hvor hun gør."

Zest kiggede på jorden og på træerne: "Men der er ikke flere spor. Som om de stopper her."

Sirak var bag Henrik: "Fordi vi er ude af labyrinten, eller fordi ..."

Rune stod lige bag ham: "... Fordi de andre døde her.?"

Sam pegede: "Spørg ham der.?"

Zest kiggede i den retning: "Hvem.?"

Henrik kiggede over hendes skulder: "Ham i den grønne kutte."

Zest rystede på hoved: "Damn. Han er godt camoufleret."

Manden foran dem rejste sig, op i hans fulde højde af næsten en og en halv meter. Et sted tættere på Sirak, end på Sam. Han bukkede i den grønne kåbe, som så ud som om den var i live: "Goddag, Elver prinsesse. Ridder, Slyngel, Kriger og Troldmand. Hvad bringer jer til skoven i dag.?"

Zest prøvede at se bedre på manden. Han så både gammel og ung ud, på samme tid. Hvidt kort skæg, med antydning af grønne blade i det.

Sam sagde: "Hej. Vi skal til elver kongen med et brev. Hvad laver du i skoven.?"

Manden smilte: "Jeg er ude og se på min verden. Jeg kigger på skyerne."

Rune lyttede, fordi han havde også tænkt meget på de skyer. Fra tid til anden havde skyerne en antydning af blå farve. Måske var de magiske.?

Henrik bukkede mod manden: "Vi er faret vild. Hvordan kommer vi til elver byen.?"

Manden kiggede på dem, og smilede: "Til højre er den direkte, hurtige vej. Men turen til venstre er smukkere."

Henrik rynkede panden: "Hvorfor skulle vi vælge den smukke vej.?"

Han vendte og kiggede på de andre: "Skal vi vælge smuk vej, eller hurtig vej.? Jeg stemmer for hurtighed."

Zest sagde: "Vi tager den smukke vej. Du spurte ikke hvilken som er den sikrest vej.?"

Henrik kiggede på hende, og Sam sagde: "Vi er her for at se den smukke elver skov. Jeg vælger smuk vej."

Sirak smilte: "Så travlt har vi da ikke.?"

Rune pegede med hans stav til venstre, og smilte: "Smuk vej."

Henrik vendte sig tilbage og havde svært ved at få øje på manden: "Hvilken vej er sikrest.?"

Manden kiggede på Zest: "Du har stadig tid."

Henrik kiggede tilbage mod Zest.

Da de kiggede efter manden var han forsvundet. Måske.

De gik ned af den smukke vej, og efter et minut genkendte Zest vejen: "Hej. Nu kender jeg den sidste del. Vi er fremme om en time."

Sam grinte: "En time til at vi ser Elvernes henrivende rige."

Henrik blev ved med at kigge sig over skulderen: "Hvem var den mand.?"

De andre svarede ikke. De havde allerede glemt manden.

## 7: Elver Riget

De gik rundt om nogle store træer, som havde en tæt, levende hæk, som dækkede for gruppens udsyn.

Der stod elvernes by. Smukke, henrivende bygninger, bygget med kærlighed til livet i skoven. Huse som var halvt bolig for elver, halvt træer og bolig for fugle og andre dyr.

Gaderne bukkede sig i mellem træerne og lignede skov stier, men var brede nok til en træk vogn. De kunne kun se to elver, men de var så begge smukke, tynde og klædt i grønt fra top til tå.

Zest holdte en hånd op og sagde: "Stop og Lad dem se os."

Sam kiggede med åbne øjne på byen: "Den er så smuk, som jeg havde forestillet mig."

Sirak sagde: "Ja. Hvorfor bygger orker ikke sådan her.?"

Henrik nikkede: "Eller mennesker.?"

En mandelig stemme bag dem sagde: "Fordi de mangler respekt for naturen."

De vendte sig og tre høje elver i grønne brynjer, stod med deres buer spændte og rettede mod dem. Rune kiggede på dem: "Så her er by-vagten."

Den som havde talt sagde: "Vi kalder os noget andet, men ja. Vi holder orden i byen."

Zest sagde noget på Elvisk, og han svarede vredt tilbage på det samme sprog.

De talte lidt frem og tilbage.

Rune kiggede på den ring, han havde båret i lang tid. Det var kobber ringen, som kunne gøre at han forstod sprog.

Zest skiftede til dansk: "Vi er udsendt af konsulen fra vores by, som får ordre fra kongen."

Vagten nikkede og tog buen ned: "Giv mig beskeden. Så skal jeg aflevere den."

Henrik trådte frem: "Er du elver kongen.? Det er ham, vi skal aflevere den direkte til."

Sam tilføjede: "Mon kongen er deltids byvagt.?"

Vagterne kiggede på Sam: "En kender; Så skal vi holde øje med vores guld og ædelsten."

Sirak grinte: "Ja. Hvis I har dem liggende frit, så er det klogt. Eller hvis I behandler ham dårligt."

Henrik tilføjede: "Had og fordomme... Vi kan også et par om Elver."

Der begyndte at samle sig andre elver til den lille gruppe, og en af dem sagde: "Jeg er kaptajn i vagten. Følg mig."

Vennerne vente sig mod elveren. Han havde et sværd på hans hofte, og et våbenskjold på brystede. Zest sagde: "Lord. Vi prøver at aflevere en besked til kongen."

Henrik tilføjede: "Vi skal aflevere den direkte til ham."

Sirak kiggede på den første vagt: "Noget med at beskeder ikke er blevet besvaret. Måske nogle holder sandheden skjult for deres kongen."

Kaptajnen begyndt at gå, og vennerne fulgte hurtigt efter ham ind i byen.

Gaden i byen, så ud som en bred sti i skoven, men den var brolagt med flade sten, i mange forskellige farver.

De gik dybere ind i byen, og bygningerne og træerne blev større, smukkere og mere kunstformeligt udført. Sirak spurte: "Er disse træer vokset sådan, eller hvad.?"

Kaptajnen smilte: "Ja og nej. Vi har træformer, som hjælper træer med at forme sig. Det tager lang tid, men vi lever mange hundred år."

Sam gik bag Sirak og tilføjede: "Men ikke længe nok til at lærer gode maner.?"

Kaptajnen overhørte det, og pegede på den største bygning. Den var bygget inde i et kæmpe træ, med små vinduer hele vejen op. Flere steder var der små balkoner, som gik ud, der hvor der var naturlige grene.

Han sagde: "Vi er fremme. Jeg melder jer, men I må vente på foretræde."

Han bukkede og tilføjede noget på Elvisk til Zest, som nikkede. Han gik hen til træet, imens Zest førte dem hen til en række bænke.

Solen var ved at gå ned, men skyerne forblev på himlen. Zest sagde: "I skal besøge byen, når solen er fremme. Så glimter den og er smukkest."

Rune satte sig og sagde: "Jeg tror, at det er et magisk vejr."

Sirak fandt også en plads: "Hvorfor skulle nogle lave magisk overskyet.?"

Efter ti minutter, kom kaptajnen ud, og hentede dem: "Kongen har kun kort tid, før han skal til et rådsmøde."

Henrik rejste sig fra bænken: "Vi skal bare overlevere et brev. Det burde ikke tage et minut."

Zest og kaptajnen smilte til hinanden, og Zest kiggede på Henrik: "Det er første gang, du er på besøg hos en Elver konge.?"

Hun vidste det, men sagde det så klart. Hun havde prøvede at fortælle drengene, om hvordan det foregik i kongens hof. Men det var bare ikke muligt at beskrive med ord alene.

De kom ind i konge-salen. Den var næsten ti meter lang og fem meter bred. Sirak spurte: "Hvordan kan den være inde i træet.?"

Zest tyssede på ham, og de blev placeret i den ene ende af salen. Væggene var lyse-brune, som den farve, du ser hvis du kløver et træ. Og der var små vinduer, som kunne bringe lyset ind, i dagtimerne. Lyset kom fra seks hvide kugler, på størrelse med tennisbolde, som hang på væggene.

I den anden ende sad kongen på hans trone.

Kongen så gammel ud, men med en sær styrke i hans øjne. Han havde hvidt langt hår, og bar en simpel guld krone. Hans tronstol var høj, og af hvidt, levende træ. Der var stadig nogle grønne blade på tronens ene side.



Ved hans side stod fem vagter, med deres sværd fremme. Der stod også en troldmand i hvid kåbe, med en stav. Staven var af det samme hvide træ som tronen, og havde en blå ædelsten øverst.

Kaptajnen gik foran kongen, bukkede og sagde: "Konge Venfina. Må han regere evigt."

Kongen sagde med en stærk og mørk stemme: "Lad min søsters datter træde frem med brevet."

De andre kiggede på hinanden og på Zest, da hun trådte et skridt frem.

## 8: Elver Prinsesse

Efter mødet fik de deres værelser i et andet træ, så de kunne sove i nærheden af kongens slot.

De kunne høre en fugl, som kaldt. En af vagterne havde forklarede at der var et bud fra fugle-racer, som boede ved siden af dem. Den sang når solen gik ned. Den races måde at afslutte dagen på.

Vennerne sad alle ned i rummet, og Henrik spurte Zest: "Så du er royal.?"

Hun nikkede: "På min mor side. Min far var en mindre ridder ved hoffet. Han døde, da han var ude på en mission. Han prøvede at skaffe et relikvie, som kunne give ham en højere status."

Sam sad på en lille blød, grøn sofa: "Så hvorfor er du i byen og ikke her.?"

Hans hænder pegede på elver riget. Hun sagde: "Elverne sender udsendinge ud til byerne. Så de kan lærer fra mennesker og de andre racer. Men mor, hun valgte bare ikke at komme tilbage."

Rune nikkede: "Så hvem var ham troldmanden i den hvide kåbe.?"

Zest sagde: "Mester Liafir. Det er ham som jeg talte om, som kunne skifte krop eller ham, som de kalder det."

Henrik stoppede deres samtale: "Så hvor tæt er du på tronen, og hvordan skete det.?"

Zest forklaret: "Jeg er nummer syv i arvefølgen."

Hvis du mener min karakters baggrunds historie.?"

Henrik rystede: "Nej. Da du lavede din karakter.?"

Hun smilede lidt: "Jeg valgt elver, og skulle slå en tyve siddet terning, og fik nitten."

Rune sagde: "Jeg fik tyve."

Sam sagde: "Jeg fik syv, men valgte at være slyngel, i stedet for hof dame."

Sirak grinte: "Ja. Jeg fik ni, så vi er nok ikke noget specialt i spillet."

Henrik rystede på hovedet: "Jeg fik atten, så måske er jeg også royal."

Zest rystede på hovedet: "Det er ikke til at vide. Du kunne være kongens nevø eller staldknægt. Det afhænger af om pladsen var ledigt, da du startede spillet. Eller det læste jeg."

Sam kiggede på Rune: "Så er du kongen.?"

Rune smilte: "Ja. Buk jer for mig, slaver."

De grinte og Rune forsatte: "Næh. Det er nok nærmere højest i magiens verden."

Sirak begyndte at grine høj lydt. De andre spurte ham, hvad der var så sjovt. Det tog ham lidt tid, før han kunne svare. Han pegede bare på Zest og sagde: "Elver prinsesse."

Rune huskede første gang, de mødte Zest i spillet, så han begyndte også at grine.

Sirak forklaret: "Da vi mødte Zest første gang, ville hun ikke kaldes prinsesse."

Zest rejste sig og gik hen til Sirak og begyndte at slå på ham:

"Mænd skal ikke kalde alle piger, Prinsesser."

Hun stoppede, kiggede på Henrik, og sagde: "Det passer i dette tilfælde."

Hun slog lige Sirak et par gange til: "Men derfor er det stadig ikke pænt."

Den næste morgen vågnede de op til endnu en overskyet dag. Fra jorden hvor de gik rundt, var det svært at se, hvor meget skyerne dækkede. Det kunne være at det bare var hen over skoven, at der var overskyet.

Kaptajnen stod og talte med fugle-manden, da vennerne gik ud af træet. Han sendte fugle-manden i en retning, og vendte sig med vennerne.

Han stod og ventede på dem. Han vinkede dem hen til sig: "I kan ikke gå i byen uden en eskorte. Der er ting I ikke må se."

Zest spurte ham om noget på Elvisk, og han nikkede, men puttede en finger for munden. Tegnet for at det var en hemmelighed.

Sam kiggede på dem, men sagde intet.

Henrik spurte: "Har I ridder, som man kan tale med.?"

Kaptajnen tiltet hans hovedet: "Ja. Vi har nogle Arod, som kan sidestilles med menneskelig ridder. Du kan besøge dem."

Han kiggede på de andre: "Ønsker I også at møde dem.?"

Sam og Sirak nikkede også til det. Rune gik med, fordi han ikke vidste hvad han skulle.

De gik ned af vejen, da elver troldmanden i den hvide kåbe, kom gående hen til dem.

Kaptajnen bukkede lidt for ham: "Mester. Hvad kan vagten gøre for dig i dag.?"

Troldmanden kiggede på Rune: "Jeg ville låne menneske troldmandens lærling."

De kiggede rundt efter Zest, men hun var gået en anden vej. Sam sagde: "Hun gik til kongens palads, eller træ."

De tre kriger fulgt efter kaptajnen, imens Rune gik med elver troldmanden.

Henrik gik ved siden af kaptajnen: "Jeg prøver at finde ud af, om jeg kan blive ridder."

Kaptajnen nikkede: "De lever efter nogle andre regler end os, normale soldater."

De gik hen mod et træ, hvor der var en høj indhegning bag ved. Der stod nogle store, smukke heste i indhegningen. Brune og hvide med glinsende manker.

De gik ind i træet og fandt en ung elver. Kaptajnen spurte ham om noget på Elvisk, og drengen svarede og pegede.

De gik i den retning og kom ud af træet og var nu ved siden af den høje indhegning. Der sad tre elver, og snakkede og en af dem vedligeholdte hans plade brynje.

Kaptajnen bukkede og hilste på dem på deres eget sprog. De talte lidt frem og tilbage. To af ridderne rejste sig, bukkede til kaptajnen, og gik indenfor.

Den sidste var ham som arbejdet på læderet til hans plade brynje, og han spurte Henrik på dansk: "Så du vil være en ridder.?"

Henrik trådte frem: "Jeg tror min far var det. Men jeg ved ikke rigtigt."

De andre stod og kiggede på elver plade brynjen. Sirak sagde: "Bruger du dyre fedt eller fugle fedt til det læder."

Ridderen kiggede op: "Ko fedt. Hvorfor det.?"

Sirak trådte nærmere: "Min mester er dværge smed, og siger at jeg skal vælge fugle fedt til læder. Men om fugle har fedt..."

Ridderen vinkede Sirak nærmere: "Det er et helved at vedligeholde. Men det er en del af det at være ridder."

Henrik spurte: "Må jeg spørg dig om noget.? Jeg var ude for en mærkelig oplevelse, med nogle menneske ridder.?"

Ridderen nikkede og kaptajnen fandt en stol at sidde på. Han tog hans eget sværd af og begyndte at vedligeholde hans skede til sværdet.

Henrik fortalte ridderen om hans oplevelse, imens Sirak kiggede med forundring på kaptajnens sværd. Sam spurte: "Er det et virkeligt elver sværd.?"

Kaptajnen gav sværdet til Sirak. Det var slankt og stærk på samme tid: "Ja. Jeg er jo elver. Lige som du vel bruger en ork kølle.?"

Sam grinte: "Sirak har en sabel."

Efter at Henrik havde fortalt om oplevelsen, han havde med ridderne, der angreb de våbenløse pirater, sad ridderen lidt tid og tænkte.

Sam og Sirak skiftes til at prøve kaptajnens sværd. Det var for stort til Sam.

Ridder nikkede på hovedet, efter han havde tænkt over Henriks historie: "Ja. Hvis det skete her, ville du blive halshugget. Vi har meget strenge regler."

Kaptajnen nikkede: "Men du kan blive en Paladin. Hvis du er stærk nok."

## 9: Morbror

Imens de andre talte, havde Zest gået ind i kongens palads. Kongen ønskede at tale med hende alene.

Hun gik op til hans eget møde rum. Ikke det for fremmede, men der hvor hun havde leget som barn, imens de voksne havde deres samtaler.

Der stod to vagter uden for døren, men da de så hende, åbnede de døren indtil lokalet. Hun gik igennem døren og ind i det mindre lokale. Det var stadig stort, og havde plads til måske halvtreds mennesker.

Kongen stod ved et bord. Han var bøjet over bordet, som havde et kort liggende.

Rundt om bordet stod fire andre elver. De stoppede med at tale, da hun kom ind i rummet. Kongen kiggede op, og sagde på elvisk: "Zestari, kom indenfor. Vi er ved at tale om krigen. Den med piraterne."

Hun bukkede lidt og trådte nærmere: "Ja, Konge. Den er næsten over, fra hvad jeg har set."

Han smilte til de andre: "Du kan tale frit, når der ikke er andre racer. Du er royal, selv om min lille søster mener noget andet."

Han vinkede hende nærmere på bordet, og pegede på kortet: "Så menneske kongens mænd klarede det hurtigt.?"

Hun så at det var et lille kort over byen Isca Dumnoniorum , og sumpen mod nord.



Bag ved den lå vandet, som forbandet dette kontinent med tundraen mod nord. Det var kun lige antydnet på kortet, fordi det var et mindre kort over verden. Hun havde set et af de større verdens kort, da hun var barn. De var sjælende, og dyre.

Hun nikkede til ham: "Ja. Hvorfor de angreb, ved vi ikke, men efter Henriks og Siraks historier... Dræbte ridderne dem uden problemer."

Han kiggede på en af de andre i gruppen, og så tilbage på hende: "Så denne Henrik.? Er det ham, som vil være ridder.?"

Hun nikkede og tilføjede: "Han er måske søn af et royal menneske, men landsforvist. Eller også bare søn af kongens garde."

En af de andre spurte: "Og disse to Sirak og Sam.? Er de troværdige.?"

Hun nikkede til ham: "Sirak er ork, og han er loyal overfor Rune. Sam..."

Hun smilte og rystede hendes hånd: "Han er Kender og stjæler... medmindre du behandler ham med respekt."

Kongen fandt hans stol og satte sig ned: "Rune. Han er troldmandens lærling.? Er han en god magiker.?"

Hun rystede på hovedet, og smilte: "Ikke specielt, men på en eller anden måde, bliver han ved med at overleve."

Kongen sendte de andre væk, og indikerede en stol tæt på ham. Da de andre var gået, spurte han:

"Så hvordan har min søster og hendes datter det.?"

De begyndte at tale familie og hvad som skete i den royale cirkel.

Der skulle være et bryllup til sommer.

Kongens ældste søn skulle giftes med en af damerne i hoffet. Han rystede på hovedet: "Det var kun i går, at du red på mit ben... Og han drømte om at ride på drager. Hvor gik tiden hen.?"

Zest smilte. Kongen havde en melankolsk træk fra tid til anden. Hun sagde: "Men bliver han gift, så får du børnebørn.?"

Tanken gjorde den gamle konge glad.

De brugte resten af morgen på at tale om familien.

Rune mødte troldmanden Liafir i hans hvide kåbe på gaden. Han blev inviteret til hans hus. De gik væk fra drengene, og begyndte at tale om mester Egeknogt. Rune fandt brevet frem fra hans mester: "Han havde dette brev, jeg skulle give."

Liafir nikkede, tog brevet og gemte det væk. Han talte godt dansk: "Vi hjælper hinanden. Jeg havde besværgelsen til den portal han lavede. Dette burde være møl vinger, til en flyve eliksir."

De gik hen mod et træ, som bare lignede et træ. Da de nåede stammen, rørte mesteren ved det, og stammen skilte sig: "Vi skal 'Rejse i træer'. Det vi skal øve kræver plads. Hold min hånd."

Rune tog fat i den gamle troldmands elver hånd, og de gik ind i træet. Efter et øjeblik gik de ud igen.

De gik ud af et andet træ, til et nyt sted. Her var en lille grøn åbning i træerne. En lille lund med grønt græs, og nogle svampe i midten af den.

Der stod nogle hjorte og græssede i lunden, og kiggede på dem, da de gik ud af træet.

Vejret var også overskyet her..

Mesteren sagde: "Så kan vi lege."

Han gav slip på Rune og spurgte: "Ved du hvorfor din mester har sendt dig til mig.?"

Rune nikkede: "Han havde et brev til dig."

Liafir smilte: "Ved du hvad mit speciale er.?"

Rune rystede på hovedet: "Nej. Min mester sagde noget om skifte til dyre form.?"

Liafir smilte, nikkede og gav Rune hans hvid stav. Staven gav ham en sitren i hans hånd, så den måtte være magisk. Mesteren trådte ud af den hvide kåbe og stod nøgen, som den dag han blev født: "Du kan gøre dette med tøj på, men det føles bedre uden."

Han smilte til Rune: "Måske er det bare min elver natur."

Liafir vente sig mod den lille lund. Hans hud skiftede farve og der begyndte at vokse brune hår ud... alle steder på hans krop. Kroppen blev større og større og der kom muskler.

Efter et minut var elver troldmandens krop blevet forvandlet til en stor brun bjørn. Han løb et par skridt ind i lunden og begyndte at brøle.

De hjorte som stod i den anden ende, blev skræmt og løb ind i skoven.

Havde Rune ikke set det sket, ville han være bange. Efter et minut traskede bjørnen tilbage, til Rune. Den skiftede tilbage til Elver kroppen. Rune tog den hvide kåbe, og dækkede ham til.

Efter endnu et minut rejste Elver troldmanden sig op: "Så er det din tur."

Rune grinte højt: "Og Sirak siger at Elver ikke har humor."

Troldmanden rystede på hovedet: "Orken syntes ikke vi har humor.?"

Han fandt et stykke papir frem, som han gav til Rune. Han tog hans hvide stav tilbage: "Læs den og se om du genkender nogle ting."

Rune fandt en væltede stamme og satte sig og læste papiret: "Jeg.... Det er bare de samme skridt som illusionen.?"

Elver troldmanden nikkede: "Tegnet i hovedet. Hold hænderne sådan, og så siger du kommandoen."

Rune kiggede på ham: "Du sagde da ingen kommando.?"

Liafir smilte: "Næh. Ikke højt. Kan du vise mig, hvor der står at de skal siges højt.?"

Rune rystede på hovedet: "Ingen steder, men min mester gør det....?"

Liafir nikkede: "Jeg gør det også, når jeg lærer en ny op. Så de kan se hvad jeg gør."

Rune grinte: "Men jeg er ikke længere ny.?"

Han læste papiret, og fik oversat tre ord, som han ikke kendte.

Rune gav papiret tilbage. Han beholdte tøjet på, og tog et øjeblik om at forme tegnet i hans hoved. Han rejste sig op og trådte ud i lunden. Hans krop begyndte at ændre sig. Huden blev grøn, og han fik stødtænder. Hans muskler blev større og hans røde kåbe blev fyldt ud.

Efter ti sekunder stod Rune, nu som stor, grøn Ork. Han gik rundt på græsset og legede med de store muskler, og rørte ved hans stødtænder.

Efter måske et minut, begyndte hans skin at blive lyser, stødtænderne blev til normale tænder og han blev lidt mindre.

Da han var tilbage, spurte han Liafir: "Men jeg blev ikke til en bjørn."

Liafir nikkede: "Har du nogensinde mødt eller rørt ved en bjørn.?"

Han rystede på hovedet og smilte: "Men du gjorde noget som de færreste, kunne gøre i første forsøg."

De gik ind i træet, og rejste tilbage til elver byen.

Da de kom tilbage kiggede Rune på skyerne som stadig hang over byen. Han spurte elver troldmanden: "Er de magiske.?"

Liafir kiggede også op ad: "Ja. Det er magiske skyer. Jeg ved ikke hvem som har lavet dem, men normalt holder den slags magi... måske tre-fire timer."

## 10: Elver Kirken

Sam og Sirak havde brugt tid på at træne sværd kamp med nogle af de yngre ridder. Sirak havde orkens styrke, men elverne havde smidighed, og mange års træning. Deres kampe var lange og lærerige for Sirak.

Sam kæmpede mest bare, for at have det sjovt, og give Sirak en pause. Sams evner var ikke kamp, men mere at drille. Han havde ikke brugt meget, da han var mod Goblinerne i deres rige, fordi det var svært, når man blev angrebet af to hundred samtidigt.

Han brugte det nu, til at drille de unge riddere. Hver gang de ramte forkert, eller han blokket et slag, sagde han lige en lille ting.

'Du var tæt på, næsten.'

'Hvor mange år har du trænet.? Lærer du at ramme næste år.?"

'Måske skal du øve dig i at strikke. Fordi det er mindre farligt, for dig.'

Hele tiden, kom han med sjove bemærkninger. Nogle af ridderne begyndte at grine, men den han trænede mod blev arrig. Det var dumt at blive sur, og lad ens følelser overtage, fordi så mistede du overblikket.

Nogle af dem blev virkelig arrige.

Deres leder afbrød kampen, inden de blev for voldelige. Lederen smilte: "Vi burde ansætte Kender, som instruktører."

Sam rystede på hovedet: "Næh. Vi kan ikke kæmpe, som dine ridder."

Lederen nikkede: "Men du kan vise vores ridder, hvor dumt det er at miste hovedet."

Zest gik ned af gaden, efter at hun havde brugt formiddagen med sin Mors Bror, elver kongen. Hun havde fortalt ham om den oplevelse, som hun havde i fattigmands kirken. Han var det tættest på familie her, da hendes fætre var ude og rejse.

Han havde siddet stille og tænkt over hendes oplevelse. Til sidst havde han fortalt hende om hendes bedstemor. Hun havde en evne til at se ud i fremtiden. Så måske havde hun brugt hendes evner til, at når fra Elvernes paradis, til dette plan.

Han havde intet sagt, om hvad der havde røde tentakler, som dem hun beskrev...

Zest gik forbi kirken. Elvernes kirke var stor og havde plads til fem hundred folk, på samme tid, fordi den var 'udenfor'. Den var bygget mellem fem store træer, som havde deres grene formet til et tag, højt oppe over pladsen.

Når solen gik ned om sommeren, ramte de sidste stråler ned igennem skibet, og oplyste alteret. Alteret var af guld, sølv, bronze og havde ædelstene placeret, så solen ville blive reflekteret tilbage over hovedet på præsten, når han stod ved podiet.

Det var her, at hun havde set de smukkeste bryllupper i hendes korte liv.

Der var nogle som sang i kirken, og den henrivende sang, opløftede hendes ellers lidt negative sind. Sangen var en flerstemmig harmoni, med fløjter som underbyggede temaet i sangen.

Hun gik ind i kirken, og stod bagerst. Det så godt ud, og det lød smukt.

Hun greb sig selv i at smile. Havde hun ikke talt med præsten i fattigmands kirken, vil hun måske ikke havde kiggede efter sandheden.

De afsluttede sangen og præsten gik hen til podiet. Han priset de fremmødte, og bad en bøn for dem. Det lød godt, men intet skete.

Han havde bedt folk om at lukke øjnene og deltage i hans bøn.

Zest stod bagerst og deltog ikke i bønner. Hun kiggede på præsten og hans medhjælper. Han grinte lidt og kiggede ud til en af medhjælperne, imens han fremsagde bønner.

Havde hun haft øjnene lukkede, ville hun ikke havde set det. Havde hun ikke gået med Henrik, og Sam en gang, så ville hun have missede det som skete.

De havde været ude og se en tryllekunstner, som lavede hans show på marked. Hun havde set ham lave meget magi... Rune var dårlig i forhold til ham, og hun havde sagt det til Sam.

Sam smilte hans underfundige smil, som han havde, når han skulle til at pille folk fra hinanden. Han sagde: "Ja. Men Rune er ægte."



Sam lavede et af de 'magiske' tricks, næsten lige så godt som tryllekunstneren: "Hvis Rune snyder, så har jeg endnu ikke fanget det."

Henrik sagde: "Sam viste mig det sidst; Kig på hans venstre hånd, i det næste trick. Hold øjnene klistrede på hans venstre hånd."

Hun gjorde det, og så tryllekunstneren tag en ny bold frem. Når du havde set tricket var det nemt at se igennem det hele.

Zest gik langsomt op mod alteret. De medhjælper som så hende, bukkede til hende. De vidste at hun var royal.

(Endnu en grund til ikke at vokse op her.)

Præsten afsluttede hans bøn, og folk begyndte at rejse sig, og gå ud af kirken. Et par ældre elver kom op til ham og takkede ham. Da de gik kiggede han på dem med en form for lede.

Der var ingen virkelig tro her. Han gjorde det ikke af kærlighed, hverken til guderne eller folkene i hans kirke.

Hun gik hen til ham, og spurgte: "Kan jeg se dig heale nogle.?"

Zest havde brugt lidt tid på at tænke over det. Hvis troen var stærk, burde det var simpel at heale nogle.

Præsten nikkede: "Ja. Jeg kan bed over dem, så de vil komme sig hurtigere."

Hun rystede på hoved: "Nej. Jeg kan fremsige en bøn over nogle. Jeg leder efter nogen som kan virkelig heale."

Han nikkede: "Jeg skal gerne hjælpe. Hvor er den, som har brug for hjælp.?"

De medhjælper som havde stået omkring alteret, havde lukkede de store døre i den anden ende af kirken.

En af dem gik tæt forbi Zest. Hun trak hendes dolk, og snittede i hans lår: "Her er en som er såret. Heale ham."

Præsten rystede på hovedet: "Sådan virker det ikke."

Nogle af de andre medhjælper, kom løbende hen til dem. Zest spurte: "Er der nogle af jer som har ægte tro.? Så heal denne mand."

Hun havde taget hendes dolk tilbage i hendes skede. De kiggede på hende med vilde øjne.

Præsten mandede sig op: "Du er måske royal, men du kan ikke angribe vores folk. Vi er kirken, og har rettigheder."

Hun kiggede på præsten: "I er kirken, men jeg finder ingen hellige her. Præster i klæder, men ingen sand tro."

Hun rystede på hovedet, og gik ned af midter-gangen mod dørene for enden: "Hvis det eneste som holder kirken oppe er træerne, så er I hule. Uden kirken, og dens uendeligt traditioner, hvor er så troen blevet af.?"

Hun gik ud af kirken.

## 11: Paladin

Imens de andre legede sværd kamp, med deres træ sværd, ... Gik Henrik efter den ridder han havde talt med i gården. Ridderen tog ham med ind i deres æres sal. Det rum de havde til at ære de ridder, som havde gået før dem.

Henrik gik ind af døren og så det store rum. Det var inde i træet på anden sal. Der var de lyse undersider af træet som vægge, med nogle store lyse vinduer ud til heste indhegningen.

Der var malerier på væggene af de gamle ridder. Nogle var i rustning, andre til hest. De havde alle våben ved deres side, og øverst til højre havde de deres våbenskjold malet på billedet.

Midt i lokalet stod der to skrive pulte, som hver havde en stor bog. Fine træ piedestaler, med en skrive plade, i Henriks bryst højde. Den ene bog var slået op, og den anden var lukket.

Ridderen forklarede: "Dette er ærens sal. Det er her vi mindes de ridder, som faldt med ære."

Han gik hen til den lukkede bog, som lå på den ene skrive pult: "Her står alle navne på dem, som er døde med ære."

Henrik gik rundt i rummet, og kiggede på malerierne: "Så hvem var alle disse.?"

Ridderen åbnede bogen: "Fortæl mig deres datoer, og jeg skal læse deres sagn."

Henrik rystede på hovedet: "Så du kender dem ikke.? De er bare døde.?"

Ridderen nikkede: "De fulgte vores kodeks, og var ære-fulde Arod. Elver Riddere i gennem hele deres liv, til deres død."

Henrik kiggede på den anden bog, som lå åbent på den anden pult: "Og hvad er så den anden bog.?"

Ridderen gik hen til bogen. Han læste på elvisk med en smuk og stærk stemme op fra bogen. Efter at have læst lidt, spurte ridderen: "Du forstår eller læser ikke elvisk.?"

Henrik rystede på hovedet: "Nej. Men det lød smukt. Hvad læste du.?"

Ridderen smilte: "Det er den korrekte måde at tale med en dame, hvis mand har højere rank end dig."

Henrik kiggede på bogen, og prøvede at læse lidt, men han kendte ikke til elver bogstaver: "Så det er reglerne for at blive ridder.?"

Ridderen nikkede: "For at være ridder."

Han kiggede på siden af den tykke bog: "Du skal lærer disse regler uden ad, for at blive en Arod.. Eller Elvisk Ridder."

Henrik rystede på hovedet: "Burde det ikke komme indefra.? Ved du ikke, hvad er rigtigt og forkert.?"

Ridderen nikkede: "Jo. Men jeg er ikke en rigtig Arod. Jeg har valgt en anden stil. Jeg er halvt præst, halvt ridder."

Han smilte: "De lader mig bare hænge ud med dem, fordi jeg ikke høre til noget sted."

Henrik nikkede: "Jeg kender følelsen."

Der blev bankede på døren, og en af tjenerne kiggede ind. Han sagde en besked på elvisk til ridderen. Ridderen sagde: "Vi skal holde møde. Ugens rapport om vores grænser."

Han bukkede let til Henrik: "Jeg håber du finder din vej."

Henrik bukkede tilbage, da tjeneren og ridderen gik ud af lokalet.

Han stod alene tilbage i salen med de mange døde ridder. Det var det som ventede ridderne. Død og forglemmelse, efter at have levet efter en hel masse regler.

Der kom en lille lysstråle ind af vinduet. Det ramte maleriet af en ridder. Ridderen var ikke Elver, men menneske. Så der var mennesker, som klarede den lange svære optagelse.

Henrik trådte tættere på billedet. Ridderen havde ikke noget våben skjold, og hans brynje var af simpel hvidt metal. Han bar en hvid kåbe, uden nogle tegn, og et simpelt sværd. Men det var som om solstrålen, fik ham til at lyse inde fra.

Henrik læste årstallet og navnet på tavlen under maleriet. Han gik hen til bogen med de døde ridder. Han vidste, at han ikke kunne læse elvisk, men et eller andet fik ham til at åbne bogen, og langsomt finde det rigtige sted.

Han fandt året, datoen og navnet. De stod med menneske bogstaver.

Teksten efter den var elvisk, og Henrik ønskede at han havde lært at læse det.

Han genkendt kun et ord, som også var skrevet med menneske bogstaver.

### ***Paladin.***

Rune fulgte Elver troldmanden til hans hjem. Det lå et gammelt træ, som så ud som om det var brændt. De gik indenfor, og fandt vej til hans kontor, og troldmanden lagde brevet fra mester Egeknogt på hans eget bord.

Bordet var fyldt med papirer, glas, kobler og små messing kedler.

Der var en ung elver pige, som kiggede ind i rummet. Hun spurte troldmanden om noget på elvisk, men han afviste hende.

Da hun var gået sagde han: "Mit yngste barnebarn. Hun kan også magi."

Han smilte efter hende, og kiggede så på Rune: "Så hvorfor er du her.?"

Rune rystede på hovedet: "For at aflevere et brev til jeres konge."

Troldmanden rystede på hovedet: "Nej. Sådan helt tilbage. Hvorfor er du her i verden.?"

Rune tiltet hans hoved: "Det ved jeg ikke.? Min mor fødte mig, og så her er jeg."

Troldmanden havde hans stav i hånden og tog den tæt på Runes ansigt: "Hvorfor er du her.? Hvorfor er du Her, Nu.?"

Rune blev forvirret. Elver troldmanden havde virkede sjov og afslappede, lige indtil hans barnebarn havde lukket døren. Rune sagde: "Jeg ved det ikke. Jeg kan magi, men jeg ved det ikke."

Troldmanden fik hans stav til at lyse blå: "Vis mig dit ansigt. Dit sande ansigt."

Rune følte hans ansigt ændrede sig og begyndte at vokse. Tænderne begyndte at ændre form, og munden blev større. Hans øre voksede og huden blev mørkere. Øjnene ændrede form og blev gule. Hans krop begyndt at udvide sig, og hans arme og ben blev større.

Der blev bankede på døren, som troldmandens barnebarn var gået ud af. Troldmanden kiggede mod døren, og slukkede lyset i den blå sten. Han spurte om noget på elvisk og han fik et svar af en voksen elver stemme.

Han sagde noget igen, og døren blev åbnet.

Rune var tilbage til at være ham selv.

Personen som kom ind var en af elver byens vagter. Han talte med elver troldmanden, og efter et øjeblik gik han ud af døren igen.

Troldmanden rejste sig op: "Du er mere end bare et menneske. Men det må vente."

Han gik hen mod døren: "Mester Egeknogt ønsker at I kommer hurtigt hjem."

## 12: Portalen

De gik ud af døren i troldmandens hus, og gik mod en lille plads. De andre kom hen til pladsen. Henrik var i dybe tanker, Zest var mest sur og Rune var i dybe tanker. Sam og Sirak smilte og talte om deres sværd træning.

Da de alle var samlet sagde troldmanden: "Mester Egeknogt ønsker at I kommer hjem hurtigst muligt."

Sirak kiggede på Zest: "Må vi bruge jeres direkte vej ud af skoven.?"

Zest kiggede op. Hun havde mental været langt væk. Hun kiggede på troldmanden, som rystede på hovedet: "I skal bruge portalen."

Sam kiggede på troldmanden: "Vi har en portal derhjemme. Mester Egeknogt lavede den."

Henrik sagde: "Men de virker kun mellem to faste punkter."

Rune nikkede til ham: "De er forbundne."

Troldmanden nikkede: "Ja. Men ligesom en dolk, kan bruges til forskellige ting. Som snitte et æble, eller stikke en person... Så kan du også bruge portaler på andre måder, som anker."

Han begyndt at gå ned af en lille sti. Der var nogle by-vagter, som gik den anden vej. De kom til det træ, hvor by-vagten havde hjemme. Han sagde: "Vi har en portal, men da alle med evner kan åbne den... Så har vi placeret den hos vagten."



Kaptajnen fra by-vagten stod og ventede inden i det første rum: "Jeg har åbnet cellen."

Han havde også et brev i hånden. Han gav brevet til Henrik og sagde: "Kongen har svaret på jeres brev."

Han guidede dem mod en korridor: "Vi har portalen låst inde i kælderen."

De gik igennem træet, og ned et niveau. Der var en række celler. Der var ingen i cellerne, men en af de bagerste stod åbent.

Kaptajnen stoppede, fordi der ikke var meget plads. Troldmanden sagde: "Rune. Kom forrest, så du kan lærer denne besværgelse."

Rune gik foran de andre. Portalen lignede lidt dem, de havde i deres by. Stenene var lidt mere slidte, og den var muret fast til en væg.

Troldmanden tog hans hånd på portalen: "Du har åbnet portaler før.?"

Rune nikkede: "Ja. Det var sådan at jeg opdagede at jeg kunne magi."

Troldmanden smilte: "Hvad hvis jeg sagde at dette er lidt som en besværgelse.? Tre ting som hører sammen."

Rune lagde hånden han havde fri på portalen: "Billede, ord og hvad.?"

Troldmanden kiggede på portalen: "Og portal. Du kan gøre det med kun Ord og portal."

Sam som havde trængt sig vej forrest: "Så hvis du ikke har et billede, så gør du bare standart tingen.?"

Troldmanden kiggede på Sam: "Ja. Folk uden magi kan bruge magiske ting. Folk med evner, kan ændre magien."

Zest sagde: "Min mor sagde noget lignede. Alle kan sy efter et mønster, men kun nogle få kan ændre på mønstrede."

Troldmanden smilte: "Alle kan ændre det, men om det går godt..."

Sirak sagde: "Så kan Rune åbne portaler til alle steder.?"

Troldmanden fandt et stykke papir frem, og viste det til Rune: "Portal trolddom kræver at du holder to billeder samtidigt, for at forbinde dem."

Rune spurgte: "Så det er hvilken en af portalerne.?"

Troldmanden forklarede: "Den i byen."

Rune smilte og gav papiret tilbage: "Så prøver jeg det."

Han lagde hånden på portalen, lukkede hans øjne og satte tegnet fast i hans indre øje. Han sagde "Åben Portal."

Det blå lys omsluttede portalen, og efter et sekund åbnede den sig. De kunne se det lille torv ved troldmandens hjem.

De andre gik ind i portalen. Rune, elver troldmanden og kaptajnens stod tilbage. Rune sagde: "Noget jeg skal træne på.?"

Troldmanden sagde: "Gør din form-skiftning større og sejere. Måske som en dæmon, drage eller større ting."

Rune nikkede, sagde tak og farvel, og gik igennem portalen.

De kom ud på pladsen, som lå tæt på Mester Egeknogts hjem. De kiggede lidt rundt. Der var ikke mange på gaden, fordi det var sent på aften. Der var stadig skyer på himlen, som om skyerne dækkede hele landet.

Rune kom sidst ud af portalen: "Skal vi besøge mester Egeknogt, først.?"

De andre nikkede og de gik hen til huset. Rune gik forrest ind, og så at rummet var tomt. Hans mor kom ud af deres rum: "Hej Søn. Godt at I kom så hurtigt."

Hun vinkede dem ind i deres rum. Troldmanden og hans kone, Esther, stod ved hans seng. Esther kiggede op: "Rune, kom hurtigt."

Troldmanden brugte hans stav til at rejse sig op: "Har du stadig den oversætter ring.?"

Rune holdt hånden frem, som havde en kobber ring: "Ja. Jeg burde egentligt have givet den tilbage til firbene.."

De kunne se hvem som lå i sengen. Det var et firben. Lille, tyndt og med et stort, dybt blodigt ar hen over ansigtet.

Rune gik hen og knælede ved sengen. Han rørte ved firbenet, og sagde den magiske kommando, så gjorde at han kunne forstå og blive forstået.

Troglodytten sagde: "Det er for sent. De brød igennem vores forsvar."

Rune rystede på hovedet. Han kunne huske noget med at han skulle redde en troglodyt magiker, for at stoppe deres angreb. Eller var det noget andet.?

Rune holdt firbenets hånd: "Hvem er det.?"

Troglodytten hostede blod op, men fremstammede: "Drow, duergar, og mange svirfneblin."

Rune gentog og kiggede på de andre: "Kender I de navne.?"

Troldmanden nikkede: "Mørke elver, Mørke dværge og dybde gnomer."

Zest nikkede som den eneste anden. Hun kendte til navnet Drow. Det var hendes mest frygtede slægt. De havde været familie indtil en broder krig brød ud, for mange tusinde år siden.

Rune skulle til at rejse sig, men troglodytten greb fat i hans arm. Han kæmpede for at fremstamme de sidste ord: "Men bag dem, kommer noget endnu værre."

De andre ventede på at tale, imens troglodytten fik sagt det sidste. Troglodyttens hånd på Runes arm blev slap. Der var ikke mere energi tilbage i ham.

Rune rejste sig, og den lille troglodyt blev helt slap. Livet havde forladt hans krop. Rune fortalte de andre hvad han havde sagt til sidst.

Troldmanden nikkede: "Så ved vi hvem som har lavet det overskyet. Mørke væsner hader solen, efter at have levet under jorden."

## 13: Konsulen

Næste morgen bad troldmanden om foretræde hos konsulen. Hans helbred var stadig dårlig, så Rune kom med.

Villagen som tjente både som hjem og tjeneste bolig for konsulen, lå i den finere ende af byen. Det var den største bygning i byen.

De gik hen til bygningen og ind af den officielle indgang. De blev stoppede, lige som de skulle til at gå op af trappen, til råds-salen. Det var en af konsulens private tjenere, som stoppede dem: "Konsulen vil tale med jer i privaten."

De fulgte efter ham ind i den private del af bygningen. Konsulen havde et privat kontor, som var på størrelse med hele stue-rummet i troldmandens hus.

Konsulen sad bag ved et stort egetræs bord med nogle papir på det. Han holdt en hånd oppe og standsede dem fra at gå hen til bordet. Han sad og skrev på et brev. Han afsluttede brevet og satte et sejl fast på det. Tjeneren tog brevet og bukkede, da han forlod lokalet.

Konsulen stod op og smilte over hele ansigtet: "Mester Egeknogt, kom indenfor."

Han gik hen til dem, og gav troldmanden hånden. Han vente sig mod Rune og gav også ham hånden: "Og du må være troldmandens lærling. Vi skal jo nok arbejde sammen i mange år."

Konsulen førte dem hen til nogle stole omkring et bord: "Så hvad var så vigtigt at du ønskede foretræde.?"

Troldmanden satte sig med besværg: "Vi har haft en troglodyt som besøgte os."

Konsulen nikkede: "Jeg hørte det fra vagten. De er jo onde væsner, som spiser menneske kød."

Troldmanden nikkede: "Ja. Og de er også lavt udviklede. Kan ikke tænde ild, eller smede jern. De har lige lært at stege kød..."

Konsulen nikkede: "Så hvorfor besøgt denne 'person' jer.?"

Troldmanden hostede og pegede mod Rune: "Rune hjalp dem med et problem. Der er en krig under bjergene... og troglodytterne holdt en fjende tilbage."

Konsulen nikkede: "Og denne fjende har vundet og er sluppet ud.?"

Troldmanden nikkede: "Derfor kom han til Rune. Det er flere forskellige onde racer, som arbejder sammen."

Konsulen smilte: "Men de kan ikke komme ud, hvis jeg husker rigtigt. De hader da solen.?"

Rune og troldmanden udvekslede et blik. Konsulen havde måske ikke set mod himlen i den sidste uge.?

Rune prøvede at forklarer: "Nogle har lavet en besværgelse, som tiltrækker skyer. Der har været overskyet i den sidste uge."

Konsulen nikkede igen: "Jeg har for travlt til at holde øje med vejret. Men magi er jo jeres område, så jeg beder jeg om at finde en løsning."

Troldmanden nikkede: "Du bør sende besked til kongen. Måske kan vi holde soldaterne her...?"

Konsulen rejste sig, da der blev bankede på døren: "Jeg har magten over hæren. Jeg vil sende besked til kongen, når jeg har beviser. Vi kan ikke løbe med halve vinde. I må ikke sende besked til kongen, før jeg giver tilladelse."

Døren blev åbnede og det var tjeneren fra før. Han stod og gjorde signal til konsulen, som sagde: "Jeg har et møde i råds-salen. Vil I have mig undskyld.?"

Han gik ud af kontoret, og troldmanden rejste sig op, med lidt besvær: "Det gik som jeg havde ventede."

De gik ud af bygningen, og hjem til huset.

Troldmanden havde behov for at sove middagslur, fordi hans helbred var dårligt.

Han bad Rune hente en bog, som havde en blå ryg, fra troldmands niveauet. Rune gik ind i tårnet og gik de to etager op til trolddoms etagen. Han så en række bøger, som stod på en reol. Han fandt den med blå ryg.

Han tog bogen, og den føltes tungere end den burde. Da han åbnede den, fandt han tre sten, med hver deres tegn på.

Rune tog den ned til Troldmanden, som lå på sofaen. Han vidste troldmanden, stenene og bogen, og troldmanden sagde i en meget svag stemme: "Lær besværgelsen, fortæl de andre om dine opdagelser. Konsulen er en kujon, og tør ikke advare kongen."

Rune nikkede og gik hen til bordet i stuen. Han kastede lys besværgelsen på væggen og satte sig, så han kunne læse bogen. Bogen havde kun tre sider, resten var en boks, med de tre sten.

Rune læste besværgelsen og trænede tegnet. Efter ti minutter, prøvede han første besværgelse. Han holdt en af stenene og kastede besværgelsen.

Et billede i hans hoved var af den blå magiker, fra magikernes tårn. Han havde også taget fat i en sten, stod og kiggede på Rune: "Hvem er du, og hvorfor kalder du mig på Mester Egeknogts sten.?"

Rune havde selv en sten i hånden, og sagde: "Mit navn er Rune. Jeg er mester Egeknogts lærling."

Magikeren i den blå kåbe nikkede: "Jeg kan huske dig, nu. Er troldmanden død, eller hvorfor kontakter du mig.?"

Rune tog sig selv i at nikke: "Jeg kontakter dig, for at fortælle om vores opdagelser. Du kender til det magisk vejr og skyerne.?"

Magikeren forklarede: "Ja. Der er en form for magisk kilde på et højdedrag mod nord, som skaber det."



Rune nikkede: "Det er en hær som mangler dække for solen. Kender du navnene; Drow, Duergar, og Svirfneblin.?"

Den blå magiker nikkede: "Ja. Onde racer som lever dybt i jorden. Men de hader solen.... Ah. Så de har skabt skydække, så vi..."

Han rynkede panden: "Hvor sikker er du på dette.?"

Rune rystede på hovedet: "Jeg ved det ikke. Jeg reddede en troglodyt for tre måneder siden, som kom til os i går, halv død. Han fortalte det."

Magikeren nikkede: "Okay. Jeg siger det videre. Troglodytter hader at lyve, noget med deres æres kodeks."

De afbrød forbindelsen.

Rune brugte de to andre sten og kastede besværgelsen, igen og igen. Den ene var kongens magiker, og den anden var magiker i Gurn Thurin, som lå mod vest og i skyggen af bjerg-kæden.

De to magiker, Den som måske først ville blive angrebet, og kongens magiker. Så havde de da en chance for at kæmpe. Han var træt, men glad, da han var færdig.

## 14: Elvernes Portal

Den næste morgen var byen lukket ned. Der blev ikke givet nogle detaljer, ud over krigen med piraterne.

Vennerne mødtes hos Troldmanden.

Sirak kom først, med et brev til dværgene og hans onkler. Hans familie som boede på gårde uden for byerne, var meget udsatte ved angreb. Derudover skulle han også aflevere et brev til dværg kongen, så dværgene kunne gøre sig klar.

Henrik og Sam kom også forbi. De havde ledt efter Sirak, og fik fortalt af hans mester, at han var hos troldmanden.

Sidst kom Zest, med en anden elver. Han var klædt i en pink vest, som signalerede at han var bud for elver kongen. Det var så vagter, lod ham springe over, kører ved porte og kontrolposter.

Zest kom ind i huset og sagde, med en ophidset stemme: "De har lukket porten for alle. Selv elver kongens bud."

Buddet stod ved døren og ventede. Hun pegede på ham: "De må ikke stoppe et bud, medmindre der er krig."

Troldmanden havde svært ved at tale, og Esther hans kone gentog hvad han sagde: "Rune. Du kan åbne portalen."

Han hostede, og der kom lidt blod op, men han forsatte: "Portalen til Elver kongen."

Henrik nikkede: "Du kan huske portal nøglen eller hvad det hedder.?"

Sam grinte: "Vi kan nok kun gøre det en gang. Jeg så nogle andre bruge den på pladsen."

Sirak nikkede: "Så de vil sikkert også lukke den."

Zest kiggede på buddet: "Kan vi også bruge den.? Vi skal ud af byen."

Hun kiggede på Sirak: "Hvis han skal til dværgenes rige..."

Henrik kiggede på Rune: "Har du andre nøgler end elver kongens.?"

Rune rystede på hovedet.

Troldmanden hostede, men holdt en hånd op. Esther gentog det han sagde: "Øverst. Drage.. Bog... Grøn Bog. Brug lyset."

Troldmanden faldt sammen. Hans helbred var skrattende, og på vej ned af.

Rune nikkede og rejste sig: "Vi kan rejse til Elver byen, men det er i den forkerte retning."

Han gik hen mod døren til tårnet. Sam spurte: "Må jeg gå med.? Jeg har aldrig set et rigtigt magi tårn før."

Rune vinklede ham med: "Bare husk, at jeg ikke rør ved noget ukendt."

Sam grinte: "Fordi du ikke ved, hvad som kan ske.?"

De gik ind i tårnet, og Rune tilføjede smilende: "Fordi jeg ved, hvad der kan ske."

De gik op i tårnet, og Rune fortalte lidt om de forskellige niveauer.

Først kom normale magiske besværgelser. Rummet havde bøger og forskellige skrift ruller. Nogle tegninger var sat på væggen. Ved en af dem stod der 'De forskellige planer'.

Næste niveau var trolddoms besværgelser. Der var få bøger, men mange skrift ruller. Rune havde lagt den bog med signal stenene tilbage, men han tog og gav den til Sam: "Måske skal vi holde denne her tæt på."

Den øverste etage, var Drage Magi. Der var kun to stole, et lille bord, og fem skrift ruller. Rune havde endnu ikke kiggede på de skrift ruller. Hans mester havde ikke sagt noget om dem.

Sam kiggede rundt i det lille rum: "Så hvor er den Grønne Bog.?"

Rune rystede på hovedet: "Han sagde her."

Sam grinte: "Men han er jo gammel.?"

Rune nikkede, men tilføjede: "Men klog."

De stod og kiggede lidt rundt. Sam sagde: "Der er jo lys nok, så vi burde kunne se den.?"

Rune nikkede, men stoppede ham selv: "Ja. Måske er det lys, som der mangler."

Han lukkede øjnene og kastede lys besværgelsen på hans egen hånd. Den var svag og gjorde ikke meget for at oplyse rummet. Han gik lidt rundt i det lille rum, med lyset på hånden.

Sam sagde: "Der er noget galt der. Skyggen der er forkert."

Han pegede på den ene stol. Den havde en større skygge, som ikke passede med stolen. Han gik hen til stolen og rørte ved den:

"Tør jeg rør ved den.? Den ligner en stol."

Han lagde en hånd på stolen, og stolen forsvandt, eller mere præcist, så blev den nederste del til en kasse. Sam sagde: "En kasse lavet om til en stol, som er skjult."

Rune åbnede sædet på stolen, som var låget på kassen: "Hvis ikke du havde været her og set det, ville jeg have troet han var skør."

Der lå fire bøger i stole-kassen. En af dem var grøn. Rune kiggede hurtigt på de andre, men han havde ikke tid til at læse dem. To af dem var i et ukendt sprog, men et eller andet i hans underbevidsthed genkendte tegnene.

De tog den grønne bog, og gik ned igen.

Troldmanden lå på sofaen og sov, og de andre sad ved bordet. Sam grinte, men sagde med en lav stemme: "Så fandt vi bogen. Den var skjult i en illusion."

De andre troede, at han overdrev, men Rune sagde: "Uden Sam havde jeg ikke fundet den."

Esther sagde: "Bagerst i bogen, skulle der være nogle notater."

Rune kiggede bogen hurtigt igennem. Det var hvordan man lavede en Gate besværgelse. Det var dén besværgelse, som troldmanden havde brugt, til at lave hans portaler.

Bagerst var der nogle tegn, med hver deres navn. Det som var mest interessant, var den hvor der stod drage portalen. Men Rune måtte sætte det til side.

Først fandt han Magikernes portal tegn, og han skrev det ned på et stykke papir. Fordi det var stop nummer to.

Han fandt elver portalen, og genkendte tegnet. Der var også et nyskrevet tegn længere nede på siden, som var det tegn på byens portal.

Han skrev tegnet ned til elver portalen, på det samme stykke papir. Han skrev ikke byens tegn ned, han kunne huske det.

De gjorde sig klar, og forlod huset.

På den lille plads uden for huset, stod der en hel masse mennesker. Andre havde også fået ideen til at bruge portalen, til at komme ind og ud af byen.

Folkene kiggede på Rune, som kom gående i hans røde kåbe, og med vandrestaven i hånden. De gjorde plads, og nogle spurgte:

'Hvad sker der?'

'Hvorfor er portene lukkede?'

'Er vi i krig?'

De gik hen til portalen, som var lukket. Magikeren Micheal kom hen til dem: "Hvor skal I hen?'"

Henrik svarede ham: "Til Elvernes by."

Der var forskellige folk som spurgte om ting. Sam fortalte nogle om den besked de havde fået. Det gjorde folk nervøse, og nogle råbte: "Vi bliver angrebet. Red os, troldmand?'"

Rune stod ved portalen. Han satte hånden på den og genkaldte tegnet fra elvernes portal.

Han sagde ordene: "Åben Portal."

Det tog næsten to sekunder for at portalen blev åbnet. Han lod de andre gå igennem portalen, før han vendte sig mod Micheal og sagde, halv højt, så alle kunne høre det: "Vi bliver snart angrebet af mørke elver, mørke dværge og dybde gnomer. Du burde finde dine kamp besværgelser frem."

Micheal nikkede og forstod hvad Rune havde gjort.

De andre folk på pladsen begyndte at snakke sammen, da Rune gik ind i portalen.

Han trådte ud af portalen, til resten af gruppen, og stod i fængsels cellen under vagtens træ i elver byen.

Døren til cellen var låst, og vagterne var langt væk. Han lukkede portalen, for at stoppe andre fra at følge dem.

## 15: Den Gamle Kirke

De stod og ventede, imens Sam prøvede at dirke låsen op. Efter tre minutter opgav han, fordi elver låse er bygget en hel del bedre end menneske og ork låse.

Derefter prøvede Sirak at bruge hans ork styrke til at tvinge døren op. Zest sagde: "Det virker ikke. Den er lavet til at holde stærkere ting end orker."

Hun nåede at sige det færdigt, inden døren sprang op, med en Klank. Sirak gik først ud af døren, efter fulgt af Henrik, som sagde: "Måske er den ikke så god..."

Zest knælede ned og kiggede på døren: "Døren er stadig hel. Det er dør-karmen, som du har ødelagt."

Sam nikkede: "Så er det da godt at det er os, og ikke en fjendtlig hær, som opdager det."

Buddet gik forbi dem. Han bukkede let til Zest og sagde noget på elvisk. Hun bukkede tilbage, og han gik op af trappen til overfladen.

Hun sagde: "Han giver besked. Vi skal skynde os til dværgenes rige... De er tættere på fjenden."

Henrik nikkede og ledte dem ind i cellen igen: "Så skal vi bare prøve lykken.?"

Sirak spurgte Rune: "Mon de har placeret portalen i deres fængsel.?"



Sam smilte: "Hvilke dyr eller monstre har de mon i det fængsel.?"

Rune gik tæt på portalen, og fandt papiret frem: "Jeg ved det ikke. De sagde intet om det, da jeg besøgte dem."

Han lagde en hånd på portalen, lukkede øjnene og så det tegn som stod på papiret. Han kastede portal besværgelsen igen. Det tog tre sekunder for at den åbnede. Rune sank lidt i knæ, fordi det var en stærk besværgelse, som tog meget at hans energi.

Sam sagde: "Jeg går først. Hvis der er noget farligt."

Henrik nikkede: "Så kommer jeg lige bag."

Sirak og Zest kiggede på Rune: "Vi følges med Rune."

Rune havde kæmpede sig op på benene igen, ved hjælp at vandrestaven og blev støttede af Sirak.

Sam gik igennem portalen. Han stod i et mørkt, støvet lokale. Der var lidt lys fra et lille vindue. Det så ud som om ingen havde gjort rent her det sidste år eller mere. Der var tegn i støvet på gulvet, efter at nogle havde gået her. Han sagde: "Bare kom. Der er ingen andre her."

Henrik stak hovedet igennem portalen: "Hvor er vi.?"

Han trådte ind i rummet, og Sam sagde: "En kælder eller noget. Der er ingen i nærheden."

Zest var næste person, og så kom Sirak som halvt bar Rune. Sam kiggede rundt i lokalet: "Det lugter som biblioteket?"

Henrik rynkede på næsen og nikkede: "Ja. Det er også en lugt af gamle stearinlys?"

Zest nikkede: "Der er nogle som taler sammen, et sted over os."

Sam fandt døren, som havde lidt lys fra et lille vindue. Han prøvede døren, og den åbnede, med lidt støj fra hængslerne.

Henrik stod lige bag ham: "Vi skal måske advare dem?"

Sirak kom over med Rune, som støttede sig til ham. Han sagde: "Ja. Hvis Rune kan finde ud af at åbne portalen, så kan andre måske."

De gik igennem gangen uden for, og fandt deres vej op til bibliotekets hoved område. En af tjenerne i biblioteket så dem: "Så hvad kan vi hjælpe jer med?"

Henrik trådte frem: "Hvorfor er jeres portal ikke sikret?"

Tjeneren rynkede på panden: "Ingen kan komme igennem den portal. Vi har brugt den sidste dag, på at sikre tårnet."

De gik mod udgangen fra biblioteket, og tjeneren råbte halv højt efter dem: "Vi er beskyttede af magi. Ingen tør angribe os."

De kom ud på pladsen foran magikernes tårn. Rune havde fået hans energi tilbage og kunne stå selv. Han kiggede på tårnet, som havde fået træ plader for vinduerne:

"Min mester siger, at magikerne er for arrogante. De tror deres magi er den stærkeste, og de kan klar alt med den."

Sam kiggede på tårnet: "Og tårnet kan forsvare sig.?"

Zest kiggede på porten og deres mur: "De har da sat ekstra vagter på porten."

De kiggede, hvor hun kiggede, og der stod ti vagter. Sirak sagde: "Vi skal afsted. Vi ved ikke hvornår de angriber dværgene.?"

Henrik begyndte at gå mod porten og tilføjede: "Eller hvordan.?"

Sam fulgte efter dem: "Eller hvorfor.?"

Zest gik ved siden af Rune: "Den lille magiker, firbenet, sagde intet om hvorfor.?"

Rune gik med de andre: "Noget om noget endnu værre nede fra."

Vagten stoppede dem: "Hvorfor skal I ud af magikernes tårn.? I ved at I er beskyttede her, mod det angreb som kommer.?"

Henrik nikkede: "Hvem angriber, og hvor mange magiker er der på deres side.?"

Vagten rystede på hovedet: "Det ved vi ikke. De sagde bare at nogle mørke bæster fra under bjerget måske ville angribe."

Zest sagde: "Dem som angriber er mørke- elver, også kaldte Drows. De har naturligt magi. De kan lave mørke, bare ved at tænke på det. Trænet fra de kunne gå, til at dræbe alle andre racer."

Sam smilte: "Og vi skal så forbi Dværgenes rige. Eller har I også advaret dem.?"

Vagten stod og måbede, imens vennerne gik ned af trappen. Sirak gik forrest: "Vi skal lige kigge ind hos min onkel her."

De passerede den sorte kirke, og Sirak pegede: "Der er hans butik. Han laver Verdens bedste okse sider... Hvis vi har tid.?"

Zest stoppede op ved kirken. De andre gik mod slagter butikken, men hun stod og kiggede på den gamle sorte kirke.

Hun sagde til Henrik: "Jeg kigger lige herinde."

Henrik sagde til Rune: "Jeg går med Zest. Så kommer vi over til jer."

## 16: Den Sorte Kirke

Henrik og Zest gik hen mod kirken. Henrik syntes den så lidt forladt ud. Zest stod foran døren og han sagde: "Den er vidst forladt.?"

Zest nikkede og kiggede ind af vinduet i døren: "Ja. Hvorfor er den her, hvis den ikke bliver brugt.?"

Hun rørte ved døren, samtidigt med Henrik rørte ved den, og døren gled op uden en lyd. Inden i kirken var der mørkt, og ingen folk. Der var lidt støv på bænkene, og skidt på gulvet. Alteret havde gråt edderkoppespind, som hang på siderne.

Henrik sagde: "Døren.?"

Zest nikkede, men tog et skridt ind i kirken: "Måske er der...?"

Henrik havde en hånd på hans sværd og trådte efter hende: "Døren gik op, uden problemer.?"

Hun nikkede igen, og trådte endnu et skridt ind i rummet. Lyset begyndte at vokse inden i kirken, selv om det stadig var overskyet og mørkt udenfor.

Henrik trådte endnu et skridt indenfor, og kiggede på gulvet: "Det er mange måneder, hvis ikke år siden, nogle levende har gået her."

Døren begyndte at lukke sig bag ham, men han følte ingen frygt.

Det føltes mere som de aftener, hvor hans mor og ham, havde siddet tæt sammen, foran ilden i deres lille hjem. Hun havde fortalt ham eventyr, og sagn, som hun havde hørt fra hendes liv ved hoffet.

Zest trådte forsigtigt frem mod alteret. Der lå en gammel bog på podiet. Hun trådte op på podiet og kiggede på den, men kunne ikke læse den. Sproget var ukendt for hende.

Henrik trådte op på podiet, foran alteret, og kiggede på alteret. Der var grå, beskidte gamle malerier at noget. Kanten var af fint træ, men uden meget glimmer eller værdi. Det var svært at se i lyset: "Kan du se hvad det skal være.? En form for ridder eller noget.?"

Zest vente sig og kiggede: "En præst i brynje. Havde man ridder præster i gamle dage.?"

Henrik rystede på hovedet. Han trådte ned fra podiet og satte sig på bænken. Han tænkte han havde set ansigtet på ridder-præsten før.

Zest gik ned og satte sig på den anden bæk. Hun smilte: "Jeg kan ikke læse bogen. Og vi kan ikke se hvem det er.? Skal vi gå tilbage til de andre.?"

Henrik prøvede at rejse sig, men snublede og faldt ned på knæ. Han skulle til at rejse sig igen, men lyset i kirken ramte alteret, på en anden måde, fra denne vinkel.

På knæ kunne han se ridder-præstens ansigt. Det var det samme som han så i elver riddernes ærets sal. Han rystede på hoved og spurte:

"Paladin.?"

Zest kiggede på ham, og hun prøvede at knæle som ham. Hun spurgte: "Hvad sagde du.?"

Han nåede ikke at svare hende, fordi lyset i kirken fik alteret til at skinne.

En æld-gammel stemme sagde: "Kærlighed overvinder had. I den dybeste grotte, finder I det som var glemt. Det er løsningen og det eneste som kan redde jer. Men I skal skynde jer."

Det var ved at være aften, da de kom hen til Siraks onkel i slagter butikken. Sirak og de andre havde siddet og ventede på at maden blev klar.

En af hans fætre havde straks løbet afsted til de orker, og andre bønder som boede tæt på byen. De havde ikke fået noget at vide, selv om de havde set, at magikerne havde arbejdet på et eller andet.

Vennerne fik et godt måltid som tak, fordi de gav beskeden videre.

Rune viste hans seneste besværgelse. Han ændrede ansigtet på ham selv, så det lignede en ork. Efter et minut skiftede det tilbage til hans eget ansigt. Ork børnene syntes det var en sjov besværgelse, og ville også lære den.

Under middagen fortalte Zest og Henrik, om deres oplevelser i kirken. Siraks onkel startede med at grine af historien, som han sagde: "Den gamle sorte kirke er lukket. Der er en svampe infektion, så byrådet har låst den."

En anden af Siraks fætre sagde: "Vi har mange gange prøvet at komme ind i kirken.

Alle børn i byen har, men den er lukket."

Henrik fortalte også om hans oplevelse i elver riddernes æresal. Der var ingen ved bordet som kendte ordet '**Paladin**'.

En af ork kvinderne sagde: "Alle præster blev fordrevet og forsvandt for halvtreds år siden. Det havde noget med den zombie svøbe som ramte landet."

Alle børn havde hørt en eller anden version af den historie, fordi det var deres forældres store historie.

Sam, som havde fået en børnestol, så han kunne nå helt op til bordet, sagde: "Men hvad kom først, Svøben eller præsternes forsvinden.?"

De valgte at sove hos Siraks onkel. Det var ved at være sent, og det var svært at komme ind i Dværgenes rige, især efter sol nedgang.

Der var stadig skyet, og her tæt på stedet hvor skyerne blev lavet eller tiltrukket, var der meget mørkt.

Alle var nervøse, under det unaturlige skydække.



## 17: Kongen

Dagen var mørk, som om solen var ved at gået ned og ikke lige stået op, da vennerne gik af vejen mod Dværgenes rige.

Det mørke skydække tog glæden ud af folk, som et smerte der ikke ville heale. Flere steder i byen havde der været fakler eller stearinlys tændt, for at holde mørket ude.

De kom til dværgenes by, uden for bjerget, midt på dagen, og der var stemningen ikke meget bedre. De kunne hører smedjerne som arbejdet, men de stoppede, når gruppen gik forbi dem.

Sirak sagde: "Vi skal have fjernet det mørke."

Henrik gik forrest og kiggede på Rune: "Hvis det er magisk, så burde Rune prøve noget."

Rune rystede på hovedet: "Det er uden for mine evner. Som et barn mod en trænet ridder."

Sam, som altid var positiv, sagde: "Men indimellem vinder barnet."

De blev stoppede af vagterne ved porten ind i bjerget. Sirak trådte frem og talte lidt halv-dårligt dværgesprog, med vagterne. Han gav lederen passer-sedlen.

Lederen læste den, og spurgte Rune på dansk: "Så du er sikker på at disse mørke væsner vil angribe os.?"

En af de andre dværge sagde: "Vi tror ikke på mennesker."

Rune nikkede til ham: "Jeg behøver ikke at blive troet. Menneskenes byer er sikre."

Zest stod bagerst: "Vi har sendt beskeder til de andre overflade racer. Er dværgene klar til krig mod Duergar og Drow.?"

Lederen sagde noget til hans kammerat, og gruppen fik lov til at gå igennem. De gik ind i den store tunnel, som hurtigt blev mindre.

Henrik sagde: "Dette sted burde være nemt at forsvare. Modstanderen bliver tvunget sammen, og dværgene kan kæmpe i tunnelerne."

Imens vennerne gik ned igennem tunnelerne til dværgenes by, talte de om forsvars teknikker. Det var bare noget at tale om, imens de gik.

De kom ud på plateauet over dværgenes by. Gaderne var brede og havde folk som gik frem og tilbage. Der var nogle fakler som oplyste gadehjørnerne, men det var normalt her nede under bjerget. Sirak sagde: "Der kommer ikke noget lys ind. Jeg så de kanaler som ledte sollys ned fra overfladen, sidste gang. Mester fortalte om det."

Sam nikkede: "De bruger dem til at gro lidt planter, som skal have sol."

De gik ned af stien ned til byen. Byen lignede sig selv, med grå og sorte sten huse i to etager. Kongens borg var den største bygning, med dens fem etager.

De kom ned til hoved-gaden, og dens brolagte overflade. Flade, brede sorte eller hvide sten, med gråt mørtel imellem.

Der var mange boder med våben, skjolde og rustninger. De gik ned af gaden og kiggede på udstyr.

Sam blev stoppet af en sælger, som tilbød ham at købe dolken han bar. Sam rystede på hovedet: "Desværre. Den er ikke min."

Sælgeren prøvede at give bedre og bedre tilbud, men Sam rystede bare på hovedet.

De fandt hotellet, som de boede på, den sidste gang, men Sirak sagde: "Vi skal direkte til kongen."

De andre nikkede og drejede mod kongens borg. Henrik spurgte: "Har du en passerseddel som kan få os ind der.?"

Sirak rystede på hovedet: "Jeg håber, vi ikke har brug for det."

Sam grinte: "Vi kan jo altid håbe."

De kom hen til den stærke port, som ledte ind i borgens indre. Henrik og Sirak gik forrest. Sirak prøvede på dværge sprog, at forklarer hans ærinde. Det gik dårligt...

Der kom en gruppe af dværge gående ud af borgen. En af dem var den pige dværg, som Rune havde spist middag med sidste de besøgte borgen.

Hun kom hen til dem, og Henrik forklarede deres problem. Hun blev ved med at kigge hen mod Rune. Sirak viste hende brevet, og sagde: "Vi er her med en advarsel. Der er en krig på vej."

Rune prøvede at undgå at sige noget, mest fordi han havde problemer med at tale med piger, han ikke kendte.

Hun kiggede på Rune: "Så du er den, som talte med denne Troglodyt.?"

Rune nikkede og fremstammede: "Han døde i mine arme."

Han rystede på hovedet, som langsomt blev rødt og fremstammede: "Hvordan han overlevede angrebet, og kom til os...?"

Sam sagde med en stille stemme: "Vi har alle skjulte kræfter... Men vi bruger dem sjældent."

Pige dværgen tog dem med ind i borgen. De gik af flere lange sten gange, og et par gange passerede de vagt poster. Hver gang klarede hun dem, med en kort besked.

Til sidst stod de i kongens audiens sal. Salen var stor nok til måske halvtreds folk. Væggene var lavet af hvide sten, som gjorde at salen virkede større og lyser. Der var nogle malerier på væggene, med forskellige dværge i deres uniformer, og med deres våben i hånd.

Kongen sad på hans trone i den anden ende af salen. Tronen var huggede ud af en sort granit blok, og havde ædelstene i forskellig farver, sat øverst på ryggen. Der stod tre dværge i brynjer, og med våben klar ved hans side.

Hans datter gik frem mod ham, og forklarede ham hvorfor vennerne skulle have foretræde. Han nikkede til hendes forklaring og vinkede dem tættere på.

De gik hen mod ham, og Sirak havde brevet i hånden.

Kongen stoppede dem halvvejs, og bad Rune komme frem med brevet. Han sagde: "Din magi gør at du kan tale med alle.?"

Rune tog brevet og gik et skridt nærmere: "Nej. Denne ring gør det."

Han viste kobber ringen på hånden. Kongen sagde på dansk: "Vis mig det."

Rune nikkede: "Så skal jeg røre dig. Den virker kun, hvis jeg rør ved personen."

Kongen rejste sig og gik hen til Rune. Han nåede Rune til kinden. Rune var begyndt at vokse lidt igen. Dværgegen skulle til at tag brevet og holdt hånden frem: "Gør det."

Rune rørte ved hans hånd, imens han gav brevet. Han sagde kommando, og besværgelsen i ringen virkede: "Sig noget på dværgisk."

Kongen smilte: "Hvordan ved at jeg, at du forstår mig.?"

Rune rystede på hovedet: "Det ved jeg ikke. Det er magi, og jeg er stadig kun begynder."

Kongens datter sagde: "Men du forstår hvad vi siger.?"

Rune nikkede: "Ja. I taler godt dansk.?"

Kongen kiggede på hans datter: "Han kan ikke hører forskel."

Kongen kiggede mod en af hans vagter: "Vi må hellere gøre forsvaret klar. Disse sol elskere, har måske ret."

Rune rynkede på panden: "Sol elsker.?"

Sirak grinte fra hans plads, og sagde til de andre: "Det kalder min mester mig også."

En vagt gik ud, og efter et øjeblik var der et horn, som blæste et signal.

Kongen nikkede: "Vi lukker portene. Vi kan altid kalde det en forsvars øvelse."

Der var flere signaler som blev blæst. Hans datter forklarede: "De forskellige porte, signalere at de udføre ordren."

Kongens pande rynkede, og kiggede op: "Porten med syd. Det er et andet signal."

En vagt kom løbende ind i salen: "Konge. Syd porten er under angreb."

Kongen spurte: "Hvorfor gav de intet signal.?"

Vagten rystede på hovedet: "De som angreb brugte magi, til at gøre vores signaler tavse."

Kongen kiggede på Rune: "I har måske reddet Dværgenes by... Eller i det mindste givet os en chance for at kæmpe."

Han råbte til vagterne: "Lås byen ned. Alle våben førende kriger, gør klar til kamp."

Han smilte til vennerne: "Nu skal I se, hvordan Dværge kæmper."

## 18: Dvæрге Krigen

De stod øverst på borgens mur, og kiggede ned på byen. Hvor der før var fred og ro, og den normale støj fra folk som snakkede og arbejdede, var der nu stilhed.

Der var en forventningen spænding i luften. Som øjeblikket før et storm vejr bryder løst.

Kongens datter som hed, Elrfuwynn Jadesword, men bare ville kaldes Elfi, stod med dem. De stod og kiggede mod syd. Elfi pegede på en tunnel i den retning: "Der er den direkte vej, men forhåbentligt leder de fjenden en anden vej."

Sam stod ved hendes side: "Så det er rigtigt at der er fælder og skjulte veje.?"

Hun nikkede: "Ja. Der er tunneler, som gæster og børn ikke må gå ned af, fordi det er farligt. Nogle af dem ligner hoved tunneler."

Hun kiggede på Sirak: "Den vej I kom var den nemmeste vej, ind i byen. Men selv den har fald sikringer."

Henrik spurte hende: "Hvad er det.?"

Hun forklaret: "Du kan ramme en stamme. Efter to-tre hug, så går den i stykker, og en hel masse sten blokkere tunnelen."

Zest nikkede, hun stod forrest og kiggede mod tunnelen, med hendes elver øjne: "Vi har det samme i skoven. Fælder som en elver kan løbe over. Trækker du en pind, så er den livsfarlig."

Elfi nikkede og kløede sig på brystede. Hun havde fået en fint-smedet sølv brynje på, og en hjelm. Hjelmen havde hun dog sat på jorden.

Hun havde en hammer, som var højere end Sam, med et stål hoved og jern pind. Der var ingen ædelsten eller smukke ting påsat den. Som hun havde sagt: "Der er pæne ting, og der er arbejdes ting. Denne krigs-hammer er til krig."

Der lød en svag rumlen fra en tunnel. En masse støv kom ud af tunnelen. Elfi sagde: "De har lukket gangen. Så er vi presset."

Et øjeblik senere kom fem dværge i uniformer ud af tunnelen og igennem støvet. Zest sagde: "To er hårdt såret. To har mindre skader.. fra pile."

Elfi havde ikke så godt et syn, så hun spurte Zest: "Kan du se andre.? Der burde være tyve eller flere, som arbejdet tæt på den port."

Zest rystede på hovedet: "Nej. Støvet kan ikke skjule flere dværge."

Hun kiggede på Elfi: "Måske en eller to, men resten...."

Elfi greb fat i Sirak, som holdt om hende: "Mine brødre arbejdet ved den port. Handels og kontakt..."

Sirak holdt om hende, imens hun begyndte at græde. Sam havde gået hundred meter til højre på taget, så han kunne få en anden vinkel. Han havde de næst-bedste øjne efter Zest. Han sagde: "Det ligner ikke Dværge, som kommer ud af den tunnel helt til højre.?"



Zest løb hen til ham: "Nej. Det er elver... Mørke elver."

Elfi gav slip på Sirak og vendte sig, imens hun tørrede øjnene: "Hvor er horn vagten.?"

Henrik pegede på en dværg med et horn. Hun råbte: "Fjender i Syd-vestlige hjørne."

Dværgen tog hornet op, men spurte: "Er du sikker.?"

Zest råbte: "Ja. Jeg kan kende mørke-elver... De er vores døds fjender."

Henrik sagde: "Advare dem om det, ellers er byen tabt."

Dværgen blæste tre noder, og så tre andre noder. Elfi sagde: "Fjende i byen. Højre hjørne."

Byen var lukket ned, og alle huse havde låst deres døre. Noget som sjældent skete, fordi dette var en fredelig by.

Zest kunne se nogle, som kiggede ud af vinduer, og enkle dværge havde gået op på tagene.

Hun så nogle, som havde armbrøster, og skød efter fjenden. De ramte dem, men så begyndt mørke-elverne, at kravle op på husene. De havde simple kort buer, som de brugte fra tagene, og nedkæmpede de dværge, som var oppe på dem.

En gruppe dværge i plade brynjer, gik ned af hovedgaden. De havde store, stærke skjold, og lange spyd. De gik som en vel-ordnet gruppe, mod mørke-elverne.

Det vil have virkede, hvis ikke mørke-elverne kunne magi. En enkelt mørke besværgelse og dværgene kunne ikke se noget.

Mørke-elverne som var på tagene hoppede ned bag dem, og dræbte dem.

Zest fortalt vennerne om hvad som skete. Kampen var for langt væk til at de kunne gøre noget. De kunne kun stå på borgens mur og se.

Rune prøvede alligevel. Han lavede hans lys besværgelse, og sendt lyset ned mod mørke besværgelsen. Det tog måske ti sekunder, før den nåede ned til kampen.

Den ophævede mørket, som havde dækket over gruppen af dværge. Fem dværge stod tilbage, og nu kunne de kæmpe. De sloges for deres liv og tog flere mørke-elver med sig i døden.

Elfi begyndte at græde, men Henrik rystede på hovedet: "Hvor er de andre grupper.?"

Elfi havde tåre løbende ned af ansigtet: "Min far holder dem tilbage, så de først angriber, når fjenden når borgen. Så de er fanget, i mellem muren og vores kæmper."

Henrik rystede på hovedet, men Sirak forklaret: "Vi tænker på de andre fjender.? Der skulle også være mørke-dværge, og gnomer."

Elfi rystede på hovedet: "Jeg ved det ikke."

Sam kom hen til gruppen, fra hans udkigs post: "Kan de komme nede fra eller fra en anden side.? Jeg var med til en belejring, hvor en gruppe gravede sig ind under muren."

Elfi rynkede på panden: "Der er mange hemmelige gange under borgen."

Hun smilte med tåre i øjnene: "Vi plejede at bruge dem, når min søster og jeg skulle på besøg."

Zest nikkede: "Jeg kender også en vej eller to ind eller ud af paladset, som ikke er bevogtet."

Elfi kiggede på Zest: "Men om andre kender dem.?"

Hun førte gruppen indenfor og ned i borgens midte. Der var en gruppe vagter som spurte om hendes passer-seddel, men de lod hende gå.

Hun gik ned af endnu en lang sten gang, med vennerne. Hun stoppede halvvejs nede: "Det var ikke min fars mænd."

Henrik trak hans sværd frem: "Kan mørkedværgene allerede være herinde.?"

Zest havde hendes kaste-knive fremme: "Hvor er din søster og din far.?"

Hun førte dem ned af en anden gang. Hun kom til et lokale. Derinde stod hendes søster, og tre dværge i fuld rustning.

Elfi nikkede: "Jeg kender disse dværge."

Hun gik hen til hendes søster, og tog ansigtet tæt på hende. De hviskede noget, og søsteren nikkede. Hendes søster ledte dem igennem endnu en passage, og stod ved en dør: "Herinde er far."

Hun prøvede at åbne døren, men den ville ikke flytte sig. Der var et lille hul i døren, som hun åbnede og kiggede igennem. Hun kunne se hendes far, og fire dværge.

Hun prøvede at råbe til ham, imens de fire dværge tog dolke og korte sværd frem. Hun råbte: "Far. Døren er lukket."

Han kiggede på hende: "Løb, mit barn."

En af dværgene gik hen mod hullet, imens de tre andre stak kongen ned. Henrik trak hende til side, og kiggede igennem hullet: "De har dræbt kongen."

Elfi prøvede at kæmpe sig vej frem til hullet, for at råbe noget til hendes far, men Sirak greb hende og stoppede hende. Sam sagde: "Vi må ud af borgen, før de dræber os."

En af store søsterens vagter sagde: "Der er en hemmelig udgang. Men den er lav."

Han kiggede på Sam: "Din højde eller cirka."

Henrik kiggede på Zest og så på Rune, som begge nikkede. Han sagde: "Vi stikker af."

Han tog store søsteren, og Sirak tog Elfi. De begyndte at gå igennem gange og tunneler.

De fandt en væg, hvor der var en løs sten. Bag stenen var der et håndtag. Det var lidt rusten, men efter et par forsøg, åbnede den hemmelig passage sig. Da døren blev åbnet, blev de anråbt af andre dværge. Elfi sagde: "Det er ikke vores folk."

Ham som havde førte dem, sagde: "Løb børn."

Han og de andre vagter trak deres våben og stillede sig klar til at betale konge døtrenes frihed med deres liv.

Døren gled i bag dem, og Elfi låste den.

De kom ud, neden for borgen, ved et lille vandløb. De kravlede på hænder og fødder, op i gennem den lille skakt ved vandløbet.

De flygtede ud i natten.

## 19: Kongens Døtre

De var kommet ud oven af den lille skakt. De var ikke blevet forfulgt, så måske var de kommet af sted uden af blev opdaget.

De to dværge piger førte gruppen væk. Efter måske et minut stoppede de, og gjorde tegn for stilhed. Zest hviskede: "Der er en gruppe, som holder krydset, rundt om det næste hjørne. Det lyder som gnomer."

Sirak hviskede: "Hvad er gnomer.? Lige som gobliner.?"

Rune nikkede: "Næsten. Ser ud som en mellem ting mellem gobliner og dværge. Meget intelligente, men ikke særlig stærke."

Elfi nikkede: "Vi kan dræbe dem, men måske har de andre med sig."

Sam kravlede frem: "Jeg ligner mest en gnome. Skal jeg og de to dværge prøve at klarer dem.?"

De andre kiggede på hinanden. Henrik hviskede: "Ja. Vi andre er lige bag jer."

Sam og de to dværge piger, tog deres våben ud, og gik rundt om hjørnet. En af gnomerne så dem, da de kom rundt om hjørnet.

Elfi vinkede, sagde noget på Dværgisk, og hun og hendes søster talte lidt frem og tilbage.

De nåede hen til gruppen på fire gnomer, før de fattede mistanke. Sam havde den magiske dolk, og stak den første gnome.

Elfi og hendes søster angreb de to andre, og den sidste prøvede at stikke af. Desværre løb han i den retning, hvor vennerne stod og ventede.

Zest dræbt ham med hendes vandrestav.

Inden der var gået ti sekunder, var alle fire uskadelig gjort. Søsteren kiggede på de to gnomer som bare var slået bevidst løs: "Vi bliver nødt til at dræbe dem. Hvis de siger noget om os, når de vågner..."

Elfi stoppede hende: "De ved det ikke."

Zest spurte dem: "Hvad ved vi ikke.?"

Elfi rystede på hovedet, og ledte gruppen ned af en lille gang, før hun sagde: "Min søster er konge nu."

Gruppen begyndte at bevæge sig længere ned under bjerget. Kan man starte et dynasti med kun to overlevende dværge.?

De fandt en større grotte og holdt en pause. De to dværge sad sammen og græd lidt. Deres far var død, og det meste af deres by var sikkert udslettet.

Henrik sad ved siden af Sirak, som spurte ham: "Så har vi en plan, eller er det endnu en af disse... Vi løber i en tilfældig retning.?"

Rune sagde: "Vi burde gå efter den ting som laver skyer."

Sam nikkede: "Uden skyer ingen mørkedværge og andre onde væsner."

Henrik kiggede på Zest: "Vi skal ned af."

Zest nikkede og sagde: "Vi blev fortalt at vi skulle gå ned i den dybeste grotte."

Sirak rejste sig og strakte hans krop ud: "Vi kunne også gemme spillet. Jeg skal spise aftensmad om lidt."

De kiggede på Rune, og han fandt save menuen. Han gemte spillet, og de loggede ud af spillet.

Rune lå på sengen, med VR-brillerne skubbet op på hans ansigt. Hans ben gav ham problemer, især når han havde ligget i længere tid på ryggen.

Han trak først det højre ben op, og så det venstre. Det venstre var i orden, det var det højre som gav ham problemer. Men det virkede bare bedre, at gøre øvelsen med begge ben.

Efter et minut, begyndt hans højre ben at virke. Han tog kraven af halsen, og satte sig op.

Der var musik fra hans søsters værelse. Hun var fan af en eller anden asiatisk pop-gruppe. Det bedste ved det, var at hun var hjemme og de kunne spise aftensmad sammen.

Han rejste sig med lidt besvær, og humpede rundt i hans store værelse. Hans lektier lå på skrivebordet, ved siden af computeren.

Hans ben virkede bedre efter han havde gået rundt i værelset et par minutter. Benet var ikke defekt, men deformat.

Før hans forældre blev skilt, havde de brugt tid på at besøge læger og kirurger.

Alle ville gerne have penge, og hjælpe Rune. Men ingen kunne love at en operation vil virke. De havde ikke set det som var galt med hans ben før.

Han var blevet en ekspert i at se på hans egne billeder af hans ben. Og det var inden han var fyldt tolv år.

Efter skilsmissen, havde hans forældre ikke tid. Hans far var på den anden side af Jorden, i gang med et stort ingeniør projekt, og hans mor arbejdede mange timer som advokat.

Rune humpede ud af hans værelse, og bankede på hans søsters dør. Hun stoppede musikken, og han sagde: "Vi er alene hjemme. Skal vi bestille pizza.?"

Deres mor havde sendt en sms, om at hun skulle arbejde sent. Det var fredag, og deres au-pair pige havde friaften.

Hans søster sagde: "Okay. Men ingen ananas."

Han humpede ned af trappen, og ind i stuen. Der lå en pizza-menu, som var godt brugt. Hans søster havde mærket hendes favorit pizza, selv om han allerede vidste det.

Rune satte sig i sofaen, og kiggede på de magasiner, som lå på sofabordet. Fire magasiner, om hvordan man levede det korrekte, perfekte liv...

Ingen om at give børn kærlighed, respekt og opmærksomhed. Og de voksne kunne ikke forstå, at børn spillede computer spil.?



## 20: Ned I Dybet

Zest sad på en sten og ventede, da Rune kom ind i spillet igen. De to dværge piger var forsvundet, og hun forklaret: "De skulle til overfladen, og forlod os, da jeg kom ind."

Rune nikkede og strakte hans ben lidt. Det var stadig overraskende, at han kunne bruge hans ben herinde. Han gik lidt rundt: "Så vi skal længere ned i bjerget.?"

Zest nikkede: "Det var det min mission sagde. Dybeste grotte, find det som var glemt."

De andre begyndte at komme ind i spillet. Sirak spurte: "Så skal vi finde mad, og måske noget lys.?"

Zest pegede på to rygsække: "Der skulle være forsyninger."

Henrik kom ind og så Sirak gå hen til rygsækkene: "Så vi gå videre med jeres mission.?"

Zest kiggede fra ham, og hen til Rune: "Eller har din mission, en form for tidsbegrænsning.?"

Rune gik hen til Sirak og hjalp ham med rygsækkene: "Nej. Min mission var bare at advare Magikerne."

Sam kom ind i spillet: "Så hvor skal vi hen.?"

Zest rejste sig og sagde: "Vi skal ned af."

Sirak forklarede til Rune: "Det kunne være en kæde mission. Du ved en mission, som giver den næste."

Rune rystede på hovedet, og tog den mindste af rygsækkene. Han var glad, fordi at selv om han ikke kunne løfte eller bære, særligt meget i den virkelig verden, så kunne han bære meget her.

Sirak tog den store rygsæk, og fandt en fakkel frem. Rune grinte: "Så kan jeg kaste en ild magi."

Sam sagde: "Trolde ild.?"

Rune nikkede og gjorde hans CanTrip eller mini-besværgelse. Og der kom en lille flamme frem i hans hånd.

Sirak holdt faklen ned til flammen, og den blev tændt.

Henrik havde gået forbi de forskellige tunneler, pegede på en: "Denne går mest ned af."

Zest rejste sig med hendes vandrestav og gik hen til ham: "Så prøver vi den."

Sam kiggede på de andre tunneler: "Tror I krigen stadig er i gang, I dværgenes by.?"

De andre nikkede, men Sam sagde: "Vi kan intet gøre mod de spiller. De er for højt niveau."

De begyndte at gå ind i tunnelen, som gik længere ned under bjerget.

Sirak havde en fakkel, som lyste op i de tunneler som de gik ned af. Hver gang de fandt en afstikker eller en grotte, fandt Henrik den tunnel som gik mest ned af, og de tog den.

Sirak spurte Sam: "Så du tror, de andre er spiller.?"

Sam nikkede: "Ja. Du kan spille på begge sider. Valgte du det ikke.?"

Sirak rystede på hovedet: "Næh. Orker er næsten neutrale, så vi vælger ikke rigtigt side."

De kom ud i en grotte, som havde et lille vandløb. Vandet lavede en lille sø, i midten af grotten. Henrik sagde: "Vi holder en pause her."

Rune satte rygsækken fra sig: "Der er vidst hellere ikke andre udgange."

Zest og Henrik kiggede på hinanden, og hun sagde: "Det lyder skørt, at dette er den dybeste hule.?"

De satte sig og spiste lidt fra rygsækkene. Der var både vand, svampe-boller og lidt tørret kød.

Sam som spiste meget lidt, og begyndte at gå en tur i den lille grotte. Lyset fra faklen var næsten gået ud, så han kunne ikke se meget.

Han stod i den anden ende af den lille hule, måske ti meter fra Rune og de andre. Han råbte: "Rune. Kast lidt lys på loftet."

Rune nikkede og tyggede af munden: "Øjeblik."

Han lukkede øjnene, så tegnet i hans hoved, pegede på loftet, og sagde kommandoen. Et lys gik fra hans hånd og op mod loftet. Det var lidt stærkere end faklen, men ikke meget.

Rune spurte Sam: "Har du fundet noget.?"

Sam nikkede og holdt en finger foran hans læber, for at de andre ikke skulle tale.

Sirak hviskede: "Hvad er det.?"

Sam begyndt lige så stille at gå rundt om hvad der lignede en grå svamp, med lyse-grå streger.

Han gjorde tegn til, at de andre skulle gå væk, imens han gik i en stor cirkel uden om svampen.

De andre tog taskerne og bar dem hen mod udgangen. Sam nåede hen til dem, og hviskede: "Vi skal ud af her, nu. Lydløst."

De andre listede sammen med ham ud af grotten. De nåede tilbage til det sidste kryds, og så sagde Sam: "Behir. Jeg har kun set dem på billeder før."

Han kiggede rundt i tunnelen, og sagde: "Vi tager denne tunnel. Hun lå på hendes æg, og sov. Magen er ude og jage imens."

De tog tunnelen og fandt endnu en vej, som gik ned af. De endte i endnu en grotte. Denne her var større og havde lidt lys fra nogle selv-lysende planter.

Henrik stoppede Sam og spurte: "Så hvad er en Behir.?"

De andre lyttede også til Sam, som forklaret: "Det ligner en slange, men har ben i stedet for. Den kan dræbe alt, og spiser gerne dværge eller større rovdyr."

Henrik nikkede og sagde: "Den har sikkert brugt grotten som hjem."

Zest fandt en fakkel i Siraks rygsæk: "Nåh, men her kan vi jo ikke stå."

Sam nikkede: "Hvis magen kommer denne vej, og den tror vi har angrebet dens kone..."

Sirak tog rygsækken på igen: "Så det er ikke en kæle slange.? Jeg har ellers altid ønsket mig sådan en."

Sam grinte: "Hvis den sætter sig fast på dig, så stikker den seks lange knive-lignende ben ind i dig."

Sirak smilte: "Men kun hvis den er sur... Lidt som piger."

Zest kom til at ramme Sirak med en albue, da hun gik forbi ham: "Ups."

De andre grinte, og turen ned af forsatte.

## 21: Skjule Stedet

De havde gået i to faklers tid. For hver grotte eller tunnel, valgte de den som gik ned af. Der var begyndt at blive lidt varmere, som turen gik ned af. Tunnelen som de gik i var bred.

Zest spurte til Henrik: "Har du en ide om hvor langt vi skal endnu.?"

Henrik rystede på hovedet: "Næh. Men på et tidspunkt løber vi vel tør for tunneler."

Sam og Sirak gik bag Rune, og talte om andre spil de havde spillet. Sam sagde: "Men der burde være en funktion til at rejse hurtigt.?"

Sirak nikkede forstående: "Men måske er det kun på vejen ud.?"

Rune stoppede, og Sirak gik ind i ham. Sirak sagde: "Så løb du tør for energi.?"

Sam grinte: "Prøv at spark ham i numsen. Det kan være at det hjælper.?"

Rune vendte sig mod de to: "Kan I ikke føle vinden.? Som et koldt vind pust."

Sirak og Sam kiggede på den tunnel de gik i. Sam sagde: "Og hvor skulle vinden komme fra.?"

Zest kom tilbage til dem, hun havde faklen, imens Henrik ventede i mørket, ved det næste hjørne. Hun spurte: "Hvad er der galt.? Er den slange tingest efter os.?"

Rune rystede på hovedet: "Der var en kold vind.?"

Han gik tilbage rundt om Sirak, som var lidt forvirret. Bag dem, gik han to skridt tilbage og sagde: "Der er en kold vind her."

Han pegede med hans vandrestav: "Kan du lyse i den retning.?"

Zest tog faklen og holdt hen til væggen: "Faklen rør sig ikke, men ... Der lidt koldt her."

Rune tog hans vandrestav og prøvede at prikke på væggen af tunnelen. Hans stav gik igennem væggen, uden at stoppe.

Zest sagde: "Er det kamuflage.?"

Rune rystede på hovedet: "Jeg tror magi. En form for illusion."

Han trådte tættere på, imens Henrik kom tilbage til dem. Henrik spurgte: "Hvad sker der.?"

Sam pegede på væggen: "Rune har fundet en hemmelig tunnel."

Sirak forklarede: "Han kunne føle kold vind, fra en skjult tunnel."

Rune rørte ved væggen af tunnelen, og hans hånd gik igennem stedet: "Den er der ikke.. muren, altså."

Henrik stoppede Rune, fra at gå igennem. Han tog faklen fra Zest og sagde: "Krigeren går først. Jeg kan tag skade, mere end du kan."

Rune gav Henrik plads, som stak faklen ind i den falske hule væg. Efter et øjeblik, prøvede han at sætte en fod på den falske kant: "Min fod føler en kant, jeg kan stå på."

Han lagde vægt på den forreste fod, og tog hovedet ind i den falske væg.

Han havde også faklen med, så nu var tunnelen i mørke. De andre stod og ventede i mørket. Henrik sagde: "Damn gutter, I skal se dette."

Rune som stod tættest på, stak hovedet ind i hullet, og han kunne se den lille grotte. Grotten var lille, men fyldt med guldmønter, ædelsten og smykker.

De andre kom ind og så det. Sam sagde: "Waho. Hvor meget kan vi slæbe hjem.?"

Henrik kiggede på de forskellige ting. Sirak og Sam begyndte at fylde deres lommer. Rune stod også og så på det. Han smilte til Henrik: "Skal vi tag guldet, eller...?"

Henrik nikkede, men sagde: "Jeg tror det... men hvems guld er dets.? Stjæler vi fra nogle.?"

Zest stod og kiggede på Sirak og Sam, som havde taget meget guld i deres hænder. Zest kiggede på Henrik: "Er dette mon en test, eller noget andet.?"

Rune kiggede på smykkerne: "Hvis det var en fælde, så burde den have været udløst, da vi kom ind eller da de samlede det første guld op."

Henrik stod og kiggede: "Jeg tager intet guld, før jeg er sikker på hvem som bor her."

Sam havde fyldt hans små tasker med guld, og kiggede på Henrik: "Hvem bor her.?"

Sirak havde taget meget brød ud af rygsækken, spiste lidt af det og begyndte at fylde den med guld:



"Hvem bor under jorden, Kan lave illusioner og har en stor mængde guld.?"

Sam stod op og rystede på hovedet: "Det eneste monster... drager bor ikke her, og vampyrer plejer at leve bedre steder... "

Han kiggede lidt rundt, og fandt en lille kabine bagerst i grotten. Han kiggede ind i den og sagde: "Jeg ved hvad der bor her, men I ville ikke kunne lide svaret."

Zest gik hen til ham og kiggede ind i den kabine, hvor der lå et tæppe og to metal bøger: "Hvem bor her.?"

Sam træk vejret dybt: "En beholder."

Rune trådte tættere på den lille kabine: "En Beholder, som stort øje, stor mund og tentakler med magiske evner.?"

Sam nikkede og kiggede på Henrik: "Den er ond, som i virkelig ond... Hvis det hjælper.?"

Henrik rystede på hovedet: "Næh. Jeg tager intet guld fra her."

Zest kaldte på ham, og han gik hen til den lille kabine. Hun sagde: "Se disse to bøger."

Henrik kiggede ind. Den ene bog var i sølv og den anden var i guld. Zest tog den i sølv op: "Måske er det dette, vi leder efter.?"

Henrik rynkede på panden og tog den anden bog op: "To bøger, til to personer.? Måske derfor at kirken kun var åben, da vi var to.?"

Rune trådte tættere på den skjulte åbning ud til tunnelen. Han kunne føle noget igen. Kulden kom igennem tunnelen. Han sagde:

"Jeg tror den er på vej."

Henrik tog sølv bogen i hans taske, og det samme gjorde Zest. Han sagde: "Vi løber nu."

Rune gik ud af grotten og stod som forstenet. Nede i den anden ende af tunnelen, var der noget som bevægede sig.

Henrik kom ud, med faklen i hånden og Rune pegede. Der var ikke meget lys, men et eller andet var der, og kulden. Kulden kom som en bølge over dem. De andre kom ud, og de begyndte at bevæge sig væk fra kulden, op i tunnelen.

Sirak sagde: "Hvis den er glad for mørket, så kast en lys besværgelse."

Rune prøvede, men hans besværgelse virkede ikke. Der kom et lille lys, på størrelse med en ild-flue. Han var frossen af frygt.

De andre vendte sig mod beholderen, og gjorde sig klar til kamp. Den svævede frem mod dem, og de kunne se den i fakkelskæret.

En stor, rød bold som var lige så høj som Sam. Den havde et stort øje, og en mund med mange tænder, som fyldte næsten hele hovedet. Der var mange røde tentakler, rundt om hovedet, som hvert havde et lille øje.

Zest tænkte på hendes vision, men det passede ikke rigtig. Den havde suge-kopper og ikke øjne.?

Hun kastede en kaste-kniv mod øjet i midten. Hun ramte den, og den lukkede det store øje. De små øjne gjorde at den ikke blev blind.

Den sendte en form for bølge mod dem, og lammede dem. De stod lammet, imens de blev slagtet.

Henrik blev ramt af en flamme. Sirak stod foran Zest, men de blev begge ramt af en dødsstråle. Sam var den sidste i live, men han kunne ikke flytte sig, da den svævede tæt på ham, og dens mund åbnede sig...

## 22: Beholder, Andet Forsøg

Rune vågnede op på sengen. Hvornår gemte de sidste gang.? Det var da de to dværge piger forlod dem....

Igen kravlede han ud af sengen. Henrik sendte en sms. 'Jeg skal til middag, så jeg har ikke tid resten af dagen.'

De andre kunne hellere ikke deltage.

Rune tog VR udstyret af, og begyndte at træne hans ben. Efter lidt tid, humpede han over til hans bord, og satte sig ned. Måske kunne han lave lidt lektier, så han ikke havde det i morgen.

Næste eftermiddag havde de andre tid. De loggede ind i spillet, og fandt dem selv, hvor de to dværge piger gik fra gruppen.

Zest var igen den første, og da Rune kom ind spurte hun: "Så vi skal hele vejen ned gennem tunnelerne.?"

Rune nikkede: "Måske undgå den slange ting, men ellers ja."

De andre kom ind i spillet, og de begyndte at gå ned af igen. Henrik havde faklen og sagde: "I det mindste kender vi vejen."

Efter en time, kom de til tunnelen med den falske væg. Henrik stod uden for og sagde: "Så hvordan kører vi missionen denne gang.?"

Sirak rystede på hovedet: "Jeg ved det ikke, men skal vi prøve at lade guldets ligge.?"

Zest nikkede: "Det er de to bøger, som er vigtige. Så måske prøve det."

De gik ind i grotten og så alt det dejlige guld, som lå i kister, krukker og på gulvet. Sam sagde: "Vi kunne gemme her, så vi slap for at gå hele vejen.?"

Rune nikkede: "Ja. Jeg kigger på det."

Han prøvede at få menuen frem, og gemme spillet. Efter et forsøg sagde han, med forundring: "Det kan man ikke. Fjende for tæt på.?"

Henrik havde faklen og ventede på at Zest tog de to bøger. Han kiggede udenfor og sagde: "Den er her... Vi må hellere løbe."

De tog bøgerne og løb ud af tunnelen. De valgte den vej de kom ned af, men lige lidt hjalp det. Beholderen ramte dem med lamme strålen og de kunne ikke bevæg sig.

De døde igen.

Rune loadet det gemte spil igen, og de var tilbage i den første hule. Zest sagde: "Vi kan også prøve magi.?"

Henrik nikkede: "Måske er den bange for lys, som de andre mørke væsner.?"

De gik turen ned igen, og kom til hulen. De var nået ind i hulen, før Sam huskede Rune på at gemme spillet. Det kunne han stadig ikke, fordi der var en fjende tæt på.

Sirak slog ham: "Næste gang, så gemmer du uden for tunnelen, i den sidste grotte."

De andre nikkede, og Rune kastede hans lys besværgelse i tunnelen. Det var et godt lys, og den oplyste tunnelen. De tog de to bøger, og løb op af gangen, men inden de var nåede til udgangen, forsvandt lyset bag dem.

De løb op af tunnelen, og igennem den næste. Sirak råbte: "Jeg læste om den. Den har anti-magi."

Zest løb bag ham: "Andre ting du vil dele med klassen.?"

Sam sagde: "Jeg læste, at den kun er bange for drager, dæmoner eller guder."

Henrik var forrest og valgte en ny tunnel: "Rune. Kan du fake at du er en drage.?"

Rune rystede på hovedet: "Kun ting i min størrelse."

Zest foreslog: "Prøv at blive til en dæmon."

De kom ud i en stor grotte, og Rune forklaret: "Det tager ti sekunder, og I andre må give mig tid."

Sirak havde hans sabel ude, og var lidt forpustede: "Okay. Så køber vi dig lidt tid."

Beholderen kom ind i grotten fra en anden tunnel, og Henrik blev nervøs: "Den kender denne verden og tunnelerne bedre end os. Vi bliver nødt til at kæmpe."

Han tog hans eget sværd frem, og stod ved siden af Sirak.

Rune lukkede hans øjne og forestillede sig en dæmon. Hans krop startede med forandringen. Hans arme blev større og hans brystkasse bredere.

Hans mund blev fyldt med store tænder.

Efter ti sekunder, stod der en Dæmon, hvor Rune havde været.

Sam udbrød: "Damn. Du er ved at blive god til det."

Den røde beholder svævede lige så stille hen mod dem, og dens store øje kiggede på Rune. Dens øje var hvidt, med blå farve rundt om den sorte pupil...

Den kiggede på Rune, og sendte en af dens magiske bølger ud over gruppen.

Og Runes illusion forsvandt.

Sam sagde: "Åh ja. Den kan fjerne magi med dens hoved øje."

De angreb den, men den ramte dem med dens lamme stråle, og de døde igen.

De startede spillet igen.

Sirak grinte: "Denne gang gemmer du inden vi når til hulen. Okay.?"

Sam var den sidste, som kom ind i spillet: "Jeg læste lige at du kan lave dig om til en drage, og den vil blive skræmt."

Henrik rystede på hovedet: "Og hvorfor virker en drage illusion bedre end Dæmon.?"

Rune tilføjede: "Og jeg kan ikke lave større illusioner.?"

Sirak sagde: "Har du prøvet.? Er ideen ikke at du er troldmandens lærling, og kan ekstra ting.?"

De begyndte at gå ned af igen, og Sam sagde: "Det stod der bare på nettet."

Zest holdt faklen denne gang: "Måske kan den kun lave anti-magisk en gang."

Sirak sagde: "Så hvis Rune laver lys besværgelsen, og så drage illusionen, så kan den ikke fjerne dem begge.?"

De kom ned til den næst-sidste grotte, og Rune sagde: "Nu har jeg gemt spillet her. Så skal vi ikke gå så langt."

Sam grinte: "Når vi bliver lammet og spist."

De stod i Beholderens grotte, og Sirak sagde: "Først lys og så illusionen.?"

Zest havde samlet de to bøger op: "Ja. Vi kan jo prøve det."

Sam kiggede på guldet: "Kan vi tag noget at guldet med os.?"

Henrik rystede: "Nej. Hvis det virker, så kan vi tage guldet efter..."

De gik ud i tunnelen, Sam holdt faklen, og de så Beholderen komme op fra den dybe ende af tunnelen. Rune kastede lys besværgelse, men den fejlede. Der blev mørkt i tunnelen, og selv den fakkelt som Sam holdt, hjalp intet.

Henrik råbte fra et sted i mørket: "Vi følger væggen, og gå op ad."

De gik langsomt ud af tunnelen, og efter måske ti meter begyndte faklen at oplyse grotten, som de kom ud i.



Zest kiggede ned i tunnelen: "Mørke. Den besværgelse som mørke-elver kaster."

Der gik en bølge igennem dem, og mørke besværgelsen forsvandt.

Sam sagde: "Den troede Rune kastede mørke med vilje."

Henrik tog hans sværd frem: "Så er det tid til Rune bliver til en drage."

Sirak tog også hans sabel frem: "Så må vi hellere give ham plads."

Rune prøvede at kaste illusionen, men det eneste som ændrede sig var hans hud som blev til rødt skæl.

Beholderen kom ud i grotten, og kastede dens lamme stråle. Den ramte alle med undtagelse af Sam.

Sam prøvede desperat, at kravle op til en højere tunnel, men beholderen ramte ham med en ild kugle.

## 23: Beholder, Igen, Igen

De loadet spillet, i den grotte hvor de døde. Grotten var tom, og så ud som, da de gik igennem den første gang. Det føltes lidt mærkeligt, at dø og så loadede spillet det samme sted. Men i det mindste slap de for at gå den lange vej.

Sirak stoppede de andre, før de gik ind i tunnelen: "Så hvad er planen.?"

Henrik stoppede også op: "Ja. Hvis vi alle går derned, så bliver vi sikker dræbt."

Zest kiggede på Rune: "Beholderen kastede to anti-magi bølger.?"

Sam stod ved tunnelen og gættede: "Den kunne se Rune skifte, så måske..."

Han rynkede på panden: "Måske er det en snig mission.?"

Henrik stod næst-tættest på tunnelen og sagde: "Ja. Vi kan alle snige os, men Elver og Kender har det som evner.?"

Zest kom hen til Sam og sagde: "Vi to går derned. Så kan de andre prøve at får Rune til at skifte til en drage illusion, som backup."

De kiggede på hinanden og nikkede. Sam og Zest listede ned i gennem tunnelen. Sirak gik hen til midten af grotten: "Og så håber vi det ikke er en fælde...?"

Henrik kiggede på Rune: "Så kan du lave din illusion, imens."

Rune lukkede øjnene, satte tegnet i hovedet, og begyndte at se sig selv som en drage. Han begyndte at skifte, først blev huden til røde skæld, og så begyndte ansigtet at udvide sig.

Et eller andet brød inde i ham. Han hørte et dybt åndedræt fra et sted inde i ham. Det begyndte at gå hurtigere og hurtigere. Hans hoved løftede sig højt over de andre.

Henrik havde holdt sig ved tunnelen: "De kommer, og beholderen er lige bag dem."

Zest og Sam kom ud i grotten og Sam sagde: "Damn. Det er da en drage. Er det Rune?"

Rune sagde med hans dybe stærke drage stemme: "Ja, det er mig. Det er første gang, jeg har lavet noget så stort."

Sirak havde åben mund og nikkede bare. Zest sagde: "Ja. Hans illusion virker, og her kommer beholderen."

De kastede sig til siden, i det beholderen kom ud af tunnelen. Henrik havde hans sværd ude, men det var ikke meget værd.

Beholderen sendte en bølge mod Rune. Den prøvede at fjerne illusionen, men bølgen virkede ikke. Rune kiggede på beholderen med hans drage ansigt, som var næsten tre meter oppe. Han rystede på hovedet: "Det virkede ikke. Du burde stikke af."

Beholderen sendte endnu en bølge mod Rune, og han rystede på hovedet: "Næh. Det virkede hellere ikke. Hvad har du ellers?"

Den kastede en ild kugle mod ham, men røde drager er immune overfor ild.

Rune rystede igen på det store drage hoved: "Du burde svæve væk, inden jeg bruger min ild."

Beholderen svævede langsomt mod tunnelen, og først da den var inden i den, vendte beholderen sig om. Den satte farten op, og forsvandt ned gennem tunnelen.

De andre kom op og stå. Sirak sagde: "Kan vi tag guldet.?"

Henrik nikkede: "Vi vandt over monsteret. Jeg siger at guldet er vores."

Zest nikkede også: "Tøm jeres rygsække, for mad. Vi bærer maden i hænderne."

Sam nikkede og kiggede på Rune i hans drage form: "Jeg kan ikke se illusionen... Når men der er guld."

Zest, Sirak og Sam gik ned til den lille grotte, og hentede så meget guld, som de kunne bære.

Efter et par minutter kom de tilbage. Sirak havde rygsækken fyldt, og kiggede sig omkring: "Hvor er Runes rygsæk.?"

Rune rystede på hovedet, og sagde med drage stemmen: "Jeg havde den på, da jeg lavede illusionen."

Henrik kiggede på Rune, og rynkede hans øjenbryn: "Tror du det er en illusion.? Burde du ikke have skiftet tilbage."

Sirak satte rygsækken fra sig og sagde: "Ja. Du plejer ikke at holde den mere end et minut.?"

Zest kom med en krukke med guld: "Så hvor skal vi hen.? Vi har guld og de to bøger."

Sam kom sidst op med en krukke på hans egen størrelse, og hans tasker fyldte: "Så hvor længe virker den illusion.?"

Rune rystede på hovedet: "Det burde have været færdig efter et minut."

Zest kiggede på Henrik: "Vi talte om dette."

Sam sagde: "Beholderen kastede anti-magi, og det påvirkede dig ikke.?"

Henrik nikkede: "Rune slog en tyver... og vi vidste ikke, hvad det betød.?"

Sirak havde fokus på hans taske med guld: "Zest var royal, fordi hun slog nitten, så måske er tyve... drage form."

Sam smilte til Rune: "Må jeg kravle op på ryggen af dig.?"

Rune nikkede, og prøvede at huske hvad han gjorde anderledes: "Okay. Men hvordan skifter jeg tilbage.?"

Sirak gættede: "Du kaster illusionen, men hvor du prøver at blive menneske.?"

Sam havde fundet en plads højt oppe på ryggen af Rune, og sagde: "Kan du vente lidt.? Jeg leger lige drage rytter."

Rune lukkede hans store drage øjne og prøvede at lave sig om til et menneske. Hans ansigt blev mindre, og arme og ben mistede deres størrelse og muskler, og så skiftede de røde skæl til normal menneske hud. Det tog ham næsten et minut at skifte tilbage.

Sam endte med at side oven på Runes  
rygsæk.

Henrik sagde: "Nu ved vi hvorfor spillet  
hedder Drage Magi."

## 24: Tilbage til Kagdarahl

De havde fundet tilbage ud af bjerget, og sad på en bakke, og kiggede mod vest. Solen var ved at gå ned, bag skyerne og verden virkede i balance. Sirak og Sam prøvede at tælle deres guld. Zest prøvede at læse de to bøger, men deres tegn var ukendte for hende.

Rune og Henrik talte om hans forvandling. Henrik spurte Rune: "Så er du drage eller menneske.?"

Rune sad på en rund sten, som kunne vippe lidt, imens han kiggede på verdenen: "Jeg ved det ikke. Jeg har aldrig gjort det før."

Sam havde fået Rune til at bære hans krukke, fordi den var for stor for ham. Sam kiggede over hans store krukke med guld: "Kunne du blive en drage og bære vores guld hjem.?"

Rune rystede på hovedet og smilte til Sam: "Jeg har ingen ide."

Zest rejste sig og gik hen til Henrik: "Kan du læse dette sprog.?"

Henrik tog først sølv bogen og kiggede igennem: "Ingen tegn som jeg kan genkende."

Han kiggede guld bogen igennem, imens Rune kiggede på den første og rystede på hovedet: "Næh. Hvad sagde missionen.?"

Sirak gættede: "Ja. Måske var det en 'gå og hent, og aflevere til nogle andre' - mission."

Rune tog også den guld bogen og kiggede dem igennem: "Jeg kender hellere ikke tegnene."

Sam grinte: "Så det er ikke drage sprog.?"

Rune rækte tunge af Sam: "Jeg kan kun læse dansk, så selv hvis det var..."

Henrik kiggede på den nedgående sol: "Vi må sove her i nat."

De andre nikkede. Det var farligt at rejse i bjerge, især i mørke. Der var jo også onde væsner ude. Sirak pegede: "Men der er ikke så langt til magikernes by.?"

Sam nikkede og kiggede mod den. De vidste cirka hvor de var, og hvor Kagdarahl burde ligge. Han kiggede i den retning og sagde: "Der er meget røg, eller er det bare, fordi det er aften.?"

Zest havde samlet de to bøger i hendes taske, og rejste sig: "Der er meget røg, men det er svært at se 'hvorfor' i dette mørke."

De gik tilbage ind i en tunnel og fandt en lille grotte at sove i. Rune lå i lang tid og tænkte over.. var han drage eller menneske, eller måske noget andet.

Når han kiggede ind af, var der et tungt åndedræt.?



Næste morgen begyndte de at gå mod magikernes by, Kagdarahl. Sam var den første til at gentage hans ide fra i går: "Der er mange røg søjler.?"

Zest gik sammen med Henrik, og kiggede mod byen, som stadig var skjult bag et klippe fremspring: "Ja. Måske er det de ekstra mennesker, som har flygtede ind i byen.?"

Det tog dem en time, før de kom tæt nok på byen. Da de kom rundt om den sidste forhindring kunne de se byen. Byen var under angreb.

Byen havde mange bål, fordi nogle af husene brændte. De begyndte at jogge hen mod byen. Zest sagde: "Porten er lukket, og der går soldater på muren."

Sirak sagde: "Så kan det være at de bliver beskydt med artilleri.?"

Sam rystede på hovedet: "Nej. Jeg kan ikke se nogle udenfor, som skyder på dem."

De løb en kilometer, før Zest kunne se hvad der skete: "De skyder fra magikernes mur, ned mod byen.?"

Henrik sagde: "Men hvis mørke-elverne er inden i byen, hvorfor er porten så stadig lukket.?"

De satte farten ned, imens de kiggede på det som skete. Zest sagde: "Jeg tror de er oppe i magikernes del af byen. Altså de onde."

Sirak sagde: "Så de har brugt portalen.?"

Rune som havde den dårligste kondi, var forpustede: "Ja. Vi advarede dem."

Zest sagde: "Det er derfor Elverne har den låst inde."

Sirak gættede: "Hvis de har fået lavet døren igen..."

Sirak spurgte Zest: "Kan du se min onkels hus.?"

Zest nikkede: "Ja. Det ser okay ud her fra."

De kom tættere på Muren, og to soldater råbte dem an oppe fra muren: "Hvad skal I her.? Der er en krig i gang."

Henrik råbte: "Vi ved det. Vi advarede magikerne om at deres portal var usikker."

Sirak råbte: "Vi gætter på det var den måde de kom ind på.?"

De to soldater kiggede på hinanden: "Er de fjenden.? Hvordan ved de det ellers.?"

Sam råbte: "Hvis vi er fjenden, hvor er så resten af vores hær.?"

Soldaterne kiggede på gruppen og spurgte: "Så I er i ledtog med fjenden.?"

Henrik pegede på Rune: "Rune har flere gange været oppe i magikernes tårn."

En af soldaterne spurgte: "Så du ved hvordan man kommer der op.?"

Rune nikkede og forklarede: "Til højre for den sorte kirke, og så de forbandede to hundrede trappe trin op."

Soldaterne kiggede på hinanden: "Hvilken en kirke er det.?"

En af dem nævnte for den anden: "Men han ved hvor mange trin, som der er.?"

Der kom en ældre soldat, hen til de som stod på muren. Han fik forklaret problemet. Han nikkede og gik hen til kanten af muren, og sagde med en afslappede stemme: "Jeg kommer ned."

Efter et minut blev porten åbnet, og han kiggede ud: "Hvor mange er I, i jeres gruppe.?"

Han kiggede på den guld krukke, som Henrik bar i hans hænder. Sam sagde: "Vi er fem."

Henrik gik et skridt frem: "Vi blev angrebet i dværgenes by, og måtte flygte."

Sirak forklarede: "Og vi mødte en Beholder, nede i bjerget. Det er dens guld, som vi tog."

Rune trådte også frem: "Har de dræbt magikerne.?"

Soldaten sagde: "Vi ved det ikke. De ... "

Han lod gruppen komme indenfor: "Vi er lidt underbemandet. Krigen kom jo bag på os."

De kunne se byen havde tre-fire bygninger som brændte, og en enkelt som var brændt ned. Han smilte: "Det kom ikke bag på vores indbygger. Nogle havde advaret dem."

Sirak havde den tunge rygsæk, og satte den på jorden. Den lavede en del støj, fra guldet: "Min ene onkel er slagter, og den anden har en bondegård. Jeg advaret dem, så måske...?"

Den ældre soldat nikkede: "Ja. Vi modtog en del bønder, som kom ind i byen, lige før kampen startede. Som om de vidste den var på vej."

Rune tog hans rygsæk af, og den larmede også lidt fra guldet i den. Sam havde delt guldet fra hans krukke, og lagt halvdelen i Runes rygsæk.

Han spurte: "Så hvad er statussen for magikernes tårn. Står det stadigt.?"

Soldaten rystede på hovedet: "Vi kan holde dem fra at angribe os hernede, men vi ved ikke hvad der sker der oppe.?"

Sirak spurte: "Så kan vi gå til min onkels slagter butik.?"

Den ældre soldat nikkede, og gjorde tegn til at porten skulle lukkes igen. Han var på vej hen mod muren igen, da Zest spurte ham: "Hvad med den sorte kirke.? Er den brændt.?"

Soldaten rystede på hovedet: "Hvilken en sort kirke.? Jeg kender den ikke."

Zest kiggede mod det sted, hvor den sorte kirke havde stået. Hun kunne ikke se det sorte spir. Hun sagde: "Der var et sort spir, tæt på trapperne og vejen op til magikernes tårn.?"

Han rystede på hovedet og smilte: "Nej. Jeg har gået vagt i denne by i over ti år. Der har aldrig været nogle sorte spir, eller en sort kirke."

De gik mod Siraks onkels slagter-butik.

Hvordan kunne de alle have set den sorte kirke, faktisk været inde i den, men nu var den forsvundet.?

## 25: Guld til at Dele

Siraks Onkels hus havde fået nogle ekstra beboer. Huset havde et enkelt rum som var butik, og et enkelt rum som var køkken. Køkkenet lavede både mad til familien og retter til kunderne. Butikken havde fire mennesker, som sov der om natten. Onklen sagde: "Der er krig og folk har ikke et sted at sove."

Sirak satte rygsækken med guld på gulvet i køkkenet. Han var omgivet af hans ork familie, og han sagde med et stort smil: "Så her er lidt penge, til at hjælpe med udgifterne."

Sam kiggede på Sirak, imens Sirak gav guld til hans onkler og deres familier. Selv de mindste børn fik en guld mønt hver. Sam spurte ham: "Hvorfor giver du dem dit guld.?"

Sirak smilte: "De får halvdelen, og resten går til min familie derhjemme. Så kan det være at de giver os halvdelen, når de score en stor aftale."

En af de kvindelige orker sagde: "Vi er en klan og vi deler, både det gode og det onde."

Henrik nikkede: "Når vi taler om det onde... Hvad skete der med magikerne.?"

Onklen som var slagter og ejede butikken, guidede Zest, Rune og Henrik ud i baggården, som vendte væk fra bjerget og magikernes tårn: "Vi kan tale her."

Han satte sig ned, på en slidt sten: "De kom i forgårds nat."

Han pegede mod de mørke skyer, som hang over deres hoveder: "Ikke at der er den store forskel på nat og dag... Men jeg tror tårnet står endnu, fordi indimellem er der kampe mellem dem, der oppe."

Rune spurgte: "Ved du noget om hvordan man kan komme ind.?"

Orken smilte med hans store stødtænder: "Om jeg kender en hemmelig vej ind.?"

Zest drejede hovedet lidt: "Du er jo en slagter, som vel sælger kød til dem.?"

Han nikkede, da Sam kom ud i gården: "Men nej. De bevogter vare-elevatoren."

Sam rystede på hovedet: "Jeg gav klanen, min krukke med guld. Den var for svær at slæbe rundt på."

Henrik kiggede på Sam: "Men dit guld.?"

Sam smilte, og klappede på en taske: "Jeg har stadig lidt, og der falder nok noget mere af."

Rune smilte: "Hvis det ligger på et bord, som ingen holder styr på.?"

Zest spurgte Orken: "Der var en sort kirke. Vi talte om den sidst.?"

Orken rystede på hovedet: "Jeg har glemt hvad vi talte om.? Men der er ingen sort malet kirke i byen, så vidt jeg ved."

Hun tog de to bøger frem: "Kender du disse tegn.?"

Orken grinte, og kiggede i sølv bogen: "Det ligner ork tegn. Guld og sølv bøger... Hvor fandt I dem.?"

Hans kone kiggede ud i gården: "Sirak vil gerne have okse side til aften. Har I andre speciale ønsker.?"

De rystede på hovedet. Okse side lød som en dejlig måde, at slutte dagens oplevelser på.

Sirak kom ud med et stort grin på ansigtet: "Den okse side bliver verdens dyreste."

Hans onkel rejste sig op, og de begyndte at bygge et bål op: "Men det er også min kone som laver den, så den bliver god."

Der var en bål plads i midten af baggården, med aske fra mange bål, og den havde et metal spyd hen over bålet.

Det var sent på aften, og okse siden blev stegt over det åbne bål ude i baggården.

Onklen havde valgt at give gratis mad til alle dem, som ikke havde et hjem. Det var Siraks guld, som betalte for det.

Han fik de som havde sovet i butikken, til at gå rundt med en lille trækvogn med kød og varme retter. Der var flere små telt lejre i byen, hvor de bønder, som ikke havde et hjem, kunne sove.

Nu sad vennerne med orkerne i baggården og ventede på at okse siden var færdig. Ork ungerne løb rundt og legede fangeleg, fordi det var sjældent at de måtte være sent oppe.

Zest havde lånt en af de andre orker den ene bog, sølv bogen. Orken kunne genkende nogle af tegnene, og kunne læse lidt.

'Gode herre.'

'Trofaste tjener.'

'Ikke at Bede.... handle..'

Han havde også kiggede på den anden bog, men guld bogen sagde ham ingen ting. Han forklarede: "Jeg kan genkende nogle få tegn i sølv bogen. Men den anden er umulig at læse, for mig."

Rune kiggede op og råbte: "Pas på."

Der kom nogle ild kugler ned mod dem. Sam sagde: "De rammer for højt."

Henrik rejste sig og gik ind i køkkenet: "Men måske sigter de efter, de andre bygninger.?"

Orken som var slagter, sagde noget på orkisk til den ork som var bonde mand. De talte lidt frem og tilbage, da nogle flere magisk besværgelser blev kastede efter huset.

Han sagde på dansk: "Jeg tror, det er duften, som de sigter efter."

Baggården pegede væk fra bjerget, så de som stod på magikernes mur, kunne ikke se bålet.

Henrik kom tilbage til de andre: "Jeg ved hvordan vi skal lokke dem ud."

Sirak rejste sig: "Hvis du skal til at ofre min okse side, så ..."

Han trak sværdet: "Så skal jeg have en luns af den først."

Zest nikkede: "Det er bare mærkeligt.. Drow skulle have dårlige lugte sanser. Nærmest det eneste svage punkt hos dem."



Sirak stod ved okse siden, som blev vendt på et spyd, over ilden: "Dvæрге har en stærk lugte sans... Eller også er det bare min mester."

Sam rejste sig også, og nikkede: "Ja. Dvæрге er gode til at lugte ting. De plejer at sige at de kan lugte fare og ædelmetal."

Henrik smilte: "Så her er planen."

## 26: Magikernes Krig

Tårnet havde stået i tusinde år, og ville forhåbentligt holde et par dage til.

Den hvide magiker kiggede ned fra tårnets tag. Han havde forudset at de onde fra under bjerget angreb tårnet. Han havde dog ikke set at de kom gennem portalen, fordi det gjorde kun den første gruppe.

Magi og besværgelser er områder, som magiker kender til. Så da tjenerne flygtede, skrigende ud af biblioteket, så var de klar.

Det kom som en overraskelse, at det var fra biblioteket, men de havde en plan. Den grønne magiker, som var ham som kunne styre portaler og fremkalde væsner, lukkede portalen.

I et genialt, modigt træk, åbnede han en dør i tid og rum, tæt på den anden portal. Han gik igennem den med nogle af hans bedste elever, rørte ved portalen og lukkede den igen. Så brugte hans elever deres bedste besværgelser til at angribe mørke elverne i biblioteket.

Selv den bedste hær enhed vil blive presset, hvis de bliver angrebet af løver, bjørne og et enkelt ild element.

Magikerne trådte tilbage gennem døren, og var inde i tårnet igen. De kunne ikke stoppe angrebet, fordi samtidigt med at portalen blev åbnet, blev der åbnet flere tunneler i siderne på bjerget.

Fra disse tunneler, kom der både mørke-dværg, mørke-elver og dybde gnomer. Det var en blandet gruppe på måske hundred folk, som angreb dem.

Nu gemte de sig i tårnet og ventede på hjælp. De onde kunne ikke komme ind, fordi døren var magisk forseglet. Vinduerne var også bevogtede, og taget var for svært at komme op på....

Men det var dybde gnomerne ved at finde en løsning på. De arbejdede på at nedbryde kroen, og lave den, om til en lang stige.

De forskellige magiker kastede magi ned mod kroen, og prøvede at sætte den i brand. Oppe på muren og på pladsen rundt om tårnet, gik der onde væsner, og holdt øje. Fra tid til anden kastede de besværgelser ned på byen eller op mod taget af magikernes tårn. Enkle af magikerne var blevet ramt af besværgelser og af Mørke-elvernes skyde og kaste våben. Den øverste etage på tårnet, var lavet om til førstehjælps rum.

De onde væsner havde startede flere brande i byen, men vagterne i byen, havde blokeret de veje, der gik ud fra tårnet.

Vagterne havde fundet ti i byen, som var gode med bue og pil, og sat dem til at dække trappen ned. Der var flere elver i den gruppe. Nu lå der mange af de mørke væsner, med pile i deres kroppe på trappen.

Den hvide magiker gik ned til etagen, og fandt fire af de andre senior magiker. En af dem spurte ham: "Så hvordan står det til.?"

Han rystede på hovedet: "De kan ikke komme ned til byen, men byen kan hellere ikke sende os hjælp. Jeg kunne duften blive lavet i byen."

En af de andre som var lidt overvægtig, stønnede: "Jeg ville sælge min magiske stav for en stegt bøf."

De andre grinte lidt, men blev så seriøse. Den i rødt sagde: "Ja. Vi har lidt mad, men ikke nok til at holde en uge."

Den i grønt rystede på hovedet, nikkede mod hvor kroen havde stået: "De vil have lavet stigen færdig i morgen. Skal vi lukke taget også.?"

Den i hvidt sagde: "Der ville komme hjælp. Det siger mit forsyn mig."

En af eleverne, i hans junior hvide kåbe, råbte: "Der kommer nogle op af trappen."

Eleven havde lukkede øjne og kiggede på væggen. Den unge magiker sad på en stol, med hans bog på skødet. Han havde kastet Clearvision, eller det lange syn, så han kunne se alle steder, hvis han bare fokuserede på stedet.

Senior magikerne gik hen til ham, og den som var hans leder.. Magikeren i hvidt spurte: "Min søn. Er der flere angriber på vej.? Har de angrebet og brudt igennem byen.?"

Den yngre magiker rystede på hovedet: "Nej. Det er ti folk fra byen."

Fire orker med store skjolde. En Dværg, og nogle mennesker."

Senior magikerne kiggede på hinanden. Den i grønt spurte: "Forhandler for byen eller kriger til at undsætte os.?"

De talte lidt sammen, men den yngre afbrød dem: "Der er en magiker i mellem dem. Han er tynd, menneske og klædt i rød kåbe."

Senior magikeren i rød kåbe rystede på hovedet: "Vi har ingen fra os i byen.? Jeg kender mine elever, og de er alle her."

De røde var specialiseret i angrebs besværgelser, som at kaste ildkugler, lyn eller hele storme. Den i grønt nikkede: "I røde er de bedste med angrebs magi, så hvem kan det være.?"

Den i hvidt sagde: "Kan det være en fra en anden by.? Vi kunne bruge ekstra kriger magiker."

Den unge magiker rystede på hovedet, og hans bog med besværgelser, røg ned fra hans skød: "Min besværgelse er over."

De kiggede på hinanden, og en af dem sagde: "Op på taget. Vi kan måske se hvad som der sker."

## 27: Den Gamle Portal

Gruppen var kommet ned igen. De fandt hen til der, hvor vare-elevatoren kom ned. Den var oppe, så de kunne ikke bruge den. Siraks onkel havde ført dem hen til den.

Rune satte sig ned og spurte, forpustede: "Så hvorfor skulle jeg gå hele vejen op.?"

Henrik gav ham en flaske vand: "Magikerne skulle se dig, så de vidste at vi prøver at hjælpe dem."

Zest kiggede på vare-elevatoren: "Og hvordan skulle dette så virke.?"

Sirak nikkede: "De står og kigger på maden."

Han havde spist en enkelt skive af okse siden, men resten lå nu foran porten til magikernes tårn: "Jeg ville gøre det, hvis jeg var dem."

Sam pegede på to mørke-elver, som stod og kiggede på dem, fra toppen af vare-elevatoren: "Så hvornår går de væk.?"

Henrik rystede på hovedet: "Det burde de have gjort.?!"

Sirak slog Henrik på skuldren: "Tak for det. Den dyreste okse side i mit liv, og så..."

Han slog ud i luften: "Damn..."

Sam pegede på en døråbning: "Rune. Er det ikke en portal.?"

Rune rejste sig og kiggede på det sted Sam pegede.

Der var en dør åbning, og den lignede lidt en portal. Han havde kun set fire, men de var alle bygget efter det samme princip.

En ydre kant, som holdt den indre kant på plads. Der var magiske sten på indersiden, som nogle gange havde magiske tegn.

Rune gik hen til det, som mest lignede en gammel døråbning, som manglede en dør. Den stod på en lille plads, lidt som den i hans hjem by. Han rørte ved kanten og kunne føle et eller andet.

Siraks onkel sagde: "Ja. Min far fortalte en gang om byens portal. Den var lavet til at komme til en anden by, men den holdt op med at virke."

Han gik hen til den, og kiggede på den: "Det var ikke denne portal, som gik i stykker. Den i Thug Boldir blev ødelagt i ..."

Han kiggede på Sam: "Det første angreb, vi talte om, for halvtreds år siden."

Sam nikkede: "Så denne portal kan stadig virke.?"

Henrik kom hen til dem: "Så vi kan komme ind i biblioteket.... Hvor mørke-elverne kom ind.?"

Sirak nikkede: "Hvor de har opsat et kommando center.?"

Sam nikkede: "Jeg kan gå først..."

Siraks onkel sagde: "Jeg henter soldaterne. Hvis vi åbner en vej, for dem at komme ud..."

Rune havde rørt ved portalen. Magien var der stadig. Som en hest, der havde været tvunget på stald den hele lange vinter, var magien klar til at blive brugt.

Han kiggede på Henrik: "Tager vi chancen.?"

Henrik kiggede på de andre, og de nikkede til ham. Han begyndte at smile: "De vil blive overraskede. Hvis vi ikke kender vores egen plan...?"

Sirak grinte: "Så gør fjenden det hellere ikke."

Rune nikkede til dem, i det soldaterne kom gående med den ældre soldat, de havde mødt ved porten. Den ældre soldat spurte: "Så I kan åbne denne portal ind i magikernes tårn.?"

Henrik rystede på hovedet, imens han lod Rune studere portalen. Han forklarede: "Nej. Den anden portal er inde i biblioteket. Og det er måske der, de mørke væsner kom ind."

Den ældre soldat rystede på hovedet: "Nej. Vi har øjenvidner, som sagde de brød igennem bjergsiderne."

Siraks onkel gættede: "De har sikkert brugt tid på at lave tunneler, så de kunne angribe."

Soldaten kiggede på en anden gruppe mænd, som kom med våben: "I holder portalen. Jeg tager min gruppe igennem."

Den som var den ældste i den nye gruppe nikkede: "Javel, sire. Du er sikker på at du skal igennem."



Den ældre soldat nikkede: "Min hær, min by, mit ansvar."

Rune vendte sig mod Sam: "Jeg tror, din plan vil virke."

Han kiggede på Henrik: "Vi kan også bare tage hjem.?"

Henrik smilte: "Men hvad ville være det sjove i det.?"

Rune nikkede og smilte til Sam: "Så er du klar til at blive ofret, som forsøgs kanin.?"

Sam grinte: "Vi Kender elsker eventyr."

Rune placeret en hånd på hver side af portalen. Han ville bruge al det magi som han kunne, hvis denne portal ikke havde været åbnet i et halvt århundrede.

Han lukkede øjnene og fandt tegnene som forbandt portalerne. Han valgte dem som førte til magikernes bibliotek. Hans stemme var stærk og dyb: "Åben Portalen".

Indersiden i cirklen begyndte at lyse blå. Der var en sitren i hans hænder, imens portalen blev formet.

Der var intet lys inde i portalen. Zest fandt en fakkelt frem, og den blev antændt. Hun gav den til Sam, som nikkede til hende.

Han grinte: "Så prøver vi."

Han gik op til portalen, og kiggede på Henrik: "Har du fundet de healende drikke, du talte om.?"

Henrik skulle til at svare, men Sam gik igennem portalen. Af en eller anden grund, slap intet lys, ud af portalen.

Efter ti sekunder, kom Sam tilbage.

Han grinte og kiggede på dem.

De andre talte i munden på hinanden.

Henrik spurte: "Virker portalen.?"

Sirak spurte: "Kan vi komme igennem denne vej.?"

Sam nikkede: "Portalen virker."

Han grinte over et eller andet, og fortsatte: "Der er en dæmon vagt på den anden side... Men portalen virker."

## 28: Dæmonen

Sirak rystede på hovedet: "Har de sat en dæmon til at bevogte portalen.?"

Zest tilføjede: "Måske har disse mørke-elver mere magi end vi kan forestille os.?"

Sam rystede på hovedet, og sagde: "Nej. Det er magikerne som har sat den. Det sagde den... Ham."

Den ældre soldat spurte: "Så er Dæmonen ond eller god.? Jeg troede de alle var onde.?"

Rune stoppede de andre. Magi var hans område og hans mester havde forklaret ham det: "Nej. Det er mere som at en fisk, ville ikke være glad, hvis du satte den op i et træ. Og en fugl vil blive sur, hvis du puttede den i vandet."

Henrik tilføjede: "Men en Dæmon kan bare rive hovedet af dig, når den er sur."

Sam nikkede: "Den er sat der for at holde mørke væsner væk. Jeg talte med den, så måske kan Rune..."

Portalen var stadig åben, og Rune nikkede: "Henrik, og jeg går forrest."

Han trådte ind i portalen, og stod i det støvede rum under biblioteket. Der var en Dæmon i rummet, og den stod foran døren ud af rummet. Den havde rødt hud, hvide horn på hovedet, og var fyldt med muskler. Den bar et sort lændeklæde. Der var guld lys i rummet, som kom fra tegnet under dæmonen.

Henrik trådte lige efter Rune. Han havde hans sværd ud, og Dæmonen kiggede på det. Dæmonen stemme var dyb og havde en form for ekko: "Det sværd vil ikke hjælpe dig meget."

Henrik kiggede på sværdet: "Næh. Ikke mod dig, men mørke-elverne."

Dæmonen nikkede, og drejede dens ansigt mod Rune: "Så hvad er du.?"

Rune trak vejret dybt: "Rune. Troldmandens lærling, og måske også drage ... Et eller andet.?"

Dæmonen nikkede, og smilte: "Det er den mest nøjagtige beskrivelse, jeg har hørt i lang tid."

Han begyndte at le. Hans stemme var stærk og den fik støv til at falde ned fra loftet. Henrik sagde: "Vi prøver at snige os ind på dem..."

Dæmonen dæmpede hans latter: "Sorry. Jeg kommer ikke så ofte ud."

Han kiggede på dem, og spurgte: "Så skal I dræbe mig, eller.. befri mig.?"

Rune havde hans stav i hånden: "Vi skal forbi. Vi har en mindre gruppe, som håber at hjælpe magikerne med deres forsvar."

Dæmonen nikkede, og kiggede op mod loftet: "De har afskærmet tårnet, så det er svært for de andre at komme ind. Men nogle af de små .. Gnomer, er ved at lave en stige."

Han smilte til Henrik: "En stor stige, som kan når helt op til taget."

Henrik nikkede: "Så de kan komme ind i tårnet den vej.?"

Dæmonen nikkede: "Men I kan ikke komme forbi her, så længe jeg står her."

Han kiggede på Rune: "Hvis du sætter mig fri, så kan I komme forbi."

Sam kom igennem portalen, med faklen i hånden og udbrød: "Du kan ikke sætte ham fri. Så skal du kæmpe mod ham."

Portalen lukkede efter dem. Nu var det eneste lys fra faklen, og det mærkelige guld lys som kom fra gulvet under dæmonen. Han nikkede mod det og sagde: "Du kan sende mig tilbage, eller bare bryde cirklen."

Rune vendte sig mod Henrik og Sam, og skulle til at snakke, men Dæmonen råbte: "Men aldrig vend din ryg mod en dæmon."

Rune hoppede en halv meter i luften, og drejede hurtigt tilbage. Henrik havde sværdet mellem Rune og Dæmonen: "Hvorfor ikke det.? Du er jo i cirklen.?"

Dæmonen gav endnu et grin: "Ja. Men det er bare ikke pænt at vende ryggen til gæster."

Han havde et smørret grin på læben, og klukkede lidt, imens de tre andre talte sammen.

Rune sagde: "Jeg kan ikke sende ham tilbage."

Henrik nikkede: "Men vi skal igennem døren.?"

Sam kiggede på dæmonen: "Han virker fin nok... Lad os slippe ham fri."

Dæmonen pegede på Sam: "Den lille gut er sjov. Jeg vil spise ham til sidst."

Han begyndte at grine igen.

Henrik nikkede: "Som Sirak ville sige. Døden skal have en årsag... Hvornår gemte du sidst.?"

Rune rystede på hovedet: "Hos slagteren."

Sam tilføjede: "Inden Henrik fik hans gode ide.?"

Rune nikkede, og vendte sig mod dæmonen: "Jeg sætter ham fri. Så tager vi chancen."

Dæmonen sagde intet, men kiggede med stor opmærksomhed mod Rune.

Henrik havde hans sværd fremme og spurte ham: "Så hvordan gør vi dette.?"

Dæmonen pegede på gulvet. Der var et stort tegn, lavet med guld, som dækkede døren. Det var det, som holdt Dæmonen fanget. Han forklarede: "Du skal bare trække en streg igennem tegnet, og ødelægge det. Det kan kun gøres fra ydersiden.."

Rune kiggede på de andre, som begge nikkede. Sam krydsede hans små fingre, og Henrik gjorde sig klar til at blive angrebet.

Rune tog hans vandrestav og satte den ind i midten af tegnet. Han trak en streg hen over gulvet, som ødelagde guld tegnet.

Dæmonen skreg, og kastede sig mod det sted som var blevet ødelagt. Det tog ham et par forsøg, men langsomt trængte han igennem tegnet.

Han kom ud på den side, hvor de tre venner stod. Han var lidt større end Henrik, og havde større muskler end selv den stærkeste ork.

Han grinte: "Tak for det. Må jeg låne portalen, og rejse hjem igennem den.?"

Rune nikkede og Henrik og Sam gik til siden.

Dæmonen rørte ved portalen og portalen skiftede farve fra den normale blå til en mere rød farve. Han skulle til at gå igennem, men kiggede endnu en gang på Henriks sværd: "Lån mig det sværd, et øjeblik."

Henrik var forvirret, men gav dæmonen sværdet. Dæmonen tog sværdet i hånden, og grinte: "Det var dumt at give dit sværd fra dig, Ridder..."

Han smilte og pustede på sværdet. Det begyndte at gløde med en blå glød, imens han skrevet et tegn på sværdet. Han gav sværdet tilbage til Henrik, og nikkede: "Nu er det magisk. Så du kan kæmpe mod en dæmon næste gang, du møder en."

Dæmonen gik igennem portalen, som blev slukket. De tre stod tilbage i lyset fra faklen. Sam smilte: "Det gik da meget nemt."

Ude fra gangen, op til biblioteket, hørte de nogle, som råbte på et fremmede sprog. Om det var mørke-dvæрге eller mørke-elver, det ville de lærer inden for det næste minut.

## 29: Slaget i Biblioteket

Henrik kiggede hen mod dør-åbningen, hvor der havde stået en Dæmon for kort tid siden. Sam trådte hen over det guld tegn, som var malet på gulvet, og åbnede døren. Rune trådte tættere på portalen, som var deres eneste sikre vej ud fra rummet: "Det ville have været sejt, hvis jeg havde lært tegnet til den portal ned i byen.... Inden vi blev lukket ind i et rum med fjender på vej herved."

Sam nikkede og sagde: "Der kommer nogle. Jeg tror de søger efter rummet."

Henrik spurgte: "Så skal vi tage hele vejen hjem, uden de andre.?"

Sam smilte: "Der var et gammelt tegn på jorden foran portalen nede i byen. Måske var det til den portal.?"

Han tegnede et tegn i støvet på jorden. Rune kiggede på det, og sagde: "Skal vi forsøge.?"

Henrik og Sam nikkede begge to. Rune lagde en hånd på portalen, og lukkede øjnene: "Der er selvfølgelig muligheden for at det bliver noget helt tredje."

Han satte tegnet i hovedet, og sagde "Åben Portalen."

Dens kant begyndte at lyse blåt, og et øjeblik kunne de se pladsen nede i byen. Portalen var meget ustabil. De så Sirak og Zest, komme løbende, og hoppe ind i portalen.



Henrik greb Zest, men Sirak lavede et hoved fald, som slog ham ud. Zest sagde: "Vi blev bange."

Sam tog fat i Sirak, men han var helt livløs: "Sirak er offline.. Eller død.?"

Henrik gav slip på Zest, efter at have kiggede hende i øjnene, et lang sekund: "Vi tror, nogle er på vej."

Zest smilte, nikkede og drejede sig mod døren. Efter et kort øjeblik, nikkede hun igen: "Mørke-Elver."

Henrik kiggede på Portalen: "Vil du prøve igen, Rune.?"

Sam pegede på tegnet på jorden: "Han kan også lave sig om til en Dæmon."

Rune kiggede på portalen. Det var sikrest at prøve den igen. Han var ikke sikker på at han kunne lave sig om til en Dæmon... Eller måske var det mere, at han var bange, for at han ikke kunne komme tilbage. Han kunne stadig hører dragen trække vejret dybt, når han skulle til at sove. Han lagde hånden på Portalen igen: "En gang til."

Han lukkede øjnene, fandt tegnene og sagde: "Åben portalen."

Denne gang åbnede portalen sig og var mere stabil, og Sirak kom igennem igen: "Undskyld. Forbindelsen røg. Far kortsluttede noget i køkkenet..."

Han kiggede på hans egen krop. Sam sagde: "Rør ved den, så får du de ting du mistede."

Sirak rørte ved kroppen, den forsvandt, og hans sabel sad på hans hofte igen.

Der kom flere soldater igennem portalen, og Sirak sagde: "Jeg fortalt dem om det som skete, inden jeg røg af."

Den ældre soldat sagde: "Hvad ved vi, og hvor er Dæmonen.?"

Henrik trådte frem: "Dæmonen er sat fri, og han tog hjem."

Zest pegede igennem døren og mod højre: "Vi kan høre Mørke-elver, jeg tror ti stykker."

Soldaten kiggede på hans mænd: "Kamp klar.?"

De nikkede og trak deres våben. En af dem sagde: "Vi mangler lidt lys."

Sam sagde: "Det kan Rune skaffe."

Han havde en fakkel i hånden, men den var ved at dø.

Rune nikkede og fremsagde hans lys besværgelse. Et simpelt lys ramte væggen på den anden side af gangen. Zest tilføjede: "Disse mørke-elver bruger kaste-våben, gift og mørke besværgelser til at overrumple."

Soldaten fløjtede tre toner, og hans mænd løb ud af rummet. Der kom flere råb på det fremmede sprog og på dansk.

Henrik sagde: "Vi må hellere følge med. Hvis de laver det trick med mørke igen."

Sirak nikkede: "Så kan Rune fjerne det."

Der var en kamp, nede i den anden ende af bibliotekets gang. Det var mørke-elfer og menneske soldater. De havde kastede mørke besværgelsen igen, men Rune havde fjernet den med hans lys besværgelse.

Henrik stod foran de andre, med Sirak ved hans side. Henrik sagde: "Det er en hård kamp."

Sirak tilføjede: "Vi kunne hjælpe, eller hente hjælp.?"

Sam spurte ham: "Kan dine onkler kæmpe.?"

Sirak nikkede og begyndte at trække Rune hen mod rummet med portalen: "Vi skaffer hjælp."

Rune åbnede portalen for fjerde gang, denne time, og han følte sig meget træt. Sam kom med dem og gættede: "Det er nok bare adrenalin..."

Sirak trådte igennem portalen, og Rune satte sig ned: "Jeg tager lige fem minutter."

Efter ti sekunder, kom Sirak tilbage igennem den anden vej, og han havde ti orker med sig. Hans onkler hørte lyden af kamp, og begyndte at løb ud af rummet.

Sirak knælede ved Rune. Rune var faldet i søvn, men kun fordi han var træt og ikke fordi han var såret. Sam sagde: "Jeg holder øje med ham. Du kan hjælpe dine onkler."

De ti orker gjorde slaget meget nemt. Mørke-elfer bruger overraskelse og feje tricks, men de var ikke gode i en direkte kamp.

Og da de ti voksne orker kom løbende, brølende, mistede mørke-elverne modet og prøvede at stikke af.

Der var fire dræbte mennesker og tre døde mørke-elver. Der var to mørke-elver, som var hårdt såret.

Den ældre soldat kiggede på dem: "Kan nogle af jer tale med dem.?"

Zest nikkede: "Simple ting. Vores sprog har en fælles stamme."

Sirak havde fået blod på hans nye sabel: "Rune kan tale med dem... Men han sover."

Han skyndte sig at tilføje: "Han er ikke såret, bare meget træt."

Den ældre vagt nikkede: "Han er løbet tør for Mana. Det som de bruger til magi."

Han fik to af hans folk med Sam, til at gå hen og vække ham. Rune var træt men kunne vågne. Han kiggede på Sam, som forklarede: "De har brug for din tale ring.?"

Rune trak den af hans finger og gav den til Sam. Han fortalte ham kommando ordet, og faldt tilbage i søvn.

Sam tog den på og gik hen til de andre. Han viste ringen og sagde: "Så prøver jeg i stedet."

Han kiggede på de to mørke-elver: "Hvem vil tale.?"

Zest pegede på den ene, og Sam rørte ved ham, og sagde det magiske ord.

Mørke-elveren hostede og prøvede at bevæge sig:

"Hvorfor kæmpere I mod os.? I har allerede tabt. Vores gud er stærkere end jeres."

Sam gentog hvad Mørke-elveren sagde til soldaterne. De så ikke at Mørke-elveren tog en hvid kapsel i munden, før Zest råbte det. Han var død, inden for et kort sekund.

Den anden Mørke-elver hostede blod op og prøvede at spytte efter Sam. Han sagde: "Dem som kommer efter os, er endnu stærkere."

Efter de ord, trak han det sidste åndedrag.

Zest kiggede på mørke-elverne som lå døde. Hun spurte Henrik: "Tror du de har en rigtig gud.?"

Henrik kiggede på de to grupper af døde, både mennesker og mørke-elver. Han rystede på hovedet: "Nej. Det er mere fanatisme, end tro."

Den ældre soldat kom hen til dem. Han havde et sår på skulderen, som var blevet forbundet: "Se på hvad de kæmper for. Vi kæmper for at beskytte vores familier og børn. De kæmper fordi nogle siger at de skal."

Sam havde efterladt Rune, som stadig sov tæt på portalen: "Deres leder misbruger religionen til at styre deres folk."

Zest nikkede til det, de andre sagde. Hun havde en bedre forståelse for at blive styret igennem religion. Hendes mor, IRL, havde været i en kult, før hun mødte Zests far.

## 30: Magikernes Krig, Del to

De havde samlet sig på toppen af tårnet. De fem senior magikere, som var vågne. Neden for tårnet stod dybde gnomerne med deres stige. De havde fået hjælp af mørke-dværgene til at sætte den op.

Stigen var stærk, og havde små skjold monteret hele vejen op. Så dem som kravlede op af stigen, var beskyttede mod at blive beskudt.

Magikerne kiggede nervøst ned på pladsen foran tårnet.

Den gruppe mørke-dværg, som havde hjulpet med at sætte stigen op, var på vej hen mod porten. Der lå en hel, nystegt okse side, placeret på et skjold, udenfor porten, og det kunne de lugte. De åbnede porten og trak skjoldet indenfor porten. Porten blev lukket til, imens de begyndte at spise.

Den rødklædte senior magiker sagde: "Vi kan ikke ramme gnomerne. Lad os tage mørke-dværgene.?"

Den grønklædte magiker nikkede: "Så sætter vi vores dyr ind mod gnomerne, når de når op på taget.?"

Den i hvidt nikkede: "Vær klar om to minutter. Det er det bedste tidspunkt. Når mørke-elferne begynder at løbe..."

De andre magiker rystede på hovedet, men ventede.

Den i hvidt kunne se ud i fremtiden, selv om det ind imellem lød lidt skørt, det han sagde.

Den i rødt kaldte på hans ti bedste elever, og placeret dem tæt på kanten. Hans speciale var angrebs besværgelser, som ildkugler, lyn og syre angreb. Så han skulle står for, at ramme mørke-dværgene fra taget.

Den i grønt havde hans gruppe stående bag nogle bord, som de havde sat på højkant på taget. En form for simple skjold.

De grønne havde hver deres ynglings besværgelse klar, som kunne frem-mane et farligt dyr eller en stærkere enhed, som et ild-element.

De røde var klar til at angribe, og gnomerne var begyndt at kravle op af stigen. Der stod en enkelt mørke-dværg og holdt stigen på plads for dybde gnomerne. De var kloge, og gode til at finde på ting, men de manglede styrke.

Mørke-dværgen havde ikke lyst til maden, fordi han var bange for at det var forgiftede. Han havde været fanget hos mørke-elverne, og de havde givet ham forgiftede mad. Han var først frigivet, da 'Fjenden i dybet' havde tvunget dem til at arbejde sammen.

Han var bange for mørke-elverne, og ønskede at dræbe dem. Han manglede bare en god undskyldning. Der kom et råb fra et hus, som lå inde i bjerget. Det var det hus som mørke-elverne kaldte 'biblioteket'.

Fire mørke-elver kom løbende ud, hen mod ham med deres blodige våben i hænderne.

Han blev bange, for at de ville angribe ham, så han gav slip på stigen. Han trak hans krigshammer, og gjorde sig klar til at kæmpe.

De dybde gnomer, som var øverst oppe på stigen, opdagede at stigen var ustabil. De havde beregnet at den kunne holde, selv hvis den blev ramt af en ildkugle eller to. Den ene råbte: "Den er mere ustabil end beregnet.?"

Den næste i rækken sagde: "Ja. Den svajer mere end vi beregnede."

De kravlede videre op, og den tredje svarede: "Næh. Den gør det vi beregnede... Vi glemte bare mørke-dværg faktoren."

De kiggede ned, og så den mørke-dværg, som de havde brugt som anker. Han stod med en krigshammer i hånden lige under stigen, ventende på mørke-elverne.

Den hvide senior magiker sagde: "Nu skal de røde angribe mørke-dværgene."

Den i rødt senior råbte: "Skyd, unger."

Rækken af røde magiker affyrede hver deres ynglings besværgelse, ned mod de mørke-dværg, som spiste okse side.

Mørke-dværgene havde glemt at holde deres skjolde oppe, fordi de skulle spise... og okse siden smagte godt. Så godt at der var udbrudt små slås kampe i gruppen.

Der kom flere forskellige slags angrebs besværgelser mod dem. Nogle var for svage, og ramte uden den store effekt. Andre dræbt en enkelt eller to.



Senior magikeren i den røde kåbe kastede hans ynglings besværgelse, som den sidste.

Hans ynglings besværgelse, var kæde lyn.

Der var fire mørke-dværg tilbage i live, nogle af dem blændet af magien, fordi de ikke var vant til stærkt lys.

Magikerens kæde lyn ramte første en mørke-dværg, så splittede den sig til to, og derefter til fire lyn, som ramte alt levende ved porten.

Et af lynene ramte også det sidste som var tilbage at okse siden.

En enkelt dybde gnome nåede op til tårnets tag. Han havde fat i tagets kant, da stigen knækkede. I et langt sekund, var det ham som holdt den øverste af stigen og de fem andre gnomer, som havde plads på den del af stigen.

Men gnomer er intelligente, ikke stærke, og han blev trukket ned af stigen, og en af hans venner, som greb hans fod.

De mørke-elver og den sidste mørke-dværg som stod og kæmpede under stigen, blev dræbt af de faldende dele fra stigen, og gnomer.

Der var en lille gruppe mørke-elver, som kom løbende til, fra muren. Det var dem, som havde været vagter på muren, imens de andre planlag deres angreb.

De stoppede op og kiggede på ulykken, men vendte sig mod biblioteket. De kunne høre nogle som råbte og brølede.

Ud fra biblioteket kom ti orker med våben, som de havde taget fra de døde mennesker og mørke-elverne. Mørke-elver våben var måske ikke noget orker var vant til at bruge, men et sværd er et sværd, selv om det er bøjet i en vinkel.

Bag orkerne, kom resten af soldaterne fra byen, og det var derfor at magikerne ikke skød mod dem.

Det tog en time, men så var tårnet og området omkring det, rensset for levende mørkevæsner.

Magikerne var glad og lovpriste, både orker og soldaterne.

Slaget om magikernes tårn var over...

## 31: Vejen Tilbage

Vennerne stod uden for slagter-butikken, morgenen efter slaget. Sirak smilte, fordi han havde fået en ny okse side, til aftensmad.

Henrik kiggede mod skyerne, som stadig dækkede himlen: "Skal vi rejse op til det sted og se hvad vi kan gøre.?"

Rune rystede på hovedet og gabte. Han havde ikke sovet godt, fordi han havde sovet tre timer foran portalen. De andre havde ikke vækket ham, imens de drev resten af de mørke væsner væk fra byen.

Han kiggede mod stedet, hvor skyerne var tættest: "Nej. Denne mission var at finde de bøger. Måske skal andre løse det problem."

De begyndte at gå mod porten i by-muren. Sam stoppede dem: "Vi kunne også bruge portalen."

Han kiggede på Rune: "Hvis Rune har mere energi.?"

Rune rystede på hovedet og forklarede: "Nej. Jeg vil gerne prøve at skifte til drage en gang til, før vi når hjem."

Sirak sagde: "Du kan jo også flyve os hjem.?"

De kom til porten i by-muren. Den ældre soldat stod og ventede på dem. Han kom hen til dem: "Tak for hjælpen. De vil lave portalen på jorden om, så den bare gå op til magikernes tårn.

Så er det nemmere for os at besøge hinanden."

Henrik nikkede: "Du kan også ansætte en magiker til at være portal åbner."

Sirak nikkede mod Rune: "Det var Runes arbejde, før han blev troldmandens lærling."

De sagde farvel, og vennerne gik ud af byen.

Efter en time, stoppede Rune. Han kiggede på Zest: "Kan du se nogle andre.?"

Hun kiggede rundt, Der var en fugl som fløj højt på himlen. Men efter et øjeblik rystede hun på hovedet. Henrik sagde: "Vi kan gå hen over højsletten. Så kan vi finde nogle bakker og gemme os bag.?"

Rune nikkede: "Hvis I er i orden med det.?"

Sirak sagde: "Vi fulgte de to ned i dybet under bjerget, for to bøger."

Han nikkede mod Zest og Henrik.

Sam grinte: "Og jeg vil gerne prøve at ride på dig igen."

De gik hen over højsletten. Det var mørkt, fordi skyerne dækkede for solen. De fandt et sted hvor nogle bakker lavede en dal som næsten lignede et U. Her kunne de lege uden at blive set.

De gik ned i bunden af dalen og satte deres ting fra sig. Sirak rygsæk lavede en metallisk lyd, som om den stadig havde mange guldmonter i sig.

Han smilte: "Jeg gav halvdelen til klanen. Resten er til mig."

De fandt nogle sten og satte sig ned.

Rune stillede sig lidt fra dem. Han smilte lidt skævt til Sam, som stod tættest på ham:

"Det virkede bedre, da jeg var skrækslagen."

Sam tog den magisk dolk frem: "Jeg vil gerne stikke dig lidt, hvis det hjælper."

Henrik spurte: "Skal vi kigge den anden vej, som når de generte drenge tisser.?"

Sirak slog hans skuldre: "Jeg er bare ikke god til at tisse foran andre."

Rune grinte, men lukkede øjnene. Han kunne stadig høre dragens åndedræt. Han havde haft det i hovedet, siden første gang han skiftede.

Han fokuserede på lyden, og synkroniserede hans eget åndedræt, med dragens. Hans hoved begyndte at vokse, og blev større og længere. Hans mund blev længere og tænderne blev større.

Han følte hans hud blev hårdere og varmere. Hans ben begyndte at have større muskler og blev længere. Han faldt lidt forover, men hans arme havde vokset sig større, og stoppede hans fald.

Hans ryg blev længere og så blev den længere end hans egen numse. Den nederste del af ryggen, blev til en stor og stærk hale. Der voksede to store vinger ud på ryggen, og de baskede et par gange, som en fugl, der havde været i bur for længe.

Han åbnede øjnene og nu var han en drage.

Sam stod med åben mund, og stammede:  
"Det virker."

De andre klappede af Rune.

Rune kiggede på hans drage krop, og på vingerne. De store vinger slog et par gange i luften. Det føltes naturligt at kontrollere dem, som om han havde gjort det mange gange før.

Han havde ikke tænkt på dem, sidste gang. Måske fordi han var i en lille grotte.

Den var en stor grotte, indtil han skiftede.

Sam genvandt talens brug og sagde: "Skal du prøve at flyve.?"

Rune smilte med hans drage mund, tre meter oppe i luften: "Måske."

Han slog flere gange med vingerne, og for hvert slag, blev vægten på hans ben og arme mindre.

Henrik sagde: "Tag af og land igen. Du er ikke vant til at flyve, og dine muskler er ikke trænet til det."

Henrik var den som vidste mest om træning, så Rune ville følge hans råd. Rune vente sig og ramte Sam med halen: "Undskyld."

Sam røg en meter væk, men havde et stort grin på ansigtet: "Hvis du lærer at styre kroppen, uden at slå nogle af os ihjel."

Sirak hjalp Sam op: "Så længe vi får lov til at flyve..."

Rune løb ud af dalen, som bakkerne havde formet. Han baskede med vingerne, og tog af... for at falde på snuden, efter ti meter.

Sam og Sirak løb efter ham, og råbte ideer.

Zest og Henrik sad tilbage, tæt på hinanden. Zest havde fundet sølv bogen frem og prøvede at læse den lidt. Henrik tog guld bogen frem, og kiggede på den.

Han løftede den op og kiggede på den, op mod himlen: "Så kan du læse dem.?"

Zest rystede på hovedet: "Måske er de ikke til os, men til nogle vi kender.?"

Henrik nikkede: "Hvor fik du missionen.?"

Zest fortalte endnu en gang, om hendes oplevelse i fattigmands kirken. Henrik nikkede til historien: "Så det er måske for præsten.?"

Rune i drage form, kom flyvende ned gennem dalen, og landet mest på maven. Sirak og Sam kom løbende bag ham.

Rune kom op og stå: "Der er detaljer som mangler... men jeg kan flyve."

Henrik gav guld bogen til Zest, og rejste sig op og sagde: "Så må vi hellere komme hjem. Zest mission var jo tidsbegrænset."

Rune nikkede og lukkede hans store drage øjne. Han fokuserede på hans menneskelig åndedræt, og begyndt at skifte tilbage til menneske form igen.

Han skiftede tilbage. Han lå på alle fire i han røde kåbe på jorden og rystede på hovedet: "Det gik bedre denne gang."

De begyndt at gå ud af dalen og mod vejen til deres hjem by.

## 32: Hjemme Igen

Zest gik mod fattigmands kirken.

Hun havde været hjemme en dag. Hendes mor havde prøvet at læse bøgerne, men det var ikke et sprog hendes mor genkendte. De havde talt igennem mulighederne, men de blev enig om at det var præsten i kirkens bøger, og han skulle have dem.

Og nu stod hun udenfor kirken.

Den var stadig nedslidt og de sorte vægge var tynde. Taget kunne ikke holde vandet ude, og når det regnede, kom en del indenfor.

Døren blev åbnet og en af de fattige unger kom ud. Det var en lille pige, og der sad fire andre børn inde i kirken. Zest trådte ind i kirken.

Præsten sad på en stol, foran børnene. Han havde en meget slidt bog, som han holdte op foran dem. Han læste noget, og viste dem ordene, så de kunne lære dem.

Han kiggede op, da Zest trådte ind, men fortsatte undervisningen. Da han havde læst siden færdigt sagde han: "Så har vi besøg. Dette er Zestari, en af Runes venner."

Børnene kiggede på hende, og en af drengene spurte: "Er du en rigtig elver.?"

Hun nikkede og sagde: "Ja. Min mor arbejder som væver her i byen."

Præsten rejste sig og sagde: "Jeg tror vi slutter undervisningen i dag. Løb ud og leg."



De rejste sig og gik ud af kirken. Præsten nikkede efter børnene: "Der er en af dem, som er virkelig god til at læse. Men om det bliver til mere...?"

Zest havde hendes rygsæk på og tog den af. Hun fandt sølv bogen i tasken og gav den til præsten. Han tog sølv bogen i hånden: "Hvad er dette.?"

Han guidede hende hen til det sted børnene havde siddet. Zest satte sig, imens han kiggede i bogen. Hun sagde: "Jeg blev bedt om at hente dem, den dag jeg var alene i kirken."

Præsten gik hen til det eneste vindue i kirken. Han stod og prøvede at læse den: "Jeg har da ikke bedt om det.?"

Zest fortalt om den oplevelse, som hun havde haft. Præsten prøvede at dreje bogen lidt fra side til side: "Så dette skulle være hvad.? Den rigtige religion, eller sådan noget.?"

Han lagde bogen på stolen, han havde siddet på, og satte sig ved siden af Zest: "Så hvordan læser man dem.?"

Hun rystede på hovedet: "Jeg fik bare at vide at jeg skulle hente dem."

Hun kiggede på bogen, som lå på stolen. Der var en enkelt solstråle, som kom igennem sky dækket. Den ramte stolen og sølv bogen. Sølv et fik lyset til at skinne i kirken, men mest op mod loftet.

Zest drejede sig rundt og kiggede på loftet.

Der stod med simple elver runer: "Den gyldne middel vej."

Hun pegede på loftet, og præsten kiggede hvor hun pegede. Han sagde: "Det er genial. Jeg kan læse det."

Han åbnede bogen, og placeret den, så lyset ramte den direkte. Der kom en række sætninger frem på loftet.

Præsten lagde sig på ryggen: "Det er da en sjov måde, at beskytte mod at nogle kan læse den. Kun i lyset.?"

Zest rejste sig, og sagde: "Så du kan bruge bøgerne.?"

Han grinte lidt: "Ja. Nogle af tingene lyder bekendt."

Hun tog guld bogen frem og lagde den på stolen. På loftet stod der nu: "Kærlighed til andre vil lede din vej."

Hun hørte en lille ringetone. Og en besked sagde 'Mission Gennemført.'

Hun gik ud af kirken, og hjem til hendes mor. Hun gik den lange vej, fordi hun havde behov for at tænke over noget.

Hendes mor, IRL, havde været i en religiøs sekt, og hendes far havde været gammel dags kristen. Zest havde tænkt mange gange over det med religion. Hvordan var den rigtige måde at følge religion.?

Sirak var muslim, men havde et meget afslappede forhold til det. Han var bare en sjov dreng, som var glad for mad og sport.

Henrik var kristen, gik i kirke de fleste søndage, når der ikke var kamp. Hun mistænkte ham for at være glad for korsridderne. Måske var det, dét som han ledte efter i spillet.

Rune var et mysterium. Han gik ikke i kirke, og skulle ikke døbes, da de andre blev konfirmeret.? Men han kunne alt om kristendom, og meget om islam. Men så kunne han meget om meget, fordi han var en bogorm.

Sam var stadig ukendt. De havde ikke fundet ud af om han var en dreng, pige eller bare en NPC. Men spillet havde forslået ham at blive en fin dame.?

Zest kom til porten ind til byen, og for en gang skyld kunne hun gå direkte ind. Hun tog hjem til hendes hus inde i spillet.

Hun slukkede for spillet, og løftet VR-brillerne fra hendes øjne. Hun satte sig op, og fjernede halskraven. Hendes hår var blevet rodet af at have ligget på sengen.

Hendes værelse var ikke så stort som Runes, og tapetet var lyserød med lyse-blå skyer. Hendes far havde selv sat hendes tapet op, som hun havde valgt. Det havde været for fem år siden, og det var på tide at ændre hendes rum.

## 33: Præst

Zest startede spillet igen, senere den uge. De andre havde ikke tid, men hun kunne lave nogle side missioner. En af de ældre drenge i skolen havde spurt hende om en date....

Så hun havde behov for at tænke lidt over det. Der var jo en anden dreng, en af dem fra klassen, som hun godt kunne lide.

Krigen mod piraterne var over, og kongens hær var blevet opløst. Der var stadig en del fodfolk og andre soldater tilbage. Men ridderne og officererne var taget tilbage til hovedstaden.

Hun gik hen til fattigmands kirken, for at se om præsten havde fundet ud af noget. Hun stod uden for den gamle, nedslidte bygning, og kiggede ind i kirken.

Præsten lå på gulvet, med sølv bogen åben. Lyset gennem vinduet ramte bogen, og oplyste loftet. Der lå to børn på gulvet, ved siden af ham.

De læste højt sammen, og præsten hjalp børnene med at læse teksten.

Zest trådte ind i kirken og præsten kiggede op. Han forklarede: "Hej. Vi er begyndt at læse dine bøger."

Zest rynkede på næsen: "Jeg vidste ikke at I kunne læse elvisk.?"

Præsten rystede på hovedet: "Det står da på dansk.?"

Zest gik tættere på og kiggede på loftet, hvor der stod en sætning... og hun var sikker på at det var skrevet med elviske runer. Hun rynkede på panden: "Mærkeligt. Jeg læser det som Elvisk."

Præsten smilte: "Jeg har prøvet at få andre til at læse bøgerne. Nogle kan, og andre kan ikke."

En af børnene spurte ham om et ord, og han forklarede: "Det betyder kærlighed til andre."

Han smilte til Zest: "Måske er det magisk, så alle som har det rigtig sind eller sådan noget... kan læse bøgerne."

Hun nikkede og satte sig ned: "Så hvad står der i bøgerne.?"

Præsten smilte og kiggede efter noget: "Vi har skrevet lidt af det ned."

Han fandt en samling papirer og læste: "Vær som vandet. Hold dig tæt på jorden, medmindre du ved du kan flyve. Der er folk nok som prøver at flyve uden vinger."

Han kiggede op, og rystede på hovedet: "Ja. Det giver ikke meget mening, sådan lige på overfladen."

Zest nikkede: "Måske skal du have flere til at læse det. Måske skal du have elver til at læse det, og det giver en anden vinkel.?"

Præsten nikkede: "Måske. Fordi religionen ikke er for en race alene, men virker bedst når man arbejder sammen.?"

Zest nikkede, og rejste sig: "Held og lykke med det."

Præsten smilede: "Jeg har en veninde som er dværg. Måske skulle jeg invitere hende på besøg.? Vi dater lidt, fra tid til anden."

Zest kiggede på ham: "Hvornår ved du, om det er rigtigt at tage på date med en.?"

Præsten grinte: "Hvis det er den person, som du tænker mest på.. sådan igennem dagen. Så er det, fordi du kan lide personen. Men det er altid en chance."

Hun nikkede og gik ud af kirken. Der kom en lille besked, i hjørnet af hendes skærm. 'Du har ubrugte skill points.'

Hun kiggede på det og rystede på hovedet. Hun pegede næsen mod kroen 'Den Gyldne Gås', og gik gennem marked. På marked var der livligt, fordi krigen mod piraterne var over.

Hun kom til kroen og gik ind. Da hun kom ind poppede en menu op. Der kunne hun vælge hvad hun ville opdatere, eller lærer.

Hun kiggede igennem den, og fandt en ny sektion. Præst besværgelser.

Hun kiggede dem igennem. Hun fandt en simpel besværgelse, som hun kunne bruge. 'Heal mindre sår.'

Da hun havde valgt den, kom der endnu en besked. 'Fordi du er præst, kan du nu vende udøde.'

Hun læste beskrivelsen, selv om hun endnu ikke havde mødt nogle udød.

'Præster har evnen til at stoppe og vende udød væk. Når han nå højere niveauer, vil mindre udød, som skeletter og simple zombier blive udslettede. Du kan også fjerne forbandelser.'

Zest smilte. Mon det også virkede på drenge.? De var som zombier fra tid til andet.

En klokke begyndte at ringe. Det var klokken ved porten i by muren. Den blev kunne brugt, når porten skulle lukkes om aften. Det var så du vidste at nu skulle porten lukkes. Så kunne du skynde dig, hvis du ville ind i byen.

Zest gik ud af menuen, og ud af kroen.

Der var en masse mennesker, som stod og kiggede mod vest. En mand råbte: "Kan I se hvem det er.?"

Zests elver øjne var stærke og hun kunne se længere end andre... Hun så hvad som kom.

Der kom en gruppe af mørke-elver, ridende på store edderkopper.

Hun vendte sig mod porten i by-muren, og løb ind i byen.

Krigen var nået til deres by.

## 34: Epilog

Byen var omringet. Der var mange døde uden for byens mure.

Efter tre dage, fandt byen ind i den nye rytme. Fjenden var for stærke til at kunne blive nedkæmpede, men stærke nok til at belejre byen. Nogle måtte sende besked til kongen...

Det var aften, og mørket havde sænkede sig over den belejrede by. Der var mange flygtninge i byen, og maden var ved at løbe ud.

Portalen blev aktiveret ude fra, og de to vagter tog deres våben frem. De så intet, fordi personen ikke ønskede at blive set. Portalen lukkede igen, og de to vagter rystede på hovedet.

Manden bar normalt en hvid kåbe, men havde valgt sort og gråt tøj, for dette lille besøg. Han gik lydløst i gennem gaderne. En mus, som sad stille, lavede mere lyd end ham, når han gik.

Han gik hen til en dør i håndværker gaden. Der var et enkelt lys inde i huset. Han bankede på døren, med hans hvide stav.

Det tog tid, før døren blev åbnet. Da den endelig blev åbnet, var det magikeren Micheal som kiggede ud. Han genkendt personen, bukkede og sagde: "Kom inden for, Mester Liafir."

De gik ind i magikerens rum, og Micheal tilbød ham en stol.



Elver troldmanden satte sig ned, og kiggede på Micheal: "Så den unge troldmand er ved at vågne.?"

Micheal nikkede: "Jeg håber, min mester kan når at hjælpe ham, men ..."

Elver troldmanden rystede sørgeligt på hovedet: "Han vil være død, inden ugen er omme."

Micheal lukkede hans øjne, og nikkede: "Ja. Det er ved at være enden."

Elver troldmanden sagde: "Hver race har kun én Drage troldmand. Når en ny vågner, skal den gamle forlade verden."

Sam hed Samuel i den virkelige verden. Han var tester i spillet, og den første som havde prøvet den nye race, Kender.

Han sad og læste en mail, som han havde fået fra arbejdet. Der var tre unger, som havde begået selv-mord, som også havde spillet spillet.

Politiet havde kun spurt spil-firmaet, fordi det var det eneste de kunne finde, som forbandt ungerne. Men som de skrev, så lever de unge jo så mange skjulte steder online...

Og spillet skulle jo give dig det du manglede, og det var ikke selv mord....

Eller var det.?